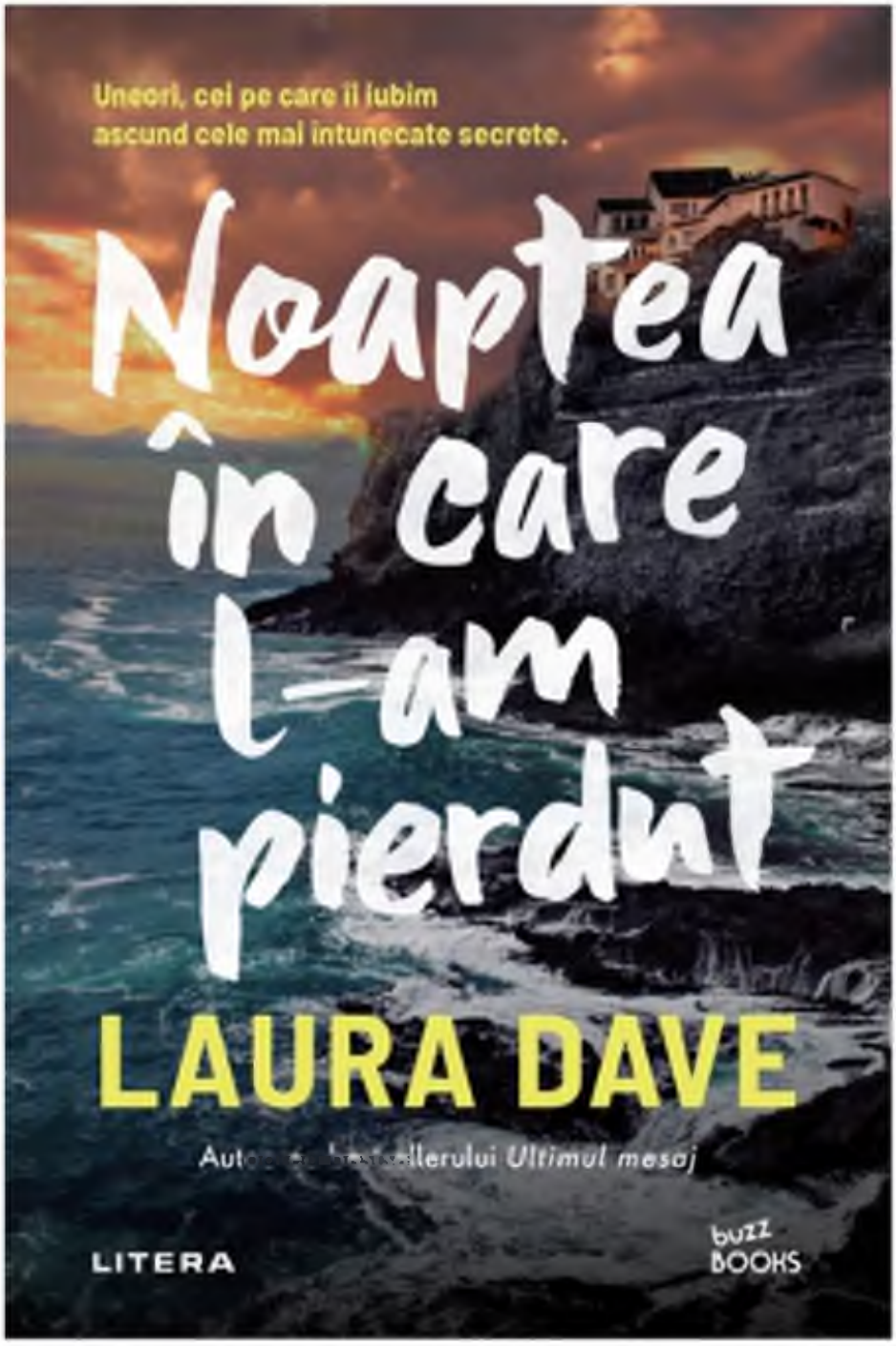
Uneori, cei pe care îi iubim
ascund cele mai întunecate secrete.
Noaptea în care l-am pierdut
LAURA DAVE
Autoare bestsellerului Ultimul mesaj
LITERA
buzz BOOKS

buzz
BOOKS

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție care cuprinde cele mai noi thrillere, cărți polițiste și de suspans – romane aflate în topurile internaționale, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare, pe care abia așteptați să le citiți

LAURA DAVE

Noaptea în care l-am pierdut

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

The Night We Lost Him
Laura Dave

Copyright © 2024 Laura Dave
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Noaptea în care l-am pierdut
Laura Dave

Copyright © 2025 Grup Media Litera
pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright și este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, este strict interzisă. Dreptul de folosință al prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mihaela Serea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-630-342-588-7
ISBn EPUB 978-630-342-854-3

Pentru Josh și Jacob,
toate sunt pentru voi

„Așa cum cea care umblă pe sârmă
trebuie să poarte o prăjină
ca să-și facă brațele mai lungi
Tu m-ai purtat eu te-am purtat
prin această lume"

Jane Hirshfield

PROLOG

Știa că orice biograf ar hotărî că povestea vieții lui poate fi rezumată astfel: „Când Liam Samuel Noone a început să se îmbogățească, primul lucru pe care l-a făcut a fost să cumpere o bucată de pământ cât mai departe cu putință de orașul său natal".

Desigur, existau și locuri, strict vorbind, mai departe de Midwood, Brooklyn decât Central California Coast. Însă Liam a simțit că renaște când a ajuns prima dată în Carpinteria. Pulsul i s-a domolit, pieptul i s-a descleștat – o schimbare mică, și totuși seismică. A trecut prin orașul de pe țărm, aflat departe de lume, ca într-o ceață – lumea din jur era bătută de vânt și plină de simțire, chiparoșii se mlădiau în toate direcțiile, un umbrar încâlcit.

Liam era în primele zile de la preluarea companiei și venise cu avionul în vest ca să întâlnească un posibil investitor. Discutau despre construirea unui mic hotel elegant la treisprezece kilometri mai sus, în Santa Barbara – un loc liniștit pe deal, intim și luxos, cu patruzeci și opt de cabane independente,

poteci de munte șerpuitoare, vetre în aer liber și alei pietruite. Un restaurant învelit în piatră.

Întâlnirea cu partenerul de investiție, un fost coleg de clasă pe nume Ben, era în casa de vacanță de pe țărm a lui Ben, pe Padaro Lane. Au stat pe terasa din spate, mâncând ouă poșate și studiind planuri, iar costumul lui Liam nu făcea față frigului care venea dinspre ocean. A băut mai multă cafea și a refuzat oferta lui Ben să-i împrumute un pardesiu.

La un moment dat, Liam a ridicat privirea spre est și a zărit o cabană cocoțată pe faleză în Loon Point. Era luminată de soarele care răsărea - galbenul incandescent se reflecta din faleză, poposea pe stânca albă și pe crângul de lămâi și portocali. Pe grădina de trandafiri.

Proprietatea cuprindea o bucată mare de pământ, două hectare frumoase, și priveliștea nesfârșită a oceanului, cu dealurile Santa Ynez de la poalele munților, în depărtare.

O bătrână locuia în singura clădire de pe proprietate, o casă fără etaj în stilul Craftsman, cu numele casei, WINDBREAK, scris pe o placă albă de lemn pe ușa din față. Liam a bătut la ușă și a întrebat-o cât vrea pentru casa ei. Ea a zis că vrea să trăiască acolo în tihnă, fără oameni care să-i bată la ușă întrebând-o cât vrea pentru casa ei. El i-a zâmbit și și-a cerut iertare.

– Oricum, nu mi-o pot permite, a zis.

Și atunci ea l-a primit în casă.

Acum, după mai mult de trei decenii - cum a putut atât de mult timp, pur și simplu, să *treacă?* - se plimbă pe marginea de nord-est, locul de privit preferat, cu oceanul desfășurat dedesubt, cu măslinii bătrâni și vântul uscatului și briza tăioasă dezlănțuite împrejur.

Trage adânc aer în piept, își înghite lacrimile care se îngrămădesc în gât în vreme ce își amintește acea zi.

De obicei nu-i atât de nostalgic și n-a fost niciodată înclinat spre fantezie. Dar simte că o face: se preface, din nou, că e încă acel tânăr entuziast care bate la ușa unei bătrâne, vrând să înceapă o nouă viață. Spre deosebire de bărbatul mai vârstnic care e acum, cu o casă pustie în spate, cu nimeni care să-i răspundă la întrebarea unde a greșit. Cum de a ajuns aici, copleșit de emoții și ostenit, dar dorind să spună cu glas tare (în sfârșit, să spună cu glas tare) toate lucrurile pe care și-ar dori să poată să le întoarcă din drum. Nu-i tocmai regret. Nu-i nimic atât de stereotipic ori pasiv ca regretul. Nu. E penitență.

De aceea își tot amintește acele momente, într-o buclă nemiloasă: momentele la care încearcă să se întoarcă, să le retrăiască. Primul moment, la optsprezece ani, apoi la douăzeci, douăzeci și șase, treizeci și șapte și patruzeci și cinci. Cincizeci și opt. Șaizeci și unu. Șaizeci și opt. În felurile care contează, sunt toate același moment, nu-i așa?

Aceeași alegere. Te îndrepți spre destinul tău sau te îndepărtezi de el.

Își proptește picioarele în stânca albă. Începe să cadă o ploaie ușoară. Când anume a devenit acest loc un punct de referință pentru ce n-a izbutit el să facă? Ar fi ușor (și probabil greșit) să spună că această schimbare este recentă. Dar, oricum s-ar fi întâmplat, încet ori dintr-odată, Windbreak este acum locul care îi amintește cel mai mult de el însuși. Ce ironic! În loc să fie evadarea care presupusese că avea să fie, o salvare de casa copilăriei de care fugise, se dovedise a fi tocmai opusul. Este pentru el capsula timpului.

Se întoarce și se uită la Windbreak, căsuța în stil Craftsman, cu toate luminile aprinse: două dormitoare, două băi, o chicinetă. O casă, o cabană, mai mică decât casele de oaspeți ale oricăreia dintre proprietățile învecinate, ca să nu mai vorbim de

casele principale, de 2 500 de metri pătrați. Toată lumea a presupus că el o să dărâme în cele din urmă căsuța și o să construiască alta. Această casă fără etaj, perfectă și așezată nepotrivit, nu era nici pe departe destul de mare ca să găzduiască o familie mare. Cu siguranță nu era destul de mare pentru familiile lui.

Însă nu era atât de simplu ca ridicarea unei case mai mari. Întotdeauna se temuse să-și aducă aici fiica atunci când era mică, și apoi băieții când erau mici. Zidul scund de piatră nu oferea siguranță în privința marginilor abrupte. Faleza aceea era prea abruptă, douăzeci și cinci de metri până la ocean, și bolovani, și țărmul Californiei. Dacă ar fi căzut? Dacă unul dintre ei, cu picioruşele lor iuți și coatele întinse, cădea peste margine înainte ca el să-l poată prinde?

Asta și-a spus, în orice caz. Era măcar adevărat? Sau adevărul era mai simplu? Întotdeauna îi plăcuse să fie singur. Singur sau cu ea.

Se uită peste margine, la valurile care scăldau țărmul la douăzeci și cinci de metri mai jos, la falezele zimțuite și frumoase, și puternice. Și știe că nu, nu-i doar egoism. E sigur de asta. E sigur că încerca, în felul său, să-și protejeze copiii. Chiar și când a eșuat (și nu se amăgește, a eșuat ca tată de mult mai multe ori decât a reușit), a vrut cu adevărat să-i protejeze.

Când, peste doar câteva clipe, Liam Samuel Noone e împins peste margine, în aer și răsucindu-se, acesta este, de fapt, ultimul lui gând. Pentru toate greșelile, ultimul lui gând.

„Mai bine eu decât ei."

PARTEA ÎNTÂI

„Arhitectul lucrează pe tărâmul memoriei."

Mario Botta

CASE DE VIZITAT

– Așadar, ce crezi? Poate măcar să fie salvată? întreabă ea.

Stau în ușa unei case cu patru etaje acoperită cu gresie roșiatică, în Brooklyn, cocoțată pe marginea lui Cobble Hill. După părerea mea profesională, casa este remarcabilă așa cum este: foarte lată, cu ferestre de oțel, balustrade originale, tavane cu lambriuri înalte, la vreo patru metri. Și o grădină de cinci sute de metri pătrați pe acoperiș, cu vedere spre un colț luxuriant și frumos din Henry Street.

Mă întorc spre Morgan, clienta mea.

– Ce anume vrei să spui cu *salvată?*

– Păi, tu ești experta, dar e evident că locul trebuie să fie golit cu totul. E urât, știi?

Morgan clatină din cap, se pare că așteaptă să-mi pice fisa. E frumoasă și tânără (douăzeci și cinci de ani, poate douăzeci și șase) și poartă aceleași cizme albastre până la genunchi pe care le purta în cele câteva ocazii în care ne-am mai întâlnit. De fiecare dată a părut tot mai nemulțumită că e legată de Brooklyn. Nu știu dacă ceea ce nu-i place e casa roșiatică sau ideea să plece din Manhattan, în general. Însă e limpede că această mutare nu-i ceva care s-o entuziasmeze.

Se mută în Brooklyn, îmi tot repetă, din pricină că logodnicul său, un soi de om de afaceri, insistă s-o facă. El a hotărât că vrea să părăsească Tribeca și

mansarda lor de pe North Moore Street și să fugă în cartierul din afară. Încă nu l-am întâlnit pe logodnicul lui Morgan, deși se pare că el a fost cel care a insistat ca ea să mă angajeze. Vrea să facă nunta pe acoperiș, aici. Și, dacă tot vine vorba, să renoveze complet cele patru etaje de dedesubt.

– Când crezi că se poate face? întreabă Morgan.

– Care parte?

– Știi tu. Totul.

Arată spre toată casa în vreme ce țăcănește în jos pe trepte spre livingul scufundat.

– Hai să vorbim întâi despre ce îți imaginezi tu, zic. Apoi putem să intrăm în detalii și să ne asigurăm că avem aceeași idee despre planificare. Sună bine?

– Sigur...

Se așază pe canapea, părând că acceptă acest plan. Dar își scoate din poșetă telefonul – e deja plictisită de detaliile pe care nici n-am început să le discutăm. Intră pe Instagram, și cei cinci sute de mii de urmăritori se uită la ea. Și e pierdută pentru mine.

Încep, oricum, să scot planurile originale ale casei. Fostul proprietar e un arhitect pe care îl cunosc din facultate. A muncit aproape trei ani ca să remodeleze spațiul pentru familia sa, fără să-i dea prin cap că firma la care lucrează soția sa avea să-i trimită în Colorado la puțin timp după ce s-au mutat aici. Există, desigur, multe feluri de a proiecta un spațiu, însă pot să simt atenția pe care a acordat-o el fiecărui amănunt – faptul că livingul e spațios, cu o atmosferă destinsă, colțurile rotunjite, măslinul care echilibrează șemineul, lumina naturală care vine din trei direcții.

Poate credeți că arhitectura remarcabilă este construirea celor mai inedite, sculpturale clădiri. Dar eu înclin mai întâi de toate spre felul în care mediul oamenilor poate să aibă impact pozitiv

asupra calității vieții lor. Mă concentrez, în mod fundamental, pe construirea de spații care pot să fie tămăduitoare. Sunt specializată în neuroarhitectură. Cei mai mulți dintre clienții mei sunt interesați de această abordare specială a arhitecturii, în care este vorba de proiectarea de spații benefice pentru bunăstarea generală.

Orice o înțelege Morgan prin *urât*, mă îndoiesc că ar interesa-o explorarea acestui tip de calcule.

– Logodnicul tău o să ni se alăture, totuși, sau o să fim doar noi două? întreb.

În loc să-mi răspundă, ea întinde telefonul pentru selfie și face botic. Ies din cadru cât de repede pot.

– Ar trebui să vină.

Acela este momentul în care logodnicul intră pe ușă, cu vântul iernii pe urme. E chipeș – înalt, cu umerii lați, maxilarul puternic, privirea intensă. E mai în vârstă decât Morgan, se apropie de treizeci de ani, și poartă un blazer de sub care iese gluga unui hanorac, făcându-l să pară mai tânăr.

De asemenea, după cum se dovedește, e fratele meu.

Sam face semn cu capul spre mine.

– Ce mai faci, Nora?

– Pe bune? zic.

Morgan își îndreaptă spatele și se uită de la unul la altul.

– Vă cunoașteți? întreabă ea.

– De fapt, Nora e sora mea, zice el.

– *Sora* ta?

Zâmbesc, fac semn de la unul la altul.

– Voi doi vă cunoașteți?

E un pic nedrept. Pot să număr de câte ori am fost în aceeași încăpere cu Sam. Nu ne-am văzut des când eram copii. Ne vedem și mai rar acum, când suntem adulți. Sunt singurul copil din prima căsătorie a tatălui nostru. Sam e unul dintre cei doi din a doua lui căsătorie. S-ar putea spune că Sam și

fratele lui geamăn, Tommy, sunt motivul pentru care a existat a doua căsătorie – sarcina-surpriză a mamei lor fiind un mic indiciu al faptului că relația dintre părinții mei nu prea funcționa.

– *Sam.* Ce mama dracului? zice Morgan. Nu credeai că asta-i ceva ce ar fi meritat să pomenești?

Nu știu dacă „asta" la care se referă e faptul că fratele meu m-a angajat fără să-i spună cine sunt sau la faptul că Sam are o soră. Înclin spre a doua, dar, înainte ca Sam să-i poată răspunde, telefonul lui Morgan zumzăie cu un apel. Ea mormăie că este organizatoarea nunții lor. Apoi dispare în hol ca să discute cu ea.

Mă întorc spre Sam, care îmi zâmbește.

– Mă bucur să te văd, zice. Ce-ai mai făcut?

– De ce trebuie să te fofilezi așa? întreb.

Zâmbetul lui dispare.

– Încerc de o lună să dau de tine. Nu mi-ai răspuns la nici un apel. Dar eu sunt cel care se fofilează?

M-a sunat, asta-i adevărat. De la moartea tatălui nostru i-am ignorat mesajele vocale și două e-mailuri criptice. Tatăl nostru nu dorise o ceremonie de înmormântare, așa că am evitat și întâlnirea cu fratele meu.

Adevărul este că nu vreau să am nimic de-a face cu Sam. Experiența mi-a arătat că e cel mai bine să n-am nimic de-a face cu el – sau cu oricine din a doua familie a tatălui meu. Și nici din cea de-a treia familie a tatălui meu.

– Trebuie să vorbesc cu tine, zice el.

– Ai dat opt milioane de dolari pe o casă placată cu gresie roșie ca să avem o discuție?

– E o discuție foarte importantă.

Încep să adun planurile și să le pun la loc în tuburile lor.

– Sunt în întârziere la următorul meu client.

– De fapt, Morgan te-a pus să-i rezervi restul după-amiezii, așa că...

Nu mai accept des proiecte rezidențiale, cum este această casă. Însă Morgan plătise un avans substanțial – genul de avans care îmi dă timp să mă ocup mai mult de munca pe care o iubesc cel mai tare, genul de avans care îi permite ei să ceară ore suplimentare din timpul meu.

– Anulez bucuroasă cecul.

– Nu putem să stăm naibii și să vorbim câteva minute?

– Credeam că mi-am arătat foarte clar poziția, zic. Nu vreau banii tatei. Nu i-am vrut când trăia, cu siguranță nu-i vreau acum.

– Nu sunt aici pentru asta, spune.

Ridic privirea, mă uit în ochii lui. Un verde cețos cunoscut. Verdele tatei. Au aceiași ochi, același păr blond, aceeași piele. Doare, dar mă silesc să înăbuș asta.

E mai ușor când îmi amintesc că fratele meu nu se află aici decât pentru asta. Chiar și de cealaltă parte a pierderii noastre comune, cu siguranță nu-l interesează brusc să avem o relație. Lucru care, în ceea ce mă privește, e în ordine. Nu mă interesează să am o relație cu Sam. Și mă interesează și mai puțin să am de-a face cu compania tatălui meu.

Așa cum am răspuns când le-am trimis avocaților tatălui meu ultimul e-mail de la Sam (cu subiectul: „Trebuie să vorbim"), el poate să păstreze tot ce vrea de la tatăl nostru. Cu toții pot.

– Rămâi cu bine, Sam, zic.

Pornesc spre ușă. Ușa pe care să ajung afară, spre trepte și departe de aici.

– Vrei să aștepți?

Merg mai departe și sunt aproape liberă. Sunt liberă din nou de el și de familia lui și de lumea lor.

Și apoi, când mâna mi-e pe clanță, fratele meu spune ceva. Singurul lucru care m-ar fi putut opri.

– Nora. Moartea tatei? strigă Sam. Căderea lui...

Mă opresc. Nu iau mâna de pe clanță. Dar nu mai înaintez.

– N-a fost un accident.

NU-ȚI POȚI ALEGE FAMILIA (FAMILIILE)

Ultima dată când mi-am văzut fratele în carne și oase a fost în urmă cu cinci ani.

Eram la un dineu de ziua unchiului nostru, Joe. Joe este, de fapt, vărul tatălui nostru, însă au fost întotdeauna ca frații. Au fost crescuți împreună, au mers la liceu împreună, au locuit împreună după ce au terminat facultatea și și-au petrecut ultimele câteva decenii lucrând împreună. Totuși, dacă frații tind să se ciorovăiască – mai ales frații strâns legați, cum erau ei –, au izbutit ca în cea mai mare parte a timpului să nu aibă conflicte. Nu erau doar frați. Erau cei mai buni prieteni.

Tata dădea petrecerea de ziua lui Joe la Perry St, un restaurant aproape de West Side Highway, unul care se număra de multă vreme printre preferatele sale și ale lui Joe. Sam stătea lângă mine, în capătul mesei. Începuse de curând să lucreze pentru tatăl nostru și superviza lansarea unei noi proprietăți în Hawaii: o mică enclavă pe țărmul nordic din Kauai.

Sam s-a întors cu avionul la New York pentru dineu – și părea nemulțumit că tata insistase s-o facă, mai ales din pricină că Tommy își petrecea cea mai mare parte a timpului umblând încolo și încoace pe trotuar, într-o discuție la telefon despre serviciu.

Sam se tot uita la Tommy pe fereastră. Și Tommy lucra pentru tatăl nostru. Lucra pentru el de mai

mult timp decât Sam. Nu-mi dădeam seama din expresia lui Sam dacă era invidios că Tommy avea un motiv să nu fie la masă. Sau dacă pe Sam îl deranja faptul că motivul lui Tommy de a nu fi la masă nu-l includea și pe el.

În orice caz, eu eram mai interesată să vorbesc cu Grace, care stătea de cealaltă parte a mea.

– Tatăl tău îmi spune că tocmai ți-ai deschis propriul atelier, mi-a zis ea. E grozav.

Întotdeauna îmi plăcuse Grace. Era liniștită și foc de deșteaptă și lucra cu tatăl meu de când eram eu mică. Lucra acolo de aproape tot atâta timp cât Joe – ea și Joe, doi dintre cei mai de încredere sfătuitori ai tatei. Din spusele tatălui meu, Joe îl ajuta să păstreze mersul regulat al trenurilor, în vreme ce Grace era o parteneră mai creativă. Poate că de aceea părea că ei îi pasă cu adevărat de faptul că reușisem să câștig destul de mult din baza mea de clienți ca să-mi plătesc creditele de studii (o diplomă de licență în neuroștiințe și artele vizuale, urmată de o diplomă de masterat în arhitectură), să renunț la slujba de arhitect corporatist, să transform un garaj de pe Cobble Hill într-un atelier cu spațiu deschis și să devin șefa propriei firme.

Era o realizare însemnată să fi făcut asta fără ajutor financiar de la tata. Desigur, m-a sprijinit până m-am făcut mare, însă după ce am plecat de acasă s-a înțeles de la sine că o să mă descurc singură. Nu eram martiră, însă era important pentru mine să reușesc prin forțele proprii, și era important pentru mama. Așa mă crescuse. „Prea mulți bani aduc necazuri", obișnuia să spună. Iar tata a respectat faptul că așa voia ea (și mai târziu eu) să fie.

Grace cu siguranță știa asta, probabil de aceea s-a aplecat spre mine și mi-a zâmbit, bucuroasă să mă vadă ajunsă la capătul satisfăcător al unui drum lung.

– Am început să explorăm o proprietate pe Peninsula Nayarit, a zis. Ţi-a pomenit tatăl tău de asta?

– Nu cred, nu.

– Sunt nişte complicaţii geologice, dar e ceva foarte special. Vrem să ne integrăm în peisaj, să punem accentul pe sustenabilitate şi sănătate. Nu doar să le recunoaştem, ci să ne inspirăm dintr-o staţiune pe care tatăl tău tocmai a vizitat-o în Asia. Să creăm o bunăstare clinică, să avem în personal un director medical. Evident, astea toate încep cu proiectul proprietăţii...

Am zâmbit. Nu părea o coincidenţă faptul că Grace aducea asta în discuţie la câteva săptămâni după ce tata venise la o conferinţă profesională pe care am ţinut-o despre impactul mediilor construite asupra soluţiilor legate de sănătate şi longevităţii. Asta făcea tata – vedea o ocazie de implicare a mea şi voia să se folosească de ea.

– Oricum, a continuat ea, tatăl tău spera că asta te-ar putea interesa întrucâtva.

Am simţit schimbarea în aer, Sam era dintr-odată atent la noi.

– Grace, ştii că pe Nora n-o interesează micuţa noastră companie...

M-am uitat la Sam.

– Adevărat, am zis. Totuşi, mă interesează să vorbesc în numele meu.

Apoi m-am întors din nou spre Grace. Asta era o discuţie pe care o avusesem cu tata în multe ocazii şi răspunsul n-a fost niciodată altul decât un „nu“ dur şi rapid. Cu toate acestea, apreciam faptul. Eram recunoscătoare că tata se mândreşte cu munca mea, cu felul în care o abordam. Chiar dacă voiam să stau departe de munca lui.

– Am tot timpul ocupat în acest moment, am zis.

– Eşti sigură? Ne-ar plăcea grozav tuturor să facem asta cu tine.

– Sunt sigură. Dar mulțumesc pentru întrebare.

Grace a încuviințat din cap, bucuroasă să renunțe la subiect, mai ales că era misiunea tatălui meu, nu a ei, să mă facă să mă simt inclusă. De asemenea, pentru că el îi făcea semn acum să li se alăture lui și unchiului Joe la celălalt capăt al mesei.

– Mă întorc, a zis.

Apoi m-a strâns de umăr, s-a ridicat și a plecat, lăsându-mă singură cu Sam.

– Atelierul tău, da? a zis el. Felicitări!

Felul în care a zăbovit pe „felicitări" părea plin de înțeles, ca și cum ar fi vrut să spună opusul.

M-am silit să zâmbesc și m-am apucat să-mi netezesc rochia. Venisem la dineu direct de la o întâlnire cu un client, așa că purtam încă hainele de lucru: rochie cu nasturi și mocasini cu ținte, blazer de catifea reiată. Părul strâns la spate într-un coc lejer. Simțeam critica în privirea lui Sam (cu jacheta lui de piele întoarsă și cizmele cu carâmb scurt), ca și cum ar fi hotărât că sunt, cumva, îmbrăcată prea elegant și nu destul de elegant.

I-am susținut netulburată privirea. Mama îmi dăduse devreme exemplul faptului că drumul cel mai rapid spre nefericire este să-ți pese prea mult de dezaprobarea cuiva, mai ales a cuiva pe care aproape că nu-l cunoști.

– Mulțumesc, am zis.

– Tata mi-a spus că ai primit un comision gras în Red Hook, a zis Sam. O galerie de artă sau ceva în genul ăsta.

Era o școală elementară. Lucrasem la ea în ultimii doi ani și jumătate – colaborând cu o echipă de ingineri, educatori și specialiști în neuroștiințe. Școala era chiar pe malul apei, cu ferestre mari și săli de clasă deschise, totul centrat pe lumină naturală și aer curat, pe spații în care să alergi și să te miști liber. Revista *The Record* o pomenise de curând într-un articol ilustrat pe prima copertă

despre clădiri aflate în prim-planul neuroarhitecturii și educației. Iar reacția la munca mea acolo – primirea pozitivă – era unul dintre motivele principale pentru care devenisem șefa propriei firme.

– Ceva în genul ăsta, am zis.

– Cât câștigi pe an? a întrebat el.

– Poftim?

Sam nu și-a luat ochii de la mine.

– Doar mă întreb, din punctul de vedere al afacerilor.

– Ei bine, din punctul de vedere al afacerilor, am zis, nu-i deloc treaba ta.

– Până când accepți oferta tatei...

M-am uitat pe fereastră la Tommy – de parcă avea să mă salveze. Însă era cu spatele la mine, așa încât n-avea habar că mă uit la el. Ca și cum mi-ar fi venit în ajutor pe loc dacă ar fi fost atent.

M-am întors din nou spre Sam, gata să-l întreb prin ce l-am făcut vreodată să creadă că sunt interesată să urmez acel drum. De slujba lui. De viața lui. De orice din toate astea. Dar mi-am amintit că nu era vorba despre mine. La fel ca toate lucrurile care păreau să-l intereseze pe Sam, era vorba despre el.

– N-am nici o problemă dacă nu vrei să ni te alături, a zis Sam. Spre deosebire de ceea ce ai putea să crezi, nu sunt împotriva ta.

– De ce ai fi împotriva mea? Aproape că nu mă cunoști.

A ridicat paharul cu whisky și l-a înclinat spre mine.

– Ăsta, chiar ăsta e motivul numărul unu.

– Nu-i cu putință și gata, n-a *căzut*, pur și simplu, zice Sam acum.

Ne-am mutat în bucătăria pe care Morgan vrea s-o despoaie – în ciuda ferestrelor din tavan până în podea care dau spre curte, a tavanelor modificate de

curând ca să aibă înclinație, a unui aragaz Bertazzoni de un verde vegetal amuzant.

Insula din centru ne desparte. Ca o zonă de siguranță stabilită de comun acord. Sau un șanț de cetate imposibil de trecut.

Sam stă la un capăt al insulei și eu mă reazem de celălalt capăt. Nici unul nu s-a așezat pe taburetele de lângă blat, păstrând deschisă o cale ușoară de plecare. Morgan a plecat deja. E pe drum înapoi spre Manhattan și la un cocktail la Gramercy Tavern cu organizatoarea nunții. În acest moment, din multe motive, o invidiez.

– Deci, ce anume crezi că s-a întâmplat?

– Că a fost ajutat, zice. Să treacă peste margine.

– Adică împins? Dinadins?

– Așa funcționează de obicei împingerea.

Îi întorc spatele. Cabana tatălui meu, Windbreak, era locul său de refugiu, locul său personal. Nu era ceva neobișnuit ca el să fi fost acolo singur în noaptea aceea. Adesea era acolo singur. Și fusese o anchetă desfășurată de poliția locală împreună cu echipa de securitate internă din Noone Properties. Descoperirile lor au coincis: era o noapte ploioasă. Marginea falezei era alunecoasă. Nu exista nimic semnificativ care să sugereze un act criminal sau intenția de a-și face singur rău. Pur și simplu, a alunecat.

– Mi s-a spus că a fost o anchetă, zic.

– Da. A fost.

Sam ridică din umeri, ca și cum n-ar fi avut o impresie prea bună despre asta. Despre această anchetă. Despre oricare dintre concluziile ei.

– Și trebuie să fi fost tare meticuloasă ca să fie clasată la mai puțin de o lună după aceea.

Mă uit cu atenție la fratele meu, la maxilarul încleștat, la umerii înțepeniți. Sam a jucat baseball în copilărie, era un aruncător foarte bun. Și când îl văd concentrat așa, intens și hotărât, mă duc cu

gândul la acea versiune a lui. La fotografia lui Sam pe ridicătura aruncătorului, care se afla pe biroul tatălui meu. La expresia lui Sam în timpul jocului. Dăruirea lui. Talentul lui.

Sam a fost aruncătorul care deschidea jocul la Vanderbilt în anul în care au câştigat campionatul în Divizia 1. Curând după absolvire a fost înrolat în turul al doilea de către Minnesota Twins. Dar în a doua săptămână, în drum spre antrenament, l-a surprins o furtună specifică centrului Americii, aşa cum a făcut şi un şofer care învăţa să conducă – a cărui maşină, aparţinând şcolii de şoferi, a izbit Jeepul lui Sam. Încheietura mâinii lui Sam a trecut prin parbriz şi a fost străpunsă în două locuri. Cariera lui în MBA s-a încheiat înainte să înceapă.

– Uite ce-i, Sam, înţeleg că eşti îngrijorat...

– Nu pare că înţelegi.

– Păi, ai cea mai mică dovadă că era cineva cu el în noaptea aceea?

– Nu, zice el. Dar asta nu înseamnă nimic. Ştii cum era tata când venea vorba de intimitatea lui. La Windbreak erau puţine sisteme de supraveghere, în afară de poarta principală. Şi faptul că cineva n-a intrat pe poarta principală nu înseamnă că n-a ajuns acolo pe alte căi. Îmi vin în minte câteva.

– Sigur. Dar... cine să vrea să facă asta?

– Ţi-l aminteşti pe tatăl nostru? zice el.

E o glumă şi nu-i. Chiar dacă mă ţineam cât mai departe de treburile tatălui meu, ştiam destule ca să fiu lămurită că avea un fel aparte de a acţiona, ceea ce făcea să fie respectat de unii, însă detestat de alţii. În plan profesional. Şi personal. Susţinătorii lui ziceau că e exigent, criticii lui ziceau că e extenuant. Circula o poveste, că în ziua dinaintea inaugurării unei proprietăţi în Napa Valley, chiar lângă St. Helena, tata a făcut ultimul tur al terenurilor şi a fost nemulţumit. Pe Autostrada 29 era un nou proiect de construcţie pe care îl auzeai de lângă

piscina principală. Așa că a amânat cu șase luni inaugurarea (până la terminarea acelei construcții), a transferat tot personalul și a înlocuit cu mâna lui rezervările făcute pentru weekendul inaugural cu rezervări la alte hoteluri de lux din Napa Valley, pe cheltuiala sa. De asemenea, firește, le-a dăruit acelor clienți o ședere în weekend de îndată ce hotelul avea să-și deschidă ușile. După ce la piscină nu se mai auzeau zgomote.

Sam ocolește insula și bagă mâna în geanta lui de poștaș. Scoate un dosar albastru și îl pune pe blat în fața mea. Înăuntru e un teanc gros de hârtii. Îmi face semn să-l deschid.

– Ce-i asta?

– Cea mai recentă copie a testamentului tatei, printre altele. Știai că l-a schimbat mai devreme în acest an?

Fac semn din cap că nu. N-am știut.

– Nu știu ce era în el înainte să facă modificările sau de ce a făcut modificările. Evident, nici unul dintre avocații lui nu vrea să-mi spună nimic.

Ridic privirea spre el, chibzuind la ce sugerează.

– E acum ceva ciudat acolo?

– Nu la prima vedere, zice. Nu.

– Atunci nu înțeleg ce vrei să spui.

– Teoria mea actuală este că trebuie să fi fost ceva ciudat acolo înainte să se hotărască să-l schimbe.

– E o teorie remarcabilă. Ce crede Tommy despre asta?

– În acest moment nu mă prea sinchisesc de ceea ce crede Tommy despre orice.

Percep tăișul din vorbele lui.

– Ce vrea să însemne asta?

Clatină din cap, ignorând întrebarea.

– Trebuie să recunoști că sincronizarea e ciudată, zice. Tata își schimbă testamentul pentru prima dată în zeci de ani și moare la puțin timp după aceea...

Cobor privirea spre dosarul albastru. Încă nu-mi vine să-l deschid, ca și cum, dacă aș face asta, Sam ar crede că sunt de acord cu el. Nu vreau să fac vreo mișcare bruscă prin care am ajunge de aceeași parte în această chestiune, parte de care el pare să se agațe ca să poată respira.

– Dar cum de știi asta? întreb. Despre avocați?

– Am acces la agenda lui. În răstimpul câtorva săptămâni, tata și unchiul Joe au avut opt întâlniri cu echipa care se ocupă de testamente și proprietăți. Atât de multe ori? Asta trebuie să fi fost... o reconfigurare.

Are aerul de a crede că asta dovedește ceva, dar nu mă pot gândi decât la faptul că o serie de întâlniri cu avocații și un testament modificat (un testament care poate că a fost modificat din diferite motive) sună mai puțin ca dovada unui complot ucigaș și mai mult ca un fiu îndoliat care caută cu disperare răspunsuri. Un fiu îndoliat care este și moștenitor al companiei.

– Uite ce-i, Nora, înainte să te gândești că vreau să creez probleme sau încerc să-mi reglez conturile cu cineva...

Ridic mâinile în semn că mă predau, cu toate că este exact ceea ce gândeam.

– Nu gândeam asta, zic.

– Sigur că gândeai. Dar, ca să știi, n-am nici un cont de reglat. Dimpotrivă, deschiderea acestei chestiuni nu va face decât să creeze probleme.

– Cum anume?

– Tata ne-a spus ce are de gând. Era excelent. Fără surprize urâte. Aveam părți egale. Eu și Tommy...

Tommy, care e cu două minute mai mare decât Sam, însă întotdeauna se purtase ca și cum ar fi fost mai degrabă cu zece ani. A ieșit din facultate cu o licență dublă, drept și administrație, s-a însurat cu iubita pe care o avea de mult și a ajuns foarte sus în ierarhia din Noone Properties, totul înainte să

împlinească treizeci de ani. Tommy, care, glumea tata, părea mai degrabă geamănul meu decât al lui Sam. Amândoi avem același păr și ochi negri, aceleași picioare lungi și trup atletic. Trebuie, cumva, să fi venit din partea tatălui nostru, chiar dacă ai zice că amândoi semănăm mai mult cu mamele. Dar asemănarea e incontestabilă, ceva identic împletit în structura feței, zona din jurul gurii, pomeții. Însă toate asemănările, cel puțin cele care îmi par vizibile, se opresc aici.

Nu că Sam și cu mine am semăna mai mult. Sam, care stă acum în fața mea. Sam, care, de la accidentul de mașină, a fost (cum a zis tata?) *în căutare*. A fost antrenor de baseball la o școală cu internat din Connecticut, s-a mutat la Bristol pentru un post de asistent la ESPN[1], și-a continuat drumul până s-a întors în New York City, la compania tatălui nostru, lucrând alături de Tommy.

Din motive față de care nu sunt lipsită de simpatie, aerul lui de acum – bănuitor, nefericit – nu-i departe de felul în care arăta în celelalte rânduri când l-am văzut de când i s-a încheiat cariera de jucător de baseball.

Ceea ce nu mi-e clar încă e de ce-i atât de scos din fire. Să fie cu adevărat din pricină că bănuiește că tatălui nostru i s-a întâmplat ceva? Sau caută altceva?

– Chestia e, zice Sam, că ne-a lăsat la conducere pe mine și pe Tommy.

Ridică din umeri. Și văd că e surprins că tatăl nostru i-a lăsat compania și lui, pe lângă Tommy. Un pic surprins și un pic mândru. N-ar trebui să fie surprins. Tatăl meu n-ar fi ales niciodată un fiu în defavoarea celuilalt. Nu era acel soi de om. Dacă eu aș fi fost cât de cât interesată, ar fi găsit o cale să ne includă pe toți.

– E grozav, Sam, zic.

– Sigur. Adică, îl păstrează pe unchiul Joe în vârful ierarhiei, pentru continuitate, zice. E o alegere logică, dar unchiul Joe nu-i acolo decât pe o perioadă limitată. Paisprezece luni. Doar ca investitorii să rămână liniștiți, operațiunile să rămână stabile. Toate astea le-a precizat tata. Apoi Tommy și cu mine vom conduce compania împreună.

– Așadar, care-i problema? Nu asta vrei?

– Întreabă-mă când a discutat tata cu noi toate astea. Planurile pentru companie, amănuntele...

– Când?

– Cu opt zile înainte să moară.

Probabil că mi se citește pe față surprinderea, pentru că Sam subliniază.

– Ciudat, nu-i așa? zice el.

– Sau o coincidență.

– O coincidență tare ciudată.

Îl privesc în ochi.

– Sam, eu doar...

– Tu doar ce?

– Înțeleg că asta e tare greu, e greu și pentru mine. Dar numai pentru că ai tu o impresie...

– E mai mult decât o impresie, zice el. Dacă vrei să încerci să respingi coordonarea cu testamentul, s-o pui în seama unei coincidențe, foarte bine. Încă nu pot dovedi că e mai mult decât atât. Dar asta nu schimbă faptul că tata se purta ciudat.

– Definește „ciudat".

– Distrat, absent. Venea mai rar la birou. Știi cât de secretos era tata în toate privințele, dar nu era el însuși.

Se uită la mine de parcă asta ar pecetlui problema. Dar tot ce pecetluiește pentru mine este faptul că fratele meu s-a convins pe sine că se petrecea ceva cu tatăl nostru. Ceva despre care, dacă el are dreptate, eu nu știam nimic. Când mă gândesc că n-am știut, aproape că se rupe în mine ceva. Când mă

gândesc *de ce* n-am știut. Și încep s-o simt, o bătaie de tobă pulsându-mi în cap, pielea tot mai întinsă și mai fierbinte îndărătul urechilor.

– Încă n-ai rostit nici un lucru care să contrazică ce s-a întâmplat pe faleză în noaptea aceea, zic.

Încuviințează din cap.

– În afară de singurul lucru pe care nu-i nevoie să ți-l spun.

Privesc în altă parte, cu bătaia tot mai puternică a tobei. Windbreak era locul preferat al tatălui meu. Era refugiul său personal. Îl cunoștea ca pe propriile buzunare. Și, că era sau nu o noapte ploioasă, că băuse sau nu prea mult whisky, oare chiar ar fi uitat unde încep stâncile? Și unde se termină?

– Vrei să-mi faci doar o favoare? zice Sam. Mă duc mâine cu avionul la Windbreak să mă uit pe-acolo. Să mă întâlnesc cu îngrijitorul și cu polițiștii locali. Să văd dacă-mi pot da seama ce anume s-a întâmplat în noaptea aceea.

– Care e favoarea?

– Vino cu mine.

Izbucnesc în râs înainte să mă pot stăpâni.

– În California? Nu. Glumești, probabil.

– Ba nu.

Nu glumește. Și încep să fiu și mai hotărâtă să-i resping planul, când o văd în ochii lui, ochii aceia cunoscuți: suprema neplăcere să stea acolo, în fața mea, cerându-mi să-l sprijin. Asta mă oprește brusc, în parte pentru că e prima oară când văd asta la el – prima oară când mi se arată vulnerabil. Dar și pentru felul în care îi schimbă fața: liniile care se adâncesc în jurul ochilor, fruntea crispându-se. Dintr-odată, ca prin farmec, am impresia că stau în fața tatălui meu.

Deschid dosarul, frunzăresc teancul gros de hârtii dinăuntru, capsate și etichetate ordonat. Pe coduri de culoare.

– Citirea testamentului a fost acum două săptămâni, zice Sam. Dacă ai fi răspuns la apelul cuiva, ai fi aflat că ți-a lăsat-o ție.

Ridic privirea.

– Ce să-mi lase?

– Windbreak.

Încerc să nu reacționez; fața mi se încinge și se înroșește. Una dintre ultimele discuții cu tata se năpustește înapoi spre mine. M-a sunat să mă invite să merg cu el la Windbreak. Nu m-am dus prea des la Windbreak cu tata în copilărie, iar ca adult, doar de câteva ori.

Era locul în care se ducea să-și încarce bateriile, în care se ducea adesea singur. Așa că am fost surprinsă când m-a sunat. Ceva mai puțin surprinsă când a zis: „Mi-ar fi de folos părerea ta despre renovarea casei. Mă gândesc să fac niște schimbări". Însă l-am refuzat. Am spus că am prea mult de lucru. Și chiar aveam. Însă, dacă e să fiu sinceră cu mine, nu era vorba doar de muncă. Eram furioasă. N-am vrut să-i ofer asta.

Simt o apăsare în piept, respirația încearcă s-o ușureze.

– Sam...

– Dacă ai dreptate, dacă asta nu-i decât o aiureală, putem lua înapoi un avion înapoi mâine-seară.

Răsfoiește dosarul, se întoarce la prima pagină. Arată hârtia pe care e scris itinerarul.

– Vrei doar să te gândești la asta? întreabă.

Mă uit la informații: aeroportul, numărul zborului, ora zborului scrise îngroșat. **10.08.** Mâine.

Închid dosarul, gata să zic „nu".

Însă când ridic privirea, fratele meu nu mai e acolo.

SHEET MUSIC[2]

Iau metroul și hotărăsc să mă duc acasă.

Mă înghesui pe banca din colț și scot dosarul albastru. Încep să mă uit la hârtii. Înăuntru e o copie a testamentului tatei, actul de proprietate pentru Windbreak, ferparul pe o pagină întreagă din *The New York Times*. Toate documentele cu care, dat fiind că n-a fost o înmormântare, n-a trebuit să am de-a face. Tata dorise să fie incinerat și cenușa împrăștiată peste Windbreak, până în oceanul de dedesubt. Unchiul Joe avea sarcina să se ocupe de toate astea.

Scot ferparul (singurul document pe care îl mai citisem) și mă uit la fotografia tatei. Stă cu brațele încrucișate în vârful unui deal cu vegetație luxuriantă, cu munții San Ysidro în spate. Legenda fotografiei este: „Liam Samuel Noone, fondatorul companiei Noone Properties & Resorts, fotografiat la hotelul său de referință, The Ranch".

Un asterisc de lângă numele tatălui meu lămurește că Noone se pronunță ca *noon* (momentul zilei) și nu ca *no one*[3]. Cu toate că știu că tatălui meu îi plăcea ca oamenii să greșească uneori pronunția. „Proprietățile Nimănui", glumea el, „n-ar putea să existe un loc mai bun în care să evadezi".

Mă concentrez pe fotografie. Tata arată puternic, concentrat și viril pe fundalul munților. Nu sunt surprinsă că asta-i fotografia pe care a folosit-o ziarul.

În primul rând, The Ranch a fost prima proprietate construită de tata după ce a preluat conducerea la Hayes. Și această fotografie subliniază calitatea legendară a felului în care este adesea descrisă ascensiunea de la sărăcie la bogăție a tatălui meu: Liam Noone, născut în Brooklyn, singurul copil al unor imigranți irlandezi și ruși, cu tatăl

instalator și mama care ținea contabilitatea tatălui. A fost prima persoană din familie care a mers la facultate, ca să nu mai spunem că a fost la Yale University, unde a absolvit primul din anul său, și a luat masteratul la Columbia, unde a terminat între primii trei. De cum a terminat facultatea s-a angajat ca director executiv la Hayes Hotels, un lanț hotelier condus de o familie, care avea cinci proprietăți pe țărmul estic. O alegere ciudată, s-ar putea crede, să se angajeze la o companie atât de mică. O alegere ciudată să accepte o poziție care era mult mai puțin bănoasă decât prima treaptă la oricare dintre marile firme de consultanță sau bănci de investiții care atrăgeau cei mai buni studenți.

Însă atunci când a murit, Walter Hayes i-a lăsat compania tatălui meu („cel mai exigent tânăr director cu care a lucrat el în patruzeci și opt de ani"), iar tata a transformat micul lanț hotelier în cel mai căutat imperiu de hoteluri și stațiuni de lux din America de Nord, cu treizeci de proprietăți de cinci stele, alte optsprezece în dezvoltare. Un imperiu de un miliard de dolari. Pe parcurs a devenit un om extrem de bogat. Un bogătaș în cea mai mare parte anonim, care n-a vrut niciodată să fie imaginea mărcii, lăsând proprietățile sale să vorbească de la sine. Fiecare dintre proprietăți avea povestea ei specială – propria creație legendară, care făcea oamenii să-și dorească nespus să stea acolo. Proprietăți de pe lista cu lucrurile pe care vrei să le faci înainte să mori și care, așa cum Liam Noone muncea neobosit să asigure, întotdeauna depășeau așteptările.

Mă duc la paragraful final, care se ocupă de viața lui personală, subliniind faptul că în urma lui rămân copiii: o fiică din prima căsătorie și doi fii din a doua. Nu sunt pomenite nevestele (sau faptul că acum toate sunt foste neveste), ceea ce este așa cum și-a dorit el.

Tata a fost însurat de trei ori, însă n-a divorțat de-a binelea niciodată. Chiar și după ce căsătoria lui cu mama mea s-a încheiat, era o prezență regulată în casa noastră. Făcea mari eforturi să păstreze o relație bună cu mine și insista că asta ar trebui să-mi perturbe viața cât mai puțin posibil. Însă nu era vorba doar despre mine. Tata voia să-și perturbe cât mai puțin posibil și propria viață – toate viețile sale: cea cu mama mea și cu mine, pe care încerca s-o păstreze; viața cu noua sa familie; și apoi cu și mai noua sa familie. Era ca și cum n-ar fi putut decât să găsească o cale ca lumile sale să nu se intersecteze niciodată; atunci putea să pretindă că nu trăiește decât în fiecare dintre ele.

Nu eram supărată pe el pentru asta pe când eram mică, mai ales pentru că aveam o copilărie grozavă cu mama în Croton-on-Hudson. Iubeam casa noastră de la țară și prietenii de la școală – și istoria târgușorului nostru drăguț, inclusiv faptul că toată lumea se mândrea cu „semaforul prostănac“[1] din centru, cel mai vechi semafor din America. Și n-aveam nici un chef să-mi petrec timpul făcând naveta la penthouse-ul din New York City al tatălui meu, cu o mamă vitregă care nu mă voia acolo.

Dar, cu toate că îmi iubeam mult tatăl, există o limită a timpului pe care îl poți petrece cu cineva care își compartimentează viața în acest fel. Petreceam împreună serile de vineri, iar dacă aveam la școală o piesă sau o expoziție de artă plastică, rareori lipsea. Însă își petrecea o mare parte din restul timpului cu celelalte familii și în celelalte lumi în care trăia. Lumi de care trebuia să se ocupe, de asemenea, lumi despre care nu știam aproape nimic.

Acesta este unul dintre motivele pentru care sunt mirată cât de greu îmi este după moartea lui. Desigur, nu sunt surprinsă că e dureros, însă e uluitor cât de tare mă biciuiește pierderea lui.

Faptul că tata și cu mine ne-am înstrăinat întrucâtva de la moartea mamei mele, anul trecut, nu face să fie mai ușor. După ce am pierdut-o, am început să mă îndepărtez de el. Poate că o parte din asta a fost faptul că ea a murit brusc – un accident de bicicletă șocant în timpul drumului ei de seară obișnuit spre casă. Un camionagiu care a uitat să-și aprindă farurile. Și, uite-așa, am rămas fără ea.

Cea mai importantă persoană din viața mea. Mama avea o vorbă, că primul lucru pe care îl faci dimineața este cel mai semnificativ pentru tine. În copilărie, primul lucru pe care îl făceam noi dimineața era să petrecem timp împreună. Timp real, neîntrerupt de nimic. Ne trezeam pe când soarele încă se ridica pe cer, ne duceam la brutărie când se deschidea ca să luăm pâine proaspătă și ciocolată caldă, stăteam pe malul râului și vorbeam. Ne-am păstrat ritualul matinal chiar și după ce am plecat la facultate – telefonul meu suna la ora opt dimineața, oriunde ne-am fi aflat fiecare în lume, ca să putem vorbi în timp ce mă duceam la cursuri, apoi în drum spre serviciu, ca să putem bea cafeaua împreună, fie ea și virtuală. Ca să-mi poată aminti zilnic că nimic nu era pentru ea mai important decât mine.

Cum aș putea să explic felul în care pierderea ei m-a sfâșiat? Mi-am petrecut ultimele paisprezece luni uitându-mă la telefon la ora opt dimineața, încordându-mi voința ca să-l fac să sune iar.

După aceea am simțit față de ea o loialitate încrâncenată, depășită de mult – mai ales când era vorba despre tatăl meu. Părea că nu mă pot stăpâni, chiar știind că mama nu fusese niciodată supărată pe el.

Așadar, supărarea mea poate că nu pare să aibă prea multă logică. O parte din problemă era faptul că el încerca să aibă un rol mai mare în viața mea de zi cu zi (ceva ce nu avusese niciodată), ceea ce nu

făcea decât să amplifice impresia că face asta persoana nepotrivită. Cealaltă parte era un efect secundar al durerii mele – durerea de nedescris pe care o simțeam de la pierderea mamei.

Dintr-odată, părea un lucru rău să-i îngădui tatălui meu să ocupe orice teren emoțional în lipsa ei. Așa că am lăsat spațiul gol, pătrunzând de una singură în acel vid părintesc. Năpustindu-mă spre o misiune simplă, imposibilă: aș putea s-o păstrez la fel de aproape ca atunci când era în viață.

Acum, că a dispărut și tata, nu pot să neg că am fost într-o misiune greșită. Distanța pe care am păstrat-o față de el n-a adus-o pe ea înapoi și nici nu-mi alină durerea de a-l fi pierdut acum pe el.

Dar ce ar trebui să fac? La ce bun să știi că ai greșit când n-a mai rămas nimeni care să te audă spunând că-ți pare rău?

Metroul se poticnește, apoi se oprește de-a binelea și luminile se sting.

Un murmur iritat umple vagonul, dar eu mă simt ușurată că, în vreme ce ochii mi se umplu de lacrimi, nu le poate vedea nimeni.

Când ies de la metrou, văd că a început să ningă.

Locuiesc atât de departe de Brooklyn, încât stația mea de metrou e la suprafață, și fulgii încep să mi se lipească de palton – de piele – de îndată ce pășesc afară.

Iubesc totul în cartierul meu, chiar și faptul că durează atât de mult până să ajungi aici. E o zonă din Flatbush numită Ditmas Park. E Brooklynul istoric – mai degrabă târgușor decât metropolă – cu străzi liniștite, corni și case victoriene vechi. O profesoară de la facultatea de arhitectură locuia într-una dintre aceste case și mi-a oferit o cameră, cu chirie variabilă. Când soțul ei a primit un post în nordul Californiei și ea s-a mutat din vest ca să i se alăture, m-a lăsat să închiriez toată casa până ce am putut să strâng destui bani ca s-o cumpăr de la ea.

Casa mea e victoriană, vernil, cu scara, ferestrele cu vitralii și parchetul originale. Uși glisante. Grădină de legume în lăzi în curtea din spate.

Simt un val de ușurare când se ivește cvartalul meu de pe Marlborough Road, alinarea oferită de casa mea e la o aruncătură de băț.

Dar în seara asta, în loc să mă îndrept într-acolo, urmez luminițele de Crăciun de pe Cortelyou Road până în mijlocul restaurantelor și barurilor din Ditmas Park – la restaurantul meu preferat, Sheet Music, al cărui nume (ca și mica firmă de lemn care atârnă deasupra ușii) este o relicvă de pe vremea în care era o prăvălie cu instrumente și partituri muzicale.

Acum bucătarul lui servește pizza coaptă pe foc de lemne și foarte apreciată mâncare ca la mama acasă din produse luate direct de la ferme, într-un spațiu pe care l-am proiectat împreună cu el. Am regândit împreună sala principală, străduindu-ne să încorporăm detalii contemporane – pereți tencuiți, acoperământ din oțel inoxidabil peste o tejghea centrală, scaune vintage – în vreme ce am păstrat fosta viață ca prăvălie de instrumente muzicale, evidențiind tavanul de plăci metalice și micul pian de concert, cafeniu și frumos, în colțul din fundul restaurantului.

Restaurantul a fost (și este) pentru mine un proiect de inimă.

Asta e și mai logic dacă afli că cheful, Jack, mai este și logodnicul meu.

Intru pe poarta laterală și ocolesc până la intrarea de serviciu, uitându-mă în sală în vreme ce trec pe alături. E animată și plină, muzica se aude prin ferestre, luminile sunt scăzute și îmbietoare.

E seara de vineri, care este – cel puțin în colțișorul nostru de lume – cea mai aglomerată seară a săptămânii: prime întâlniri (și ultime întâlniri), cocktailuri după orele de program, rude care vor să

bea un ultim pahar în New York City înainte să dispară în weekendurile lor familiale.

Deschid ușa din spate, intru în bucătăria plină de aburi și ochii mi se opresc asupra lui Jack, aflat la punctul său de lucru. Poartă tunica albă de bucătar și o șapcă cu echipa de baseball San Francisco Giants, are fața frumoasă (fața mea preferată) transpirată și concentrată.

Respir mai ușor la simpla lui vedere, inima își iuțește bătăile. E aceeași combinație ciudată de exaltare și liniște care mă cuprinde ori de câte ori îl văd la sfârșitul unei zile obositoare, îi absorb pielea și mâinile, și fața aceea. Chiar și acum. Încă.

Jack este logodnicul meu de ceva mai mult de un an, însă mai întâi a fost iubitul meu acum mai mult de douăzeci și cinci de ani; cu toate că, ce-i drept, „iubit" e un termen exagerat care să descrie ceea ce am fost unul pentru celălalt. Stătea în fața mea în atelierul de tâmplărie din clasa a opta. Nu-mi amintesc să-mi fi dat seama de-a binelea că e arătos, cu toate că era cu adevărat arătos: înalt și deșirat, cu păr cârlionțat și ochi închiși la culoare.

Însă ce îmi amintesc despre el este felul în care se mișca. Chiar dacă nu știam cum să-l definesc, percepeam cât de bine se simte în pielea lui. Era sigur pe sine într-un fel în care cei mai mulți băieți din clasa a opta nu sunt. Într-un fel în care, am ajuns să aflu, o mulțime de bărbați în toată firea nu sunt.

Făcea asta să se vadă limpede din felul în care vorbea. Avea vocea plăcută, blândă și senzuală, de parcă ar fi fost la radio, nu așezat pe o bancă de lemn de la școală, la ultima oră. Ca și cum n-avea să vorbească decât dacă era sigur că ceea ce spune este adevărat.

Mă făcea să-mi placă să fiu în preajma lui. Mă făcea să-mi doresc să fiu mai mult în preajma lui.

Cred că acesta a fost motivul (cu toate că nu-s sigură că o să-l știm vreodată cu adevărat) pentru care am făcut ceva complet necaracteristic pentru mine, cea din clasa a opta. L-am bătut pe umăr și l-am întrebat dacă vrea să vină cu mine după ore la o înghețată. Asta contează ca invitarea cuiva la o întâlnire? A fost cu siguranță cel mai apropiat lucru de asta pe care îl făcusem în cei treisprezece ani ai mei pe planetă.

Spre lauda lui, Jack n-a făcut propunerea să pară absolut deloc ciudată, cu toate că era prima dată în cei treisprezece ani ai săi când l-a invitat cineva.

„Sigur...", a zis, ca și cum obrajii nu i s-ar fi îmbujorat. „Îmi place înghețata."

În acea după-amiază am mers cu bicicletele la A&P și am mâncat fursecurile și cornetele cu înghețată pe malul râului. A fost una dintre cele câteva ieșiri înainte ca familia lui să se mute în vest, în Mill Valley, un orășel un pic mai la nord de San Francisco.

Nu ne-am mai văzut decât când eram adulți. Eu eram la o primă întâlnire, la un restaurant de lângă Madison Square Park despre care se vorbea mult, cu un avocat specializat în patente care se întâmpla să fie unul dintre cei care investiseră în acel restaurant. După ce am mâncat, a încercat să mă impresioneze ducându-mă să-l cunosc pe bucătar.

Bucătarul era Jack.

– Bună, Nora, a zis, de parcă trecuseră doar douăzeci de minute de când dăduserăm ochii unul cu celălalt, nu mai bine de douăzeci de ani.

A doua zi m-a găsit online și mi-a trimis un mesaj scurt. „A fost plăcut să te revăd. Dă-mi de știre dacă ai chef de o înghețată."

Acum stau în spate și mă uit la Jack cum lucrează. Stropește cu ulei de măsline marca Saba crusta celebrei sale pizza, pe care o face cu acest incredibil sos *sofrito* cu căpșune: un amestec savuros de fructe

crescute în grădină și roșii San Marzano, oțet balsamic, ceapă și semințe de pin. Ține sosul la marinat ore întregi, până ce capătă gustul celui mai picant, bogat, zemos sos de roșii pe care l-ai mâncat vreodată.

A pus Sheet Music pe harta iubitorilor de mâncăruri rafinate în mai puțin de doi ani de la deschiderea fără vâlvă a restaurantului, cu pizza aflată în vârful listelor cu mâncărurile pe care trebuie să le încerci alcătuite de câțiva critici culinari importanți.

Jack trimite în sală pizza cu căpșune. Apoi ridică privirea, mă zărește stând acolo și pe față îi înflorește un zâmbet. Zâmbetul care e doar pentru mine: intim și sexual, și concentrat. Cum să-l explic? Întotdeauna mă face să simt că nu-i vine să creadă că sunt a lui, de doi ani și jumătate, de douăzeci și cinci de ani. În același fel în care mie nu-mi vine să cred că e al meu.

Mă duc la el și mă sărută de bun-venit, ținându-mi ceafa în căușul mâinii calde, cu răsuflarea pe buzele mele. Dându-mi stabilitate. Așa cum doar el îmi dă stabilitate.

– N-am știut că vii, zice el.

Închid ochii în vreme ce mă scufund în pielea lui, îl absorb.

– Ești bine? mă întreabă.

– Poate.

Râde.

– „Poate" nu-i grozav.

– Sam Noone a venit azi să mă vadă.

Se trage înapoi și se uită la mine, nedumerit.

– Fratele tău? zice. Ce voia?

– Doar să vadă ce mai fac, să bem o cafea... Știi tu, să-mi spună că el crede că se poate ca cineva să-l fi omorât pe tatăl nostru.

– Ce?

Încuviințez din cap.

– Vino cu mine, spune el.

Mă mână cu blândeţe spre biroul său, făcându-i semn adjunctei sale, Kayla, că se întoarce. Prind privirea ei în vreme ce trec şi încerc să-i ofer un zâmbet spăsit. Ultimul lucru de care are nevoie este ca eu să le întrerup serviciul de la cină. Se întoarce la munca ei fără a se strădui măcar să-mi zâmbească. E supărată pe mine de când buna prietenă a lui Jack de la şcoala culinară, Becker, l-a chemat să conducă localul ei – un restaurant de două stele Michelin din nordul Californiei – cât este ea în concediu de maternitate. Dacă el primea postul, Kayla rămânea la conducerea lui Sheet Music în lipsa lui. Cu toate că l-am îndemnat pe Jack să meargă, Kayla mă învinovăţeşte pe mine pentru că el a hotărât să n-o facă.

Mă gândesc cât de absentă am fost în ultima vreme. Şi mă întreb dacă ea chiar greşeşte.

Jack şi cu mine păşim în acelaşi ritm în vreme ce intrăm în biroul lui mic. El închide uşa şi se întoarce spre mine.

– Ce-a spus, mai exact?

– E convins că cineva l-a împins peste margine...

Se uită la mine ca şi cum asta ar fi o nebunie. Probabil nu-i prea diferit de felul în care m-am uitat eu la Sam în urmă cu două ore. Aştept ca asta să mă facă să mă simt mai bine – să mă caţăr în confortul gândului că toate astea sunt o idee trasă de păr.

– Există vreun motiv să creadă asta? întreabă.

– Nu prea, zic. Adică, şi dacă sunt câteva fire de care aş putea să trag, instinctul îmi spune că Sam are alt interes aici. Că, într-un fel, pentru el e vorba de bani. Sau să capete controlul. Sau nu ştiu.

– Şi atunci de ce arăţi aşa?

Clatin din cap.

– Atâta doar că mă tot întorc la altceva.

– Şi anume?

– De ce a ales să-mi spună mie?

Jack cugetă la asta. Și pot vedea că el cunoaște răspunsul la fel de bine ca mine. Fratele meu poate că nu mă cunoaște bine, dar mă cunoaște destul ca să știe că mi-ar fi greu să-mi scot asta din minte. Poate că întotdeauna am fost așa într-o anumită măsură, însă aspectul tehnic al muncii mele necesită o concentrare intensă pe detalii sexy cum ar fi siguranța, calitatea unei clădiri din punctul de vedere al folosirii energiei și căile de ieșire. Și acum nu izbutesc să ignor asta – indiferent că sunt sau nu la muncă. Nu pot să mă descotorosesc de o bănuială care dăinuie când ceva pare că nu e în ordine.

– Vrea să merg cu el mâine, zic.

– Unde?

– La Windbreak.

– Serios?

– Vrea să aruncăm o privire pe acolo. Să vadă dacă îngrijorarea lui răzbate la suprafață.

– În California?

Tonul lui oglindește felul în care mă simt: toată chestia asta e exagerată, să zbor în cealaltă parte a țării pe baza unei bănuieli a cuiva, cuiva pe care nu-l cunosc aproape deloc, ale cărui motive sunt încă neclare.

– Știu că-i o nebunie...

El tace, rumegă.

– N-am spus asta.

Apoi se uită la mine, privirea pe care o are când așteaptă să-mi pice fisa în privința unui lucru despre care el știe deja. Cealaltă persoană din viața mea care putea să facă asta, să știe ce îmi trebuie aproape înainte să știu eu, era mama. Cu ea senzația era de siguranță – că sunt văzută și înțeleasă în acest fel. Și cu Jack a părut întotdeauna așa. Cel puțin, părea. Însă, de când mi-am pierdut tatăl, legătura cu Jack (tandrețea ei, profunzimea) parcă s-a transformat în altceva. Ceva mai apropiat de o amenințare.

– Vin cu tine, zice. Dacă ai nevoie s-o faci, vin.

– Nu ți-aș cere să faci asta.

Văd cum se iveşte ceva în ochii lui Jack, durerea, surprinderea.

– Ei bine, nu-i nevoie să ceri.

Cobor privirea fără să spun nimic. Ce e de spus? Ştiu că simte ceea ce n-am vrut să discut cu el: de când a murit tata, l-am ținut pe Jack la distanță. Apropierea, mai ales apropierea de Jack, doare prea tare. Ca amintirea cea mai viscerală despre ce am pierdut. Despre ce sunt gata să pierd.

Chiar dacă Jack înțelege, distanța pare că e felul propriu de ofensă – față de el şi față de mine –, mai ales dacă ne gândim că, din punct de vedere istoric şi fără efort, Jack a fost persoana la care voiam cel mai mult să apelez.

Până acum a refuzat să mă pedepsească pentru asta. A încercat să-mi lase mult spațiu ca să fac ceea ce fac. Să jelesc.

Îmi prinde mâna şi îmi sărută palma, moale şi rapid. Siguranța atingerii lui, a lui însuși, iese la suprafață ca să mă aline, împotriva voinței mele.

– Ajung acasă mai târziu, zice. Odihneşte-te.

Apoi deschide uşa biroului şi se întoarce la muncă, departe de mine. Îl strig.

– Jack, aşteaptă!

E chiar dincolo de uşă. Trebuie să mă audă. Ştiu că mă aude.

Însă nu se întoarce, probabil pentru că ştie deja că, dacă o face, n-am nimic altceva de spus.

La miezul nopții încă nu pot să dorm.

Jack e încă la restaurant. Mă ridic din pat şi mă duc jos, în micul meu birou de acasă, deschid fereastra şi valul de aer rece mă trezeşte de-a binelea.

Mă aşez la planşetă, gata să mă apuc de lucru. Trebuie să termin propunerea unui proiect din West Chelsea – o librărie pentru copii, pe care doi editori pensionați o deschid lângă parcul High Line.

Sper ca liniștea din casă să mă ajute să mă concentrez, dar zăresc la marginea mesei dosarul albastru și sunt înapoi în discuția cu Sam. Caut prin ea – încercând s-o fac să devină de înțeles – când telefonul începe să zbârnâie.

Cobor privirea și văd un nume cunoscut lățit pe ecran, un mesaj care vine de la ELLIOT.

Poți să vorbești?

Împing telefonul în cealaltă parte a mesei, încerc să împing deoparte vinovăția care vine odată cu asta.

Îmi spun că Elliot ar putea să mă caute doar pentru Austin. Îmi spun că s-ar putea chiar să fie Austin însuși cel care îmi trimite un mesaj – chiar dacă știu că Austin nu-mi trimite un mesaj, nu după miezul nopții.

Austin Abrams: copil-minune de opt ani, pianist, maestru de talie internațională la copt negrese, unul dintre oamenii mei preferați de pe planetă. Fiul lui Elliot.

Elliot și cu mine am început să ne întâlnim acum patru ani, la puțin timp după ce s-a despărțit de mama lui Austin. S-a mutat în blocul din West Village în care locuia tata. Elliot nu-i cumpărase lui Austin un pian pentru noul apartament, așa că băiatul exersa pe pianina veche din holul blocului după ce venea de la școală și Elliot ajungea acasă de la spital.

Într-o seară, tata l-a auzit cântând și i-a invitat pe Austin și Elliot să folosească pianul cu coadă Steinway din apartamentul său. I-au acceptat bucuroși oferta.

Și într-o seară, când m-am dus la tata pentru o cină timpurie, ușa mi-a deschis-o Elliot. Elliot cel înalt de doi metri, cu hanoracul lui și ochelarii cu ramă metalică, cu scumpetea de Austin venind spre ușă imediat după el, versiunea de un metru și

treizeci de centimetri a tatălui său. Cu hanorac și ochelari la fel.

A fost ușor între noi de la bun început – ușor, chiar dacă nu prea pasional. Eu eram copleșită de muncă la noua mea firmă, iar Elliot era concentrat pe practica sa medicală (e cardiolog pediatru), în vreme ce își explora noul rol de părinte cu program redus.

Eu am glumit că pe jumătate ne întâlneam, pe jumătate eram vapoare care treceau unul pe lângă altul în noapte. Însă acea glumă a atins un punct nevralgic. Un motiv pentru care divorțau era faptul că soția lui avea impresia că Elliot nu era niciodată în stare să lase spitalul la spital. „Îmi spunea că întotdeauna eram douăzeci și cinci la sută absent", a zis el.

Mie nu mi-a dat impresia asta, dar se poate să fi fost prea ocupată ca să observ. De fapt, eram atât de concentrată pe munca mea, încât am hotărât că ar trebui să facem un pas înapoi. Nu mult după aceea, mama lui Austin a hotărât că mai vrea o șansă să facă să funcționeze căsnicia lor, și eu m-am eliberat rapid de relație. Nu voiam să fac nimic ca să le țin familia despărțită.

Austin mă voia în continuare în viața lui – o decizie pe care Elliot și cu mine am sprijinit-o bucuroși –, însă am rămas în viețile lor în cel mai delicat mod posibil. Îl luam din când în când pe Austin după școală să bem o ciocolată caldă, în zilele în care Elliot stătea la spital până târziu; și încercam să mă duc la recitalurile lui de pian, uneori împreună cu tatăl meu.

Aveam grijă să păstrez limitele clare chiar și înainte să încep să mă văd cu Jack. Și am avut chiar mai multă grijă după ce mama lui Austin și Elliot s-au despărțit de-a binelea.

Nu era greu să le păstrez clare.

Adică, până când a murit tata. Și Elliot a început să mă caute.

Prezența lui din nou în viața mea e ca un balsam. Să fie doar faptul că-l cunoștea bine pe tata? Că el și tata se adorau?

E în asta o consolare nevinovată? Nu pare atât de nevinovată la ora 00.08. Nu pare atât de nevinovată când în aceste zile mi-e mai ușor să vorbesc cu el decât cu Jack.

Probabil pentru că Jack este absolut opusul lui „douăzeci și cinci la sută absent". E cu totul acolo. Să vorbesc cu Jack seamănă prea mult cu privitul în oglindă. Vede totul în mine. De la pierderea tatălui meu văd acest lucru reflectat pe chipul lui Jack: povara din spatele ochilor mei, din pielea mea. Sunt femeie în toată firea, dar sunt și copilul cuiva, căutându-și părinții de la care n-a apucat să-și ia rămas-bun.

Iau înapoi telefonul. Degetele îmi zăbovesc deasupra numelui lui Elliot, dezbătând dacă să-l sun sau nu. Să răspund sau nu cererii lui de a vorbi. Nu-i decât o convorbire telefonică. Doar vorbim. Îmi repet partea asta ca pe un imn.

Și totuși, ce fel de imn e cel pe care-l spui în șoaptă?

Telefonul începe să zbârnâie înainte să apăs pe tasta de răspuns la un apel. Un apel de la NUMĂR NECUNOSCUT.

Aproape scap din mână telefonul. Primul gând e că-i Elliot care sună de la un telefon fix din spital. Însă al doilea gând țâșnește înainte să-l pot împiedica. Iar e cineva vătămat. De când mi-am pierdut părinții, de câte ori vine un apel de la un astfel de număr, mai ales noaptea târziu, sunt sigură că o să fie altcineva pe care îl iubesc aflat în genul de necaz din care nu-l pot salva.

Răspund.

– Te-ai hotărât?

Vocea lui Sam mă face să tresar.

– Ce mama naibii, Sam? De ce suni așa târziu?

– Probabil din același motiv pentru care ai răspuns, zice. Nu pot să dorm.

Închid ochii, enervată, încercând să-mi încetinesc bătăile inimii. Mă silesc să trag adânc aer în piept de câteva ori, să-mi găsesc echilibrul.

– M-ai speriat de moarte.

Nu mă bagă în seamă.

– Ai apucat să te uiți la documente?

– La unele.

– Și?

Întind mâna spre dosarul albastru și îl deschid iar. Ferparul, testamentul, restul.

Răsfoiesc până la actul de proprietate pentru Windbreak; îl scot. Semnătura tatălui meu se uită la mine, ștampilată și datată, de acum mai bine de trei decenii. Prima casă pe care și-a cumpărat-o tata. Locul lui preferat din întreaga lume.

– Alo? zice Sam.

Aud scârțâitul ușii verandei care se deschide, Jack care trece de ușa cu plasă, cheia în ușa din față, ajuns acasă în siguranță. Nu-l strig ca să-i dau de știre că sunt la parter, că sunt încă trează.

Un moment nu-i spun nimic nici lui Sam. Mă frec la ochi, mă copleșește un val de epuizare. Doliul te sleiește de puteri. Nimeni nu vorbește despre asta. Sau, cel puțin, nimeni nu mi-a spus mie. Nimeni nu mi-a spus ce epuizant e s-o cari tot timpul cu tine. Și folosește același mușchi ca iubirea. Pentru că în iubirea adevărată trebuie să fii prezent și să faci asta în mod regulat. Și nu-i doar faptul că am uitat cum s-o fac, ci și că toate s-au adunat, devenind atât de grele.

– La ce te gândești? zice Sam.

Clatin din cap de parcă ar putea să mă vadă. Și dau să spun că umblăm după potcoave de cai morți, că mi se pare că nu-i nimic acolo. Vreau să cred că

nu-i nimic. Dar simt un val de altceva. Poate că-i doar vinovăția că m-am îndepărtat de tata. Poate că-i nevoia să fiu altundeva decât sunt.

Însă ar putea să fie altceva – ceva mai apropiat de instinct, un instinct din adâncuri, că s-ar putea ca fratele meu să nu se înșele cu totul. A fost nevoie ca el să-și facă apariția în casa placată cu gresie roșiatică pentru a vedea asta? Probabil. Sau poate faptul că și-a făcut apariția în casa aceea m-a încurajat, în sfârșit, s-o spun cu glas tare.

– Mă gândesc că tata s-a plimbat în atâtea nopți la Windbreak ca să calce acum greșit, zic.

– Deci... vii cu mine?

Tac. Tăcem amândoi, și pare că trece așa mult timp. Apoi el sparge tăcerea, și nu sună deloc ca el însuși.

– Nora..., zice. Ca o rugăciune. Te rog.

Acela este momentul în care accept.

O PLECARE DIMINEAȚA DEVREME

Nu-l văd pe Sam la poarta de îmbarcare.

Urc în avion fără el și mă așez pe locul de la fereastră. Sam ne-a luat bilete la clasa business. Asta nu-i ceva cu care mă răsfăț în mod normal, Jack și cu mine alegem să ne investim câștigurile înapoi în firma mea, în restaurantul lui. Mă las pe spătar și mă uit pe geam la rafalele de zăpadă care se întețesc, la picăturile care izbesc sticla. După noaptea mai mult nedormită, reușesc cu greu să nu moțăi. Beau restul cafelei, bag mâna în geantă și scot dosarul albastru. Vreau să-i spun lui Sam ce am aflat despre Windbreak. La 3.00 dimineața. La 5.00.

Tata a pus doi arhitecți să facă schițe ca să lărgească planul original al casei Windbreak. Prima dată a fost acum mai bine de două decenii, când încă era căsătorit cu mama lui Sam și Tommy, Sylvia. Nu mă surprinde faptul că Sylvia plănuia să radă casa de pe fața pământului și să construiască în locul ei un palat mediteraneean de 3 000 de metri pătrați, alături de o casă de oaspeți de 1 200 de metri pătrați. Tot ce făcea fosta mea mamă vitregă era mare, ostentativ. Nu sunt surprinsă nici de faptul că n-au făcut nimic din toate astea. După căsătoria cu tata, Sylvia n-a mai lucrat, dar a rămas măritată cu New York City, cu evenimentele sale și viața sa socială foarte activă. Deși probabil îi plăcea, în teorie, ideea unei proprietăți pe Coasta de Vest, Sylvia a fost la Windbreak chiar de mai puține ori decât mine.

Ceea ce m-a surprins a fost că tata mai avea o serie de planuri, făcute acum mai puțin de un an. În loc să radă din temelii casa, planurile erau despre aducerea ei la zi: tavane înclinate în dormitorul tatei, lărgirea chicinetei ca să devină loc de adunare. Opțiunile de proiectare erau simple și elegante, mult mai apropiate de felul în care aș fi ales eu să renovez casa. Dar nu știu ce (sau cine) l-a făcut pe tata să se gândească de curând la renovarea casei. Și ce l-a făcut să se oprească.

Ceea ce mă aduce înapoi la acea discuție recentă cu tata. Voia să merg cu el la Windbreak. Voia părerea mea despre ea, din nou. „Mă gândesc să fac niște schimbări." Plănuia să mă pună să concep din nou o versiune a celor mai recente planuri? Sau avea să-mi ceară s-o iau de la capăt cu ele? Oricum ar fi, de ce acum?

– Voiam eu locul de la geam.

Ridic privirea și îl văd pe Sam pe culoar, aplecat spre mine, cu blugi și șapcă de baseball cu

Minnesota Twins. Se trudește să-și recapete suflul, de pe frunte îi picură sudoarea.

Își aruncă rucsacul în compartimentul de deasupra și se lasă să cadă pe locul dinspre culoar.

– Aproape am ratat zborul..., zice.

– E plăcut de știut că asta-i ceva important pentru tine.

– Chiar este important. Numai că nu sunt obișnuit să zbor cu avioane de pasageri. Și am uitat, știi tu, să prevăd destul timp pentru control.

– Gumești, da?

– Mă gândeam să zburăm cu avionul companiei, dar am vrut să știi că sunt un om de rând.

– Un om de rând nu folosește aceste cuvinte într-o propoziție.

Își prinde centura de siguranță. Apoi îi face semn stewardesei, care ține o tavă cu suc de portocale și șampanie.

– Îmi puteți da, vă rog, unul din alea? Mulțumesc...

Ia de pe tavă un pahar cu șampanie.

– O să iau și un whisky când puteți. Sec, vă rog.

Ia o înghițitură mare de șampanie. Îl privesc lung.

– De ce te uiți așa la mine?

– E 10.00 dimineața.

– Ceea ce înseamnă că-i prea devreme pentru o predică, zice. Și apoi, dacă nu-i cu supărare, mi-ar prinde bine un pic de îngăduință. Trec printr-o despărțire.

Mă uit la el surprinsă.

– Tu și Morgan v-ați despărțit? De ieri încoace?

– Cine zice că vorbeam de Morgan?

Sam dă pe gât restul paharului în vreme ce mă uit la el, nevenindu-mi să cred. Mă întreb serios dacă e încă vreme să cobor din avion.

– Știi, zice Sam, simt dezaprobarea ta.

– Nu încerc s-o ascund.

Acesta este momentul în care căpitanul deschide difuzorul și anunță că ninsoarea s-a întețit. Și cred că sunt pe cale să capăt o carte de ieșire din închisoare. Că următorul lucru pe care o să-l anunțe este că suntem blocați la sol din cauza vremii. Dar nu, zice că poate o să dăm de niște hopuri, dar curând ne așternem la drum. Îmbarcarea s-a terminat. Ușa avionului e închisă și încuiată.

Mă las pe spătar, trag adânc aer în piept.

– Oricum, zice Sam. Nu-i ce crezi tu.

– Ce cred eu e că nu-i treaba mea.

– Așadar, poate că este ceea ce crezi.

– Hai să ne mulțumim să vorbim despre tata, bine?

– De acord.

Cobor privirea spre informațiile despre Windbreak pe care le-am analizat și le-am pus într-un tabel, harta proprietății și planurile gata să fie disecate.

– Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le lămurim înainte să vorbim cu cei de la poliție, zic. Am și niște întrebări despre împrejmuiri. Și ar trebui să-l ținem la curent și pe Tommy, nu crezi?

– De ce?

– În primul rând, îl afectează și pe el. Și poate că o să aibă vreo idee.

– Nu. N-o să aibă.

Clatină din cap și închide subiectul.

– Știi, e a doua oară când ai reacționat așa când l-am pomenit pe Tommy, spun. Ce se întâmplă între voi?

– Nimic care să merite să fie discutat.

Își trece brațul peste frunte și se șterge de transpirație. Observ că are un bandaj pe încheietura mâinii, un bandaj gros, negru. Pe acea încheietură. Cea pe care și-a fracturat-o, cea care i-a pus capăt carierei în baseball.

Ridică din umeri.

– Întotdeauna își arată colții când e frig. Alcoolul o să ajute.

– Nu cred că așa lucrează alcoolul.

Își ține în continuare brațul peste față, coborându-l pe ochi, o mască pentru somn improvizată.

– Putem să lăsăm baltă flecăreala? Nu sunt într-un moment prea bun.

– Ești conștient de faptul că tu ești cel care a vrut să facem asta?

– Sunt, zice.

– Ești sigur?

– O să mă mobilizez.

Mă întorc spre geam în vreme ce avionul se smucește în față, apoi în spate, apoi ne îndepărtăm de poartă spre pista de decolare. Avionul prinde viteză, pe cale să lase în urmă pământul.

– Să-mi dai de știre când o faci, zic.

Ne trebuie doar un pic mai mult de nouăzeci de minute ca să mergem cu mașina de la LAX[5] în susul coastei spre Windbreak, cu Sam făcând mașina închiriată să șerpuiască pe Autostrada Pacific Coast și pe 101; încep să apară panouri cu Carpinteria.

Mă uit pe geam când Sam intră pe varianta spre oraș și trece peste șinele de tren, până ce pornim pe Padaro Lane. Soarele după-amiezii dispare dincolo de umbra copacilor, lumina alunecă prin ceață și prin cupola rămurișului, lumea din jurul meu intră într-un soi de crepuscul pâlpâitor permanent.

Și se întâmplă, așa cum pare să se întâmple întotdeauna când intru pe acest drum – am din nou șase ani, îl văd pentru prima oară.

Tata m-a adus aici singur, părinții mei ajunseseră deja la sfârșitul relației. Și era agitat – simțeam că e agitat. Voia să se asigure că mă simt comod și sunt fericită. Pe tot drumul cu mașina de la aeroport vorbise despre cum o să ne lăsăm jos bagajele și o să

ne ducem direct pe plajă, direct în ocean. Însă pe când ne apropiam de Carpinteria au început să se adune norii, iar când să intrăm pe Padaro Lane, ploua cu găleata și tuna asurzitor. Așa că am intrat în goană în casă, uzi până la piele, și am așteptat să înceteze.

După ce ploaia s-a potolit, era prea târziu pentru înot. Însă tata m-a dus pe faleză, am băut milkshake, am mâncat sendvișuri cu roșii și ne-am uitat cum apune soarele, într-o nuanță portocaliu-argintie.

„Poate că nu-i cea mai bună primă impresie, Nora-Nu", a zis, sărutându-mă pe frunte și spunându-mi așa cum îmi spunea întotdeauna. „Dar acum se arată."

Apoi am coborât treptele acelea scârțâitoare până la plaja și oceanul aflate la douăzeci și cinci de metri mai jos, și tata n-a dat drumul nici o clipă mâinii mele. Nici când am coborât, nici când am urcat înapoi. Mâna mea într-a lui, în siguranță. Și l-am întrebat dacă ne putem muta aici. Îi plăcea să-mi spună, de fiecare dată după aceea, că l-am întrebat asta. Își amintea ce mi-a răspuns? De ce a spus-o? „Windbreak nu-mi aparține doar mie."

– Am ajuns, zice Sam.

Vocea lui Sam mă smulge din amintiri în vreme ce coteşte pe o alee și ne întâmpină o poartă mare. Oprim în fața ei și Sam scoate mâna pe geam ca să formeze codul pe tastatură.

Poarta se deschide scârțâind și proprietatea se arată în spatele ei. Aleea ne duce peste pietre spre peluza întinsă, cu cerul larg deschis și oceanul în spate.

Și locuința însăși. Această căsuță, mândră și încrezătoare, înfruntând întinderea, lumina din copaci, toată acea falâ. Casa asta mică, perfectă: două bovindouri încadrând ușa principală, verandă

pe toate laturile, banca-balansoar în colț, pe partea oceanului, contemplând faleza.

– Te captivează, nu? zice Sam.

Încuviințez din cap, simțindu-mă stânjenită.

El tace o vreme, privind drept în față.

– Așadar, te gândești s-o păstrezi?

Mă întorc și mă uit la el.

– Ce?

– Întreb și eu, zice. Fin'că, dacă o vinzi, valorează o grămadă de bani. Doar terenul merită un preț din opt cifre...

– Nu mă gândesc la asta, Sam.

– N-ai de ce să fii țâfnoasă. Tata știa că nu vrei nici o parte din companie și că n-o să iei niciodată bani de la el, deci probabil ăsta-i felul lui de a încerca să facă să fie, știu și eu, egalitate.

Mă întorc cu spatele la el, pielea mi-a luat dintr-odată foc, nervii îmi sunt zgândăriți. Ultima dată am fost aici acum ceva mai mult de doi ani. Am stat pe banca-balansoar, și Jack era acolo cu mine. A fost singura dată când Jack a venit la Windbreak. Tata i-a pus în mână un pahar cu vin, apoi m-a sărutat pe creștet. O amintire încețoșată și caldă. Mâna lui Jack odihnindu-se pe genunchiul meu, zâmbetul tatei.

Vocea mi se poticnește în gât.

– Cursa de noapte decolează la unsprezece și un sfert diseară. Aș vrea s-o prind.

– Pot să parchez mașina înainte să faci un plan de plecare? Putem să stăm la unchiul Joe, dacă avem nevoie de mai mult timp. Sau putem să stăm aici.

– De ce am avea nevoie de mai mult timp?

– Din nou, va trebui să ies, totuși, din mașină înainte să știu ce să răspund la această întrebare.

Sam oprește motorul. Și doi bărbați ies pe ușa casei ca să ne întâmpine. Pe cel din stânga îl recunosc. Numele lui e Clark și se îngrijește de Windbreak încă dinainte ca tata s-o cumpere. Sunt

ani de când nu l-am mai văzut, dar nu pare că a îmbătrânit. E încă puternic, înalt şi vânos, cu blugi şi bocanci. Are pielea bronzată şi zbârcită, însă zâmbetul îi păstrează faţa tânără.

Pe celălalt nu-l cunosc. E mare ca un fundaş şi voinic, cu costum prea strâmt, părul tuns foarte scurt, pielea rumenă. E mai tânăr decât Clark, probabil aproape de vârsta lui Sam.

Ţine strâns la piept un clipboard. Văd chiar şi de aici că e acoperit cu etichete ale poliţiei.

Sam arată spre el.

– Iată-l pe detectivul O'Brien, zice. El este omul de legătură cu secţia de poliţie.

– Aşadar, el a făcut investigaţia?

Sam deschide portiera.

– Se pare că nu prea bine.

– Aţi făcut un drum lung cu avionul ca să vă spun ce arată raportul, zice detectivul O'Brien. Suntem convinşi că n-avem prea multe întrebări fără răspuns...

Clark s-a întors în casă şi noi mergem pe proprietate împreună cu detectivul O'Brien. Sau, mai degrabă O'Brien merge cu câţiva paşi în faţa noastră. Se mişcă repede, nu se opreşte în vreme ce se uită la clipboard şi la raportul poliţiei despre cele întâmplate. Raport care se află în dosarul meu albastru.

– Căderea s-a întâmplat între aproximativ 8.15 şi 8.30 seara, zice el.

Continuă să meargă spre marginea de sud-vest a proprietăţii. Ştim toţi, fără ca el s-o spună cu glas tare, că se mişcă în direcţia în care poliţia a stabilit că tata mergea în seara aceea. În direcţia locului din care a căzut.

– Dacă ne gândim că era o noapte ploioasă, suntem norocoşi că s-au aflat oameni pe plajă care să confirme.

– Nu știu dacă *norocoși* este cuvântul pe care l-aș folosi eu, zice Sam.

Detectivul O'Brien se întoarce spre noi cu un mic rânjet.

– Pe plajă erau trei trecători. O pereche care își plimba câinele și se apropia de locul accidentului dinspre vest, zice el. Și un alergător care se întorcea de la Loon Point...

Arată în susul plajei, în vreme ce ajungem la marginea proprietății, unde se termină iarba și pietrele colțuroase duc la micile ziduri de piatră, cu marginea falezei imediat dincolo de ele.

– Declarațiile lor ca martori au stabilit un interval de timp strâns.

Mă uit în jos și văd un țăruș galben înfipt în pământ, atât de nesemnificativ, încât ar putea să marcheze orice – plante, o tufă de trandafiri, locul în care ți-ai pierdut tatăl.

Trec de țăruș și îmi frec pantofii de sport de marginea stâncoasă, alunecoasă chiar și când e uscat, ca acum. Și mi-e atât de ușor să-mi închipui: doi pași prea mult și te pomenești atârnat de faleză. Dar de ce să fi stat el atât de aproape? N-ar fi stat, în afară de cazul în care nu și-a dat seama că e atât de aproape, cu o băutură în mână, o privire ametită peste margine, și dintr-odată se prăbușea douăzeci și cinci de metri până pe plaja de dedesubt, cu stâncile înhățându-l aproape înainte să știe ce se petrece.

– Noi presupunem că tatăl dumneavoastră a căzut chiar de aici, zice el. Și a murit pe loc...

A murit pe loc. Cuvintele par dure și clinice venind din gura lui.

– Cum ați stabilit asta? întreb.

– Poftim?

– Că a murit pe loc?

– Nimeni n-ar fi putut să supraviețuiască acelei căderi, zice, ca și cum asta ar răspunde la întrebare.

Ca și cum asta mi-ar înlătura îngrijorările.

Însă e tot mai clar că detectivul O'Brien nu-i prea interesat de îngrijorările noastre – și nu se sinchisește că jelim. Poate chiar crede ce am crezut eu despre Sam când a apărut ieri în casa acoperită cu gresie roșiatică. Că, oricare o fi motivul pentru care suntem aici, nu-i cel care zicem noi că este.

Încerc o abordare diferită, ca să-l fac mai puțin ostil, să-l aduc mai aproape de partea noastră. N-ar trebui să fim toți de aceeași parte aici?

– Domnule detectiv, cu siguranță vă pricepeți mult mai bine decât mine la toate astea, așa că v-aș fi foarte recunoscătoare dacă v-ați face timp să mai parcurgeți o dată asta, zic eu. Dar... n-am putea s-o luăm un pic înapoi? Am impresia că încă ne lipsesc piese mari din puzzle.

– Ce puzzle?

– Nu credem că era singur aici în noaptea aceea, zice Sam mai puțin diplomatic.

– Vă pot asigura că era, zice O'Brien.

Ne privește pe rând, ca și cum asta ar pecetlui discuția.

– Bine. De ce? întreb.

– Echipa de securitate internă din Noone Properties a confirmat de la început că a fost o schimbare de ultimă clipă în itinerar ca tatăl dumneavoastră să se afle aici, zice el. Se presupunea că este la un eveniment în New York. Nimeni din echipa lui n-a fost informat de iminenta lui sosire la Windbreak. Îngrijitorul proprietății tocmai a confirmat că nici măcar nu i s-a dat de știre.

Asta pare ciudat. Pentru că, cel puțin în cele câteva dăți când am venit aici, Clark a fost întotdeauna cel care i-a deschis casa tatălui meu.

Sam se uită la el nedumerit.

– Clark e întotdeauna informat, zice el.

– Se pare că de data asta nu, zice O'Brien. Apoi trece la altă pagină de pe clipboard. Echipa mea a analizat întreaga zi a tatălui dumneavoastră. Un

șofer l-a luat de la aeroportul Santa Barbara și l-a adus direct la Windbreak. Au intrat pe proprietate la 12.15. Tatăl dumneavoastră a fost singur pe proprietate de la 12.15 până în momentul morții sale.

– În afară de șofer, zice Sam.

– Șoferul a plecat la 12.32, zice el, cu vocea încordându-se. Firma de limuzine ne-a arătat înregistrările lui în restul zilei...

– Nu sugeram că a fost șoferul, zice Sam.

– Dar ce sugerați?

– Ați zis că tata a fost singura persoană de pe proprietate, zice Sam. Și asta de la bun început nu e corect.

Detectivul O'Brien îi aruncă lui Sam o privire de avertisment. Pun mâna pe brațul lui Sam, încercând să-i reglez tonul. Dar mă simt eu însămi iritată. Chiar dacă nu vreau s-o recunosc, aceste explicații stârnesc pentru mine mai multe întrebări decât răspunsuri.

Mă uit la micul zid, faleza uriașă, oceanul și nisipul care se învârtejește dedesubt, încercând să-mi imaginez căderea lui. Tata ar fi primul care să știe ce să facă dacă ar începe să se încline peste margine. Cum să se redreseze, să se echilibreze, să se miște repede spre un loc sigur.

– Am petrecut ceva timp în noaptea trecută uitându-mă la harta proprietății, zic. E adevărat că nu sunt camere de supraveghere pe margini?

– Da, e adevărat. Detectivul O'Brien confirmă din cap. Există în casă un sistem de alarmă conectat direct la secția de poliție. Dar singura cameră de supraveghere e la poarta din față.

– Nu-i ceva neobișnuit? întreb. Din experiența cu lucrul la proprietăți de această mărime știu că cele mai multe au un de sistem de securitate și pe terenuri. Sunt peste o sută de metri de faleză, ca să nu vorbim decât de asta...

– Păi, asta ține de compania de securitate. Dar am înțeles că tatăl dumneavoastră a refuzat până și ideea de paznic la poartă, așa că tastatura pentru intrare și ieșire e, practic, tot ce există din punctul de vedere al securității marginilor.

Mă uit la stânga, în depărtare, la proprietatea aflată cel mai aproape – pe care abia dacă o zărești de aici. Nu cred că am întâlnit vreodată familia care locuiește acolo. Singurul vecin al tatălui meu pe care l-am întâlnit locuiește mai sus pe drum. Benjamin King. Un soi de investitor imobiliar. El și tata au fost colegi de facultate și el este motivul pentru care tata a aflat de Windbreak. Tatei îi plăcea să spună cum a văzut prima dată Windbreak când stătea pe terasa lui Ben King, discutând o propunere de afacere.

Însă nu l-am auzit pe tata vorbind prea mult despre vecin, de bine sau de rău. Un zid de piatră desparte cele două loturi mari – al lor aproape acoperit de o vilă în stil Tudor, uriașă și greoaie, destul de mare ca să înghită trei cabane ca a tatei.

– Ați vorbit cu familia de alături? întreb. Au pe proprietatea lor camere de supraveghere la înregistrările cărora ne-am putea uita?

– Ne-am uitat, zice el. Am privit înregistrările din întreaga seară și, din nefericire, camerele acoperă doar terenul până la zidul care desparte proprietățile. Nu apare deloc tatăl dumneavoastră. Tace un moment. Pot să confirm că n-a sărit nimeni peste zid.

– În imaginile pe care le-ați văzut, zice Sam.

– Din nou, echipa mea a urmărit înregistrările din toată seara. Se întoarce la clipboard, începe să răsfoiască hârtiile. De fapt, ne-am uitat și la cele de după-amiază.

– Ați verificat ziua dinainte? întreb.

– N-avem vreun indiciu că se afla altcineva pe proprietate în ziua dinaintea sosirii tatălui dumneavoastră.

– Prin urmare, n-ați verificat, zice Sam.

Mă uit la restul falezei, cercetând poarta veche care dă spre un șir de trepte de lemn, șubrede și vechi, ce șerpuiesc pe latura falezei până la douăzeci și cinci de metri mai jos, pe plaja stâncoasă.

– Cineva ar fi putut să intre pe aici..., zic. Ar fi putut să urce treptele dinspre plajă.

– Numai dacă ar fi știut codul porții. Ar fi trebuit să fie cineva pe care tatăl dumneavoastră îl cunoștea.

– Așadar, poate că a fost cineva pe care îl cunoș-tea.

– De ce cineva pe care el îl cunoștea ar fi intrat de pe plajă și ar fi urcat zeci de trepte pe întuneric doar ca să intre pe proprietate?

Sam arată cu degetul spre el și zâmbește.

– Ei da, zice. Asta-i prima întrebare bună pe care ați pus-o.

Detectivului O'Brien nu-i place asta și își face de lucru coborând privirea spre clipboard.

Mă duc la deschizătura din zid și cobor pe palierul pe care se află poarta, așezată chiar în faleză. Trag de clanța ruginită a porții. Deasupra deschizăturii e o încuietoare mică, o tastatură de pe care se deschide.

– Și dacă acea persoană aflase codul? De la tata sau în alt fel. Există vreun registru cu cei care au intrat pe această cale?

– Nu. E doar o tastatură, o încuietoare manuală. Nu e conectată la restul sistemului de securitate.

Ridic privirea spre detectiv și Sam, aflați pe marginea falezei.

– De ce? Nu pare că oferă prea multă siguranță.

Detectivul O'Brien ne oferă un zâmbet crispat, care nu izbutește să-i ascundă iritarea tot mai mare.

– Asta-i o întrebare pentru tatăl dumneavoastră. A fost hotărârea lui. Așa cum am spus, am înțeles că pentru el intimitatea avea cea mai mare importanță.

– Măcar i-ați verificat pe cei care aveau acces la cod? zic. Nu pare o idee proastă să derulați scenarii cu cei care ar fi putut să intre pe aici. Să le verificați alibiurile...

– Numai dacă credeți că există o dovadă reală a unui act criminal, zice el. Ceea ce eu nu cred.

– Ei bine, poate că ar trebui să luați în considerare ideea de a o face acum, zice Sam. Ca să putem fi cu toții la fel de siguri.

Sprâncenele lui O'Brien se înalță, ca și cum asta ar fi (pe lângă continuarea acestei discuții) ultimul lucru pe care are de gând să-l facă. Și, chiar dacă nu sunt cu totul convinsă că a venit cineva pe aceste trepte, acea expresie este ultima picătură care mă convinge că singura lui grijă aici este să păstreze cazul închis. De aceea hotărăsc să insist.

– Ne-ați putea spune mai multe despre trecători, domnule detectiv? întreb. Cei trei oameni care l-au găsit pe tata? Perechea și alergătorul.

O'Brien răsfoiește hârtiile de pe clipboard și ajunge la rapoartele despre martori.

– Soții Meredith și Nick Cooper îngrijeau casa familiei Velasquez de la numărul 2082. Locuiau acolo de câteva luni, în vreme ce familia Velasquez era în casa ei din Ross, zice el. Își făceau plimbarea obișnuită de seară cu golden retrieverul lor când tatăl dumneavoastră a căzut. Nick a fost cel care a sunat la 911.

– Și alergătorul?

Detectivul O'Brien tace un pic, ca și cum n-ar vrea să ne împărtășească următoarea informație.

– Nu mai era acolo când au ajuns polițiștii.

Sam observă în același timp cu mine. Îmi prinde privirea.

– Cum adică nu mai era acolo? întreabă el.

– Meredith, soția, fusese voluntar la urgență, așa că, după ce a stabilit că tatăl dumneavoastră n-a supraviețuit căderii, au hotărât ca ea și soțul ei să

aștepte venirea poliției. N-aveau nevoie de ajutorul lui.

– Nu vi se pare că asta e suspect? zice Sam.

– Cred că oamenii aleg să locuiască aici pentru că vor intimitate. Și era limpede că tatăl dumneavoastră nu mai trăiește, așa că nu mai era nimic de făcut. Probabil că omul n-a vrut să fie implicat.

„Sau era deja implicat", gândesc înainte să mă pot opri. Urc înapoi pe palier, privindu-l drept în ochi.

– Dar cei doi Cooper nu l-au recunoscut pe alergător?

– Nu, nu l-au recunoscut, dar, repet, nu sunt proprietari aici. Doar îngrijesc o casă, așa că...

– Totuși, de câteva luni, da? zice Sam. Tocmai ați spus că locuiau acolo de câteva luni.

Detectivul confirmă din cap în silă, și știu că recunoaște ceea ce sugerează Sam, chiar dacă nu vrea să vadă el însuși. Ceva din toate astea nu sună bine. Dacă perechea Cooper își scotea câinele la plimbare în fiecare seară, iar acel bărbat alerga destul de des, ai crede că trebuie să se mai fi întâlnit înainte de seara aceea. Sau de la seara aceea încoace. E un pariu destul de sigur că oamenii care frecventează fâșia asta mică de plajă se întâlnesc mai mult decât o dată.

Și apoi este asta: de ce auzim prima dată faptul că unul dintre cei trei oameni aflați la fața locului, care se pare că n-a fost recunoscut de ceilalți doi, a plecat înainte să poată fi interogat?

– Credeam că ați spus că ați luat declarații de la toți martorii? zic.

– Se poate ca dumneavoastră să fi auzit asta.

– Asta am auzit amândoi, zice Sam. Pentru că asta ați spus.

Detectivul O'Brien oftează. Chiar oftează.

– Uite ce-i, oameni buni. Mi-am pierdut tatăl anul trecut. Înțeleg că toate astea sunt dureroase,

zice el. Dar am învățat la începutul pregătirii mele că, atunci când auzi zgomot de copite, trebuie să te gândești la cai, nu la zebre.

– Sigur. Și înțeleg de ce ați vrea ca aceasta să fie situația, zice Sam. Dacă se dovedește că un cal e altceva decât cal, atunci cineva nu și-a făcut prea bine treaba. Și această vecinătate, de care ești răspunzător, nu-i atât de sigură cum ar trebui să fie la valoarea proprietăților de aici.

– Asta-i ridicol, zice detectivul O'Brien.

– Se poate. Însă ce-mi pare mie ridicol e faptul că toți sugerează că o potențială victimă a uitat cum să meargă cu grijă pe proprietatea sa, zice Sam. Ca să nu mai spun că încă nu se știe nimic despre unul dintre cei trei oameni care erau acolo în seara aceea. În plus, știți, încă n-avem informații despre nimic din ce i s-a întâmplat tatălui nostru din momentul în care un șofer l-a lăsat acolo la prânz și până când a căzut douăzeci și cinci de metri în seara aceea, găsindu-și moartea.

Îl văd pe Sam încleștându-și degetele, încleștându-le chiar deasupra bandajului. Așa că mă apropii de el, pentru cazul în care ar trebuie să mă bag între ei doi.

– Dar, vă rog, nu vă sfiiți să ne luminați, zice el. În ce parte e calul?

CEL MAI PROBABIL SĂ SE ÎNTÂMPLE

După un rămas-bun încordat, detectivul O'Brien pleacă.

Sam și cu mine ne întoarcem la casă cu pași iuți.

– Trebuie să-l găsim pe alergător, zice el.

Cercetez raportul poliției, căutând orice informație despre el sau despre familia Cooper.

– În raportul poliției este numărul de telefon al familiei Cooper, zic. O să încep de acolo. Să văd ce-mi pot spune despre el.

Sam ține deschisă ușa cu plasă. Păşesc înaintea lui pe veranda din spate.

– O să caut prin biroul tatei, zice el. Vreau să aflu de ce și-a schimbat planurile. Conform agendei lui, evenimentul din New York era pentru Inez. Tata ar fi vrut să fie acolo pentru asta.

Inez Reya. Nevasta numărul trei (fosta nevastă numărul trei), și cu siguranță mama mea vitregă preferată în scurta perioadă cât a fost. Crease o linie de produse holistice de îngrijire a pielii pe care Noone Properties le avea în majoritatea saloanelor sale de înfrumusețare. Așa a cunoscut-o tata. A fost cea mai scurtă dintre căsătoriile sale (mai puțin de trei ani), dar a devenit una dintre cele mai importante prietenii. Tata a rămas incredibil de aproape de Inez și de cea care este acum soția, Elizabeth. Și de fiica lor, Luna.

Dacă Inez avea o lansare, tata ar fi vrut să se arate acolo ca s-o susțină. De ce a hotărât ca în loc de asta să se ducă la Windbreak?

Sam intră în casă și dispare pe coridorul care duce la biroul tatei. Eu intru în bucătărie, acea chicinetă, unde mă întâmpină o explozie de lumină și arome cunoscute – salvia în ghiveci de pe pervazuri, săpun cu nucă de cocos, lumânări cu santal pe insulă.

Îmi place senzația pe care o dă bucătăria, care, la fel ca restul casei, e destinsă și are aparatură demodată: un cuptor vechi, o chiuvetă de fermă, nici măcar mașină de spălat vase. Privirea mi se fixează pe scurgătorul de lângă chiuvetă. Aproape că mă termină, tâmpitul de picurător gol mă duce înapoi la ultima mea vizită aici. Jack adormit. Tata

pornind pick-upul cu volumul scăzut, doar noi doi, spălând și uscând împreună vesela din seara aceea.

Îmi plimb degetul peste scurgător și mă reazem de blat ca să-mi vin în fire. Apoi caut numărul de telefon al familiei Cooper. Sun, dar mă întâmpină un sunet care semnalează că abonatul nu e în țară. Închid și le trimit un e-mail, sperând că mesajul îi va găsi mai repede.

Ies din bucătărie și umblu prin restul casei. Trec de cele două dormitoare (pe al doilea tata îl folosea ca birou), baia completă, baia cea mică. Toți pereții sunt zugrăviți într-un alb blând, mobilele sunt puține și alese cu grijă.

Aerul curat al plajei pare că circulă peste tot, mai ales în ultima încăpere în care intru. Preferata mea, livingul, care e mai degrabă o bibliotecă improvizată, cu corpuri albe înalte în jurul unui bovindou, cu pereții împodobiți cu tapet pe care sunt păsări sălbatice, care nu pare să fie tocmai pe gustul tatălui meu, însă mie îmi place. Și care, cumva, se potrivește aici mai mult decât orice altceva.

Pentru mine, un proiect începe întotdeauna cu o imagine centrală. Ceva care identifică ce anume poate să fie un spațiu sau o proprietate în cel mai organic mod. În felul în care îmi abordez munca, acesta este un principiu fundamental: cum o să iau acea imagine și o să construiesc pe baza ei? Să construiesc pornind de la impresia ei ceva care nu-i doar frumos, ci și folosește materialele și elementele de design pentru a crea ceva vindecător, ceva optimist.

Întreaga casă, forța iubitoare care emană din ea, par să fi pornit de la cineva care și-a imaginat cum ar putea să fie această încăpere.

Mă duc la corpurile de bibliotecă umplute cu atâtea cărți minunate așezate în teancuri în toate direcțiile. Nu sunt decât două rafturi care nu dau pe dinafară de cărți, două rafturi înțesate cu fotografii

înrămate și diferite alte obiecte personale, albume cu tăieturi din ziare, câteva anuare, ziare vechi, programe de teatru vechi.

Mă aplec spre ele și încep să răsfoiesc câteva programe de teatru. Nu-mi amintesc să fi fost vreodată la teatru cu tata, și totuși probabil că are acolo două duzini de programe pe care a hotărât să le păstreze: *The Real Thing*, *Lost in Yonkers*, *King Lear*.

Apoi mă întorc spre fotografii. Pe multe dintre ele le recunosc – fotografii cu mine și mama pe care le avea și ea în casă înrămate. Câteva sunt cu Sylvia și frații mei, cu Inez și Elizabeth împreună cu fetița lor, Luna. Una este cu un fost președinte.

Pe celălalt raft sunt fotografii și tăieturi din ziare, înrămate, cu tata la muncă. Unele sunt cu frații mei. Altele, cu Grace și unchiul Joe. Sunt fotografii cu echipa de la birourile din New York, tăieturi din ziare cu inaugurări de hoteluri în Aspen, Whitefish, Cabo San Lucas. Tata zâmbind fericit, cu totul în elementul său împreună cu fiii; și cu Grace și Joe, care au rămas alături de el zeci de ani, de la începutul lui Noone Properties până când Grace a murit, la începutul acestui an – un atac de cord a secerat-o prea devreme. Așa că au rămas tata și Joe să se ocupe de afaceri împreună. Îi mai rămânea un sfătuitor de încredere.

Ceea ce mă face să mă întreb în ce fel acest lucru a schimbat dinamica dintre unchiul Joe și tata. Deși, sinceră să fiu, n-am prea urmărit felul în care fusese dinamica până atunci. Mama vorbea rareori despre compania tatălui meu, și i-am urmat exemplul. „N-ai nevoie să-ți amintești decât două lucruri despre Noone Properties", zicea ea. „A apărut după ce n-am mai fost eu. Și n-are nimic de-a face cu tine."

Desigur, asta e istoria revizuită. Poate că părinții mei nu erau împreună când tata a transformat Noone în imperiul care este acum, dar încă erau

căsătoriți când el a preluat Hayes. Erau căsătoriți în prima parte a construirii acelui imperiu, în acei primi ani ai ascensiunii lui meteorice. De fapt, s-au cunoscut în al doilea an de când el lucra acolo, tata fiind ieșit de puțin timp de pe băncile facultății.

În acel moment, mama era profesoară de muzică și participa la improvizații muzicale. Dar uneori, ca în seara în care s-au cunoscut, cânta cu trupa pentru nunți a unui prieten la hotelul Hayes din Watch Hill, Rhode Island.

Tata își petrecea câteva luni pe acea proprietate, supraveghind o renovare. În pauza ei de masă l-a văzut așezat la barul hotelului; mama se simțea teribilă în salopeta ei aurie. Ea a fost cea care l-a abordat. S-a așezat pe taburetul de alături și l-a întrebat dacă vrea să-i ofere o băutură.

Mama zicea că el i-a părut interesant: tânărul ăsta prea serios, cu ciuful lui blond, care părea nelalocul său într-un hotel orientat spre familii. Și tata a avut impresia că ea este nelalocul ei acolo. Locul ei era pe un platou de filmare. Locul ei era pe o scenă mondială. A spus că unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la mama era că se simte atât de bine în pielea sa, încât oamenii voiau, pur și simplu, să-i fie în preajmă – oriunde s-ar fi aflat ea.

Avea dreptate în această privință. Mama avea încredere în sine într-un fel în care poți să ai doar dacă te cunoști cu adevărat. Când știi cu adevărat ce vrei. Și, cel puțin atunci, voia să-l cunoască pe el. De asemenea, nu voia să-și schimbe viața. Își iubea vechea casă de fermă din Croton. Îi plăcea să meargă pe jos la serviciu, la liceu, și să meargă în oraș doar pentru sesiunile de improvizație din studio, sau să iasă în lume în câte o seară.

Așa că tata și-a subînchiriat apartamentul din West Village și s-a mutat la ea. A început să facă în fiecare dimineață naveta de o oră și ceva până în centrul Manhattanului și să se întoarcă în fiecare

seară, fără să-i ia ei în nume de rău faptul că asta îi adăuga două ore la ziua de muncă.

Iar mama nu i-a luat în nume de rău când căsătoria lor a început să dea semne de încordare și el a început să vină acasă mai rar, rămânând din nou în apartamentul din West Village.

Nu i-a luat în nume de rău când, la puțin timp după ce Walter Hayes a murit și i-a lăsat lui compania, tata a început să stea mai mult timp la biroul din Manhattan, ceea ce a dus la mai multe nopți petrecute în acel apartament din West Village și (în cele din urmă, pe când se îndepărtau tot mai mult unul de altul) la o nouă iubită, experta în călătorii dintr-o populară emisiune de dimineață. Noua iubită, pe nume Sylvia.

Pe când eram mică mi-am petrecut foarte puțin timp acasă la tata și Sylvia. Sylvia n-avea chef să aibă în preajmă o fiică vitregă – lucru pe care l-a arătat limpede când a cumpărat un apartament cu terasă pentru ea și familia în creștere a tatei, și n-a prevăzut, în mod convenabil, un dormitor pentru mine. Într-una dintre puținele dăți în care i-am vizitat l-am auzit din întâmplare pe tata insistând că ar trebui să am spațiul meu, pe care să-l decorez într-un fel care să mă facă să mă simt confortabil, la care Sylvia a răspuns fără urmă de ironie: „În camera de oaspeți sunt cearșafuri de la Frette[6]. Dacă alea nu-s confortabile, n-am ce să-i fac".

Chiar dacă Sylvia ar fi fost primitoare, tata oricum și-ar fi păstrat separate familiile. Se simțea mai bine concentrându-se pe fiecare dintre noi separat în loc să descifreze implicațiile inerente ale comasării noastre. Îi plăcea să vină să mă vadă în Croton în cele mai multe dintre serile de vineri, ca noi trei să putem cina împreună.

Venea adesea la cină chiar și când am crescut și preferam să-mi petrec cele mai multe seri libere cu prietenii, nu cu el.

El și mama se plimbau pe malul râului sau se duceau cu mașina la Cold Spring pentru o cină timpurie, doar ei doi. Uneori doar stăteau pe verandă și își povesteau ce mai făcuseră.

Nu era ceva romantic între ei. Mama a început să se vadă cu alt muzician, Julian, la puțin timp după ce s-a despărțit de tata. Din prima zi i-a fost devotată cu totul. Își erau devotați unul altuia. Ea îmi spunea adesea: „Am fost sortită să-l întâlnesc pe tatăl tău ca să te putem avea pe tine. Am fost sortită să-l întâlnesc pe Julian pentru mine". Cât despre tata, el fusese cel care părăsise căsătoria lor.

Iau o fotografie cu noi trei de la absolvirea facultății – cu mama între mine și tata –, fiecare cu brațele petrecute în jurul celorlalți, râzând cu toții. Mă concentrez pe fețele lor, se simțeau bine împreună, erau destinși. În acel moment erau divorțați de mai bine de un deceniu, dar n-ai fi crezut când te uitai la ei. N-ai fi văzut decât cât de apropiați păreau să fie.

Așadar, cum explici asta? Dorința tatălui meu s-o țină pe mama aproape, la mult timp după ce o făcuse de dragul meu. Cum pot începe măcar să pricep nevoia lui să înceapă vieți noi, dar să nu plece niciodată din cele vechi?

„Of, pentru numele lui Dumnezeu, iubito", zicea mama când o întrebam. „De parcă nu ți-ai cunoaște nici un pic tatăl."

ACUM CINCIZECI ȘI UNU DE ANI

Prima dată când Liam a întâlnit-o pe Cory, ea ieșea din dormitorul lui.

– Salut, a zis ea.

Purta o rochie verde petrecută și părul cârlionțat îi curgea până la mijlocul spatelui. Șocul faptului că ea stătea acolo – fata asta frumoasă în ușa camerei lui – de parcă acolo i-ar fi fost locul l-a făcut să se dea înapoi.

– Pot să te ajut cu ceva? a întrebat el.

– Nu știu, poți?

Ea i-a zâmbit, cu ochii scânteind. Nu era doar faptul că era frumoasă, cu toate că era frumoasă. Dar era mai mult decât asta când îl privea cu acei ochi. Îi era atât de cunoscută. Atât de prezentă. Liam n-o mai văzuse niciodată, și dintr-odată a avut impresia că n-a fost niciodată o vreme în care să nu fi văzut-o.

– Sunt Cory, a zis ea.

– Liam.

Ea i-a întins mâna și el i-a prins-o tocmai când vărul său Joe a ieșit și el din dormitorul lui.

– Bună, amice, a zis Joe. Ea e Cory.

– Am auzit.

– Tocmai s-a transferat la Midwood...

Liam a încuviințat din cap, fără s-o scape din ochi pe Cory. Nici nu s-a uitat măcar la Joe – Joe, care se transferase de curând la Midwood și se mutase la familia lui Liam. Mai exact, se mutase în patul de sus din camera lui Liam după ce intrase în niște belele la liceul lui din Vinegar Hill. Tatăl nu era acolo ca să-l ajute. Iar mama (sora mamei lui Liam) hotărâse că Joe are nevoie de o schimbare. Avea nevoie de o influență bună, avea nevoie de cineva cu capul bine înfipt pe umeri. Avea nevoie de cineva ca Liam.

Cory încă îl ținea de mână.

– De unde te-ai transferat? a întrebat-o Liam.

– De la Immaculate Heart, din nefericire.

– Adică... din nefericire că ai mers la Immaculate Heart? Sau din nefericire te-ai pricopsit acum cu Midwood?

Cory și-a înclinat capul într-o parte.

– Care-i necazul cu Midwood?

– Cât timp ai la dispoziție?

– Nu prea mult, de fapt. Tocmai plecam.

Liam și-a dres glasul.

– Cory e o prescurtare? a zis el. E nume de băiat, nu?

– Oho, ești primul care pomenește asta, a zis ea.

Ironică, dar nu mânioasă.

– E prescurtarea de la Cordelia. Care îmi place mai puțin.

– Cordelia. Ca în *Regele Lear?*

Ea a încuviințat din cap.

– Exact, a zis. Mama e profesoară de literatură la Brooklyn College.

Asta l-a surprins.

– Cu ce se ocupă tatăl tău?

– În cele mai multe zile? Cu băutura.

Însă fata a zâmbit. A avut iar acel zâmbet, și Liam a încercat să-i susțină privirea. Ca și cum ea ar fi putut să dispară dacă n-o făcea. Cory și-a tras mâna înapoi ca să-și dea laoparte părul de pe față. Ce senzație, să stea atât de aproape de ea! Cu totul nouă pentru el. Voia să se afle exact acolo unde se afla.

– Te-am mai văzut, a zis ea.

– Ce vrei să spui?

– La bibliotecă. După ore.

Nu părea cu putință ca ea să fi fost în apropiere și el să nu-și fi dat seama. Însă, după felul în care studia el, presupunea că e posibil. Ce a zis consiliera elevilor despre Liam? Că în cei treizeci de ani de când era în școală nu mai văzuse un elev atât de sârguincios ca Liam. O spusese ca pe un compliment, dar și ca pe opusul lui.

Ca și cum ar fi auzit gândurile lui Liam, Cory s-a aplecat spre el.

– Erai extrem de concentrat.

– Nu eram chiar atât de concentrat.

– Nu te scuza niciodată pentru concentrare, a zis ea. Joe zice că la anul mergi la Yale.

Acela a fost momentul în care Liam a ridicat privirea și a văzut că Joe plecase. Se dusese la parter sau intrase înapoi în cameră. Se dusese undeva departe de ei.

– Dar tu?

– Sunt în clasa a zecea, așa că... am un pic de timp.

– Dar te vezi cu Joe?

– Poate. Nu știu.

El a încuviințat din cap. Joe era chipeș. Prea chipeș, de fapt. Avea deja aproape un metru nouăzeci, o claie de păr, maxilarul puternic, mușchi dăltuiți și tot restul. Asta era o parte din motivul pentru care intrase în belea. Asta era o parte din motivul pentru care nu credea că trebuie să-și dea prea multă osteneală. Nici Liam n-arăta rău. Poate nu la fel de înalt sau lat în umeri, însă avea maxilarul lui Joe și ochi cu adevărat frumoși, ochi blânzi. Și era mai mare cu doi ani, așa că mai era și asta. Însă nu era Joe.

– Ar trebui să știi, a zis Liam, că Joe are o droaie de iubite.

– Și tu ai cel puțin una.

El a privit-o nedumerit.

– De unde știi?

– Era la bibliotecă împreună cu tine, a zis Cory. Încerca să te facă să nu te mai concentrezi.

Liam a simțit cum i se încinge pielea, cum i se înroșesc obrajii. El și Christina erau împreună de aproape doi ani. Ea plănuia să lucreze după absolvire la magazinul de îmbrăcăminte feminină al tatălui său. Îl bătea la cap să se gândească la logodnă. Însă ăsta era ultimul lucru pe care și-l dorea el. Avea un picior afară din casă, de pe strada asta mărginită de case identice, de pe această felie

provincială din Brooklyn, la depărtare de o lume de New York City. Totul de aici îl făcea să se simtă prins în capcană. Televizorul stricat pe care părinții săi nu-și puteau permite să-l repare, cada mobilă în care tatăl său își înmuia umărul înțepenit, colegii de clasă care păreau pe deplin fericiți să-și crească odraslele pe aceleași străzi pe care crescuseră ei. Spală și ia-o de la capăt. Nu voia nimic din toate astea. Motivul pentru care consiliera școlară spusese că Liam e atât de sârguincios era că băiatul intrase în cabinetul ei în prima săptămână din clasa a noua și îi spusese totul. Avea să facă tot ce trebuie ca să ajungă undeva mai bine. Să aibă o viață cu totul diferită.

– Voi doi o să rămâneți împreună după absol...

– Nu, a răspuns înainte ca ea să-și termine întrebarea. Cu siguranță, nu.

Ea a râs.

– N-am vrut să pun degetul pe rană.

– N-ai făcut-o, a zis el. Atâta doar că nu iau cu mine nimic de aici.

Ea a zâmbit, dar a pornit pe lângă el spre scară.

– Asta sună ca o provocare...

El s-a întors.

– Unde te duci?

– Trebuie să mă întorc la școală. În seara asta e o ședință la revista literară. Nu sunt prea multe debușeuri la Midwood pentru scriitori, așa că...

Jabberwocky – ăsta era numele revistei literare a școlii, nu-i așa?

Liam nu era sigur. Nu era sigur că o ținuse vreodată în mână.

– Ce îți place să scrii?

– O, știi tu. Povestiri. Piese de teatru. Poezie. Tot soiul de chestii.

– Ce scrii acum?

– Asta-i o discuție mai lungă.

El voia să spună: „Hai să discutăm". Voia să audă totul despre scrisul ei și orice altceva ar fi vrut ea să-i spună. Era tulburător.

– Dar mi-a făcut plăcere să te cunosc, a zis ea. Liam.

Numele său ieșit din gura ei avea ceva definitiv, care nu-i plăcea. A privit-o lung, neștiind ce să spună. Fata aproape ajunsese la scară.

– Doar... ai vrea... poți să aștepți o clipă? a zis el, și cuvintele săreau unul peste altul, iuți și furioase.

Și, dacă era să fie sincer, un pic disperate.

Nu suna deloc ca el însuși – cel puțin nu ca acela care crezuse întotdeauna că este, calm, stăpânit în orice moment. Brusc, el cel adevărat putea să fie rezumat la un singur lucru: nu voia ca ea să plece.

Ea a ridicat din umeri.

– Nu vreau să întârzii.

– Dă-o naibii de întârziere, a zis el.

Ea a râs și l-a măsurat iar cu privirea.

– Bine, a zis. Poate.

Și, ca într-o vrajă, Cordelia a pornit înapoi spre el.

BATE LA UȘĂ ÎNAINTE SĂ INTRI

– Ai nevoie de ajutor? întreabă el.

Fac un salt în spate la sunetul vocii lui, surprinsă. Sunt atât de concentrată pe fotografia părinților mei, încât n-am auzit pașii. N-am auzit pe nimeni în spatele meu.

Mă întorc și dau cu ochii de Clark, îngrijitorul de la Windbreak, stând în ușă.

– N-am vrut să te sperii, zice el.

– Nu, nu... nu m-ai speriat. Nu te-am auzit. Scuze. Doar că, știi tu...

– Un pic încordată?

Încuviințez din cap.

– Un pic.

Arată spre birou.

– Tocmai vorbeam cu Sam, zice. Se pare că detectivul O'Brien n-a fost de mare ajutor.

– Ai avut mult de-a face cu el?

– Am încercat să evit asta, zice, apoi zâmbește și își vâră mâinile în buzunare. Cauți ceva anume?

Pun fotografia la loc pe raft, continuând să privesc fața tatei.

– Da. Și n-am habar ce anume.

– Păi, o să mai zăbovesc nițel pe-aici, dacă îți vine cumva în minte.

– Mulțumesc, Clark.

– În ce mă privește, nici eu n-am fost în apele mele. Mă simt prost că n-am fost aici în ziua aceea ca să-i deschid casa. Nu mi-a dat de știre.

– De ce crezi că a făcut asta?

– Nu știu. Dacă e să ghicesc? Știa că plec cu cortul împreună cu nepoții și poate că n-a vrut să ne deranjeze. Nu voia să mă simt obligat. Știi cum era el...

Mă întreb, nu pentru prima dată în ultimele zile, dacă e sau nu adevărat că știu.

– Crezi că e vreo posibilitate să fi fost cineva cu el aici în seara aceea? Vreau să zic, asta ar explica de ce nu ți-a dat de știre.

El tace o vreme, chibzuiește.

– Sigur, e posibil... Nu cred că au găsit pe nimeni care să fi intrat pe poarta principală, nu? Nu că asta ar fi neapărat o garanție. Sunt și alte căi de intrare și ieșire din acest loc. Din orice loc, dacă te străduiești destul.

Încuviințez din cap.

– Asta nu-i mult mai mult decât știai deja, presupun. Dar, cum ziceam, eram plecat din oraș.

Și ridică din umeri. Însă șovăie. Șovăie ca și cum ar mai fi ceva de spus.

Însă înainte să pot insista, Sam intră în fugă cu un plic cafeniu mare în mână.

– Trebuie să plecăm, zice.

– Acum?

– Da, acum.

E atât de agitat că fața i se înroșește.

– Vă las singuri... zice Clark.

Iese, bucuros să scape, și mă întorc spre Sam.

– Eram în mijlocul unei discuții.

El nu mă bagă în seamă.

– Ai auzit de Cece Salinger?

– Cece Salinger. Adică marea capitalistă din domeniul hotelier?

El încuviințează din cap.

– Exact.

– De ce?

În loc să răspundă, deja năvălește în hol. Se îndreaptă spre ușă.

Îl strig.

– Sam, unde mergem?

– La unchiul Joe, zice.

EXISTĂ O CALE SPRE HOPE[7], O CALE ÎNAPOI

Eu conduc.

Sam e prea agitat, cuvintele i se rostogolesc unul peste altul, ieşind prea iute. Ca şi cum n-ar încerca doar să-mi explice situaţia. Ca şi cum ar încerca şi să-şi vină în fire.

– Cece şi tata se ştiu de multă vreme, zice. Ea a început să-şi construiască afacerea cu hoteluri când el prelua Hayes, aşa că, într-un fel ciudat, s-au

ridicat împreună. Erau pe aceste făgașe paralele. Dar și cu totul diferite. Vreau să spun foarte diferite, evident...

Măresc viteza când intru pe autostradă, îndreptându-mă spre Santa Barbara.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că suntem mici în comparație, zice el. Ea are peste o sută de hoteluri în toate părțile lumii. Hoteluri mai mari, dar foarte frumos făcute. Principalii competitori sunt Four Seasons, Ritz. Cu o trimitere la arhitectura locală, serviciu uniform. Opusul felului în care lucrăm noi. Felurilor în care lucra tata...

– Mi-e cunoscut cel mai mare lanț hotelier din țară, Sam.

– Păi, poate nu ți-e cunoscut faptul că aproape m-am dus să lucrez la ea...

– Ce? Când a fost asta?

– Hotelurile sunt o afacere esențială pentru Cece, dar totodată sunt doar o parte din portofoliul lui Salinger Group, zice. Ea se ocupă de mai multe sectoare. Industria divertismentului, editare de cărți, sporturi. Inclusiv firma asta de marketing sportiv numită PNG. După ce am fost rănit m-a căutat cineva de la PNG. Nu-i ceva neobișnuit să recrutezi foști sportivi, așa că nu mi s-a părut suspect. Nu m-am gândit la nici o legătură cu noi, cu tata, până ce i-am văzut reacția când i-am spus că mă gândesc să mă angajez acolo.

– Care a fost reacția?

– Nu grozavă. Se pare că el și Cece au o istorie lungă.

Sam coboară geamul și îmi face semn să mă încadrez pentru ieșirea pe La Cumbre Road.

– Ți-a spus să nu accepți postul?

– Îl știi pe tata. N-avea de gând să-mi spună să nu accept postul, dar mi-a spus să nu accept postul.

– Care era treaba cu ei?

– Cece încerca de multă vreme să pătrundă pe piața magazinelor de lux, a proprietăților exclusive, axate pe intimitate. Amprentă mică, zicea el. Se pare că ea îl bătea pe tata la cap de ani de zile să-i vândă. Voia să intre în acest fel pe piața buticurilor la scară mare, să folosească marca lui, toate astea. Pentru că tata și-a dat seama cum să stabilească scara de reprezentare. Asta nu-i floare la ureche. Probabil de aceea Cece i-a făcut câteva oferte de cumpărare foarte generoase.

– Și?

– Și el a refuzat-o întotdeauna, zice el.

– Nu pricep.

– Din păcate, suntem doi în situația asta.

Hope Ranch este o comunitate uimitoare de pe coastă, un pic mai la vest de Santa Barbara, la sud de Oceanul Pacific. E deluroasă și liniștită. Case frumoase care se pierd printre stejari, poteci pentru călărie care se încrucișează cu șoselele.

Coborâm pe Las Palmas și urcăm pe Via Esperanza până ce ajungem la casa lui Joe. E o veche hacienda superbă mărginită de sălcii plângătoare, are grajduri cu cai și o alee pietruită circulară, plină de lume. Sunt parcate acolo câteva camioane, transportatorii descarcă aranjamente florale, cutii cu vase și tacâmuri și mobilier închiriat.

– Ce mama naibii e cu toate astea? întreabă Sam.

Coboară pe pietrele cubice, închizând portiera din dreapta înainte să apuc măcar să parchez mașina.

Opresc motorul și sar din mașină după el.

– Sam, stai un pic. Adună-te, zic. N-avem nevoie ca asta să se înrăutățească.

Se uită la mine și face semn cu capul că a înțeles. Ba chiar îl văd cum încearcă să tragă aer în piept. Dar tocmai atunci unchiul Joe deschide ușa mare de stejar. Nu-i nevoie decât de atât – să-l vadă în ușă – și fața lui Sam se înroșește iar.

– Ce mama dracului, Joe?

– Sau dă-i drumul, înrăutățește-o, mormăi eu în barbă.

Unchiul Joe se strecoară printre angajați și camioane și vine spre noi. E în costum de scufundări. Chiar dacă se apropie de șaptezeci de ani, arată cu douăzeci de ani mai tânăr; părul ud e încă des, pielea e bronzată de câteva decenii sub soarele Californiei, trupul e puternic și suplu.

Tata glumea adesea că Joe moștenise înfățișarea chipeșă, dar întotdeauna părea că tata încearcă să-i dea unchiului Joe orice avantaj putea. Nu-i plăcea că acesta fusese adesea comparat defavorabil cu el când erau mici. Joe era considerat cam zurbagiu, mai puțin ambițios, mai puțin inteligent. Tata respingea comparațiile. În acest fel îi era loial cu înfocare fratelui său. În toate felurile. Din poziția mea în care aveam o vedere de ansamblu, tata și unchiul Joe împărtășeau acea loialitate.

Ne zâmbește.

– Scuze pentru haos.

Sam îl înfruntă cu privirea.

– Avea de gând să-i vândă compania lui Cece? De cât timp ne ascundea asta?

– Bună ziua și ție, Sam. Apoi Joe se întoarce spre mine. Pe tine nu știam că o să te văd.

Se apleacă să mă întâmpine cu o îmbrățișare, care e mai degrabă o bătaie pe spate și, cumva, stângace. De asemenea, e ceva care nu-i stă în fire, dar știu de ce o face. Nu ne-am văzut de când l-am pierdut pe tata. De când amândoi l-am pierdut. Așa că ridic mâinile și îl îmbrățișez și eu.

– Cum rezișți, copile?

– Bine. Tu?

Ridică din umeri.

– Cu siguranță am avut și luni mai bune.

Sam se uită de la unul la altul, iritat.

– Cu toții am avut. Unde putem sta de vorbă?

Joe se uită la cărăuși și la angajații care mișună pe acolo.

– Pe aici, zice.

Îl urmăm în casă, care e frumoasă – cu podelele de stejar originale, tavanele înalte și arcuite și o curte în formă de potcoavă. Dar înăuntru harababura e și mai mare ca afară. O femeie cu căști la urechi dirijează personalul. Oameni mișună prin fiecare încăpere.

– Ce-i cu toate astea? întreb.

– Petrecerea de logodnă a verișoarei voastre.

Sam pare nedumerit.

– E în acest weekend?

Joe confirmă din cap.

– Așa-i. Cred că mi-ai răspuns că te duci cu treabă în Australia. Cum merge călătoria?

Apoi se întoarce spre mine.

– Nu te uita la mine, zic. Nici măcar n-am primit o invitație.

– Și dacă ai fi primit?

Corect. Verișoara mea Diana e unica fiică a lui Joe și e cu zece ani mai mică decât mine. Nici măcar nu mi-am dat seama că Diana se mărită, ce să mai vorbim de faptul că îi sărbătoreau logodna în acest weekend. N-am petrecut mult timp cu ea. La puțin timp după ce unchiul Joe a început să lucreze cu tata, a venit în California ca să conducă extinderea pe Coasta de Vest a companiei Noone Properties. Joe a cunoscut-o pe mama Dianei, născută și crescută în Santa Barbara. Au cumpărat această casă și au rămas aici. La depărtare de o lume de viața mea în Croton.

Mama Dianei și-a luat tălpășița când Diana era foarte mică, așa că Joe a rămas s-o crească singur. A făcut asta cu multă iubire. De atunci a rămas necînsurat, dar a fost un tată cu totul devotat. Știu de la tata că Joe fusese de-a lungul anilor un soi de

„monogam în serie", dar nici asta n-a fost o parte din viața lui pe care s-o fi văzut cu ochii mei.

Joe ne conduce afară, în curte, care e o oază de liniște. E mărginită de cactuși frumoși, iar în mijloc e o vatră în care arde focul.

Arată spre fotoliile din jurul vetrei. Ne așezăm toți, iar Sam aruncă pe masă plicul cafeniu.

– Care-i treaba cu Salinger Group, Joe? întreabă Sam. De ce am găsit termenii unui acord de vânzare a companiei Noone Properties?

– Cece umblă de mulți ani după Noone. Asta nu poate să fie o noutate pentru tine.

– Ce este o noutate pentru mine este că tata ar lua măcar în considerare asta, ca să nu mai vorbim de implicarea avocaților în schițarea unor planuri de posibilă achiziție. Sunt semnate mai devreme în acest an.

– Lucrurile n-au ajuns atât de departe cum crezi.

Sam arată plicul cafeniu, ca pe un soi de dovadă.

– Zău? Că mie asta îmi pare al dracului de departe.

– În ordine. Hai să ne potolim.

– Cum se face că nu mi-a spus nimeni?

– Pentru că nu era nimic de spus. Tatăl tău și cu mine am discutat și m-a pus să verific dacă merita să aprofundăm ideea vânzării, așa că asta am făcut.

– Și? zice Sam.

– Și până la urmă el a hotărât că nu-i ceea ce vrea să facă, zice Joe. S-a răzgândit...

– Nu. Asta a mers mai departe.

– Până ce n-a mai mers, Sam, zice unchiul Joe.

Pe un ton tăios.

Apoi, ca și cum s-ar fi auzit pe el însuși, Joe trage adânc aer în piept, se ridică în picioare și se îndreaptă spre căruciorul cu băuturi. Ia o carafă cu limonadă și toarnă în trei pahare.

Se întoarce și îmi dă un pahar.

– Totuși, cum de ai fost tu implicată în această mică misiune?

– Nu mă aflu aici chiar pentru asta.

– Nu?

– De fapt, Sam m-a căutat pentru niște griji legate de tata...

Simt cum ochii lui Sam mă sfredelesc și mă uit la el. Clatină repede din cap: nu. Nu știu cum să-l înfrunt pe tema *de ce* nu putem vorbi cu Joe despre ultima noapte a tatei, cel puțin nu pot face asta în fața lui Joe, așa că o las baltă, schimbând abordarea.

Îmi dreg glasul.

– Ți s-a părut că tata se poartă ciudat în ultimele luni?

– Ce vrei să zici cu „ciudat"?

– Distrat, zice Sam. Distant.

Unchiul Joe clatină din cap.

– Nu mi s-a părut.

– O, haide, zice Sam. Se întâmpla ceva cu el.

Joe se așază la loc. Coboară privirea, de parcă ar chibzui cu adevărat la ceea ce sugerează Sam, ca și cum ar încerca să-și amintească ceva ce poate că i-a scăpat despre lucrul cu care se lupta tata, pe care poate că el nu dorise să-l vadă.

Dar eu văd dincolo de privirea lui neutră. Mărul lui Adam, vena de pe gât care zvâcnește. Ca și cum i-ar fi greu să rămână calm. Ca și cum ar tărăgăna până când își dă seama ce vrea să rostească.

– Trebuie să-ți spun, Sam, zice Joe. Cred că privești în urmă și vezi ceva ce nu era acolo.

– Chiar așa? întreabă Sam.

– Chiar așa.

– Atunci nu spui adevărul.

Joe lasă paharul din mână, se apleacă spre Sam, spre noi amândoi.

– Oameni buni, putem s-o lăsăm baltă, vă rog? Orice v-ați convins singuri că se întâmpla cu el, ce mai contează acum? Acum compania e a ta și a lui

Tommy, Sammy. Totu-i bine când se sfârșește cu bine. Și tatăl vostru v-a iubit... Se uită la mine. V-a iubit pe toți foarte mult. Și eu vă iubesc. N-a fost niciodată vorba să fiți pedepsiți.

– Ce mama dracului vrea să însemne asta? întreabă Sam.

– Înseamnă să nu mai scorniți ceva din nimic. Știu că vă doare. Și pe mine mă doare. Și n-o să pretind că am înțeles întotdeauna alegerile tatălui vostru. Însă prioritatea lui era ca voi să fiți în siguranță.

– Ce alegeri, Joe? zice Sam.

– Vorbesc în general.

– Poți să vorbești mai puțin în general? întreb. Ce alegeri n-ai înțeles?

Joe clatină din cap.

– N-o să mă apuc să dezgrop trecutul cu voi. N-are nici o legătură cu nimic.

– Așadar, istoria tatei cu Cece n-a fost implicată cumva în asta?

Ceva fulgeră pe fața lui Joe, iar maxilarul i se încleștează înainte să apuce să se stăpânească.

– Nu despre asta a fost vorba.

– Ești sigur? zice Sam.

Joe se ridică, sătul de discuție.

– Petrecerea de logodnă e mâine-seară. Haideți, dacă vreți. Sunteți bineveniți amândoi.

Se îndepărtează, însă eu reiau în minte cuvintele pe care le-a ales, exprimarea grijulie: tocmai a spus că vânzarea n-avea de-a face cu istoria tatei cu Cece. Și în tăcerea lui aud ce a refuzat să rostească de-a dreptul. N-a spus că Cece și tata n-au avut o relație. N-a zis că nu era o istorie care să intre în joc.

– Așadar, despre ce era vorba? strig după el.

Se întoarce spre mine.

– Ce anume?

– Cu tata. Despre ce era vorba?

Joe clatină din cap. Dar o văd pe fața lui, tristețea de acolo. A dispărut la fel de iute cum apăruse, totuși e acolo. Acea mică parte din el pare că vrea, pur și simplu, s-o spună, orice o fi ceea ce știe.

– Despre altceva, zice.

ACUM CINCIZECI DE ANI

– Nu vreau să fim despărțiți, a zis Liam.

– Păi, sper să nu, a zis ea.

Era în seara dinaintea plecării lui la facultate. Erau în dormitorul lui Cory, culcați pe podea – mâna ei pe stomacul lui, capul ei pe pieptul lui gol, lângă inimă. Patul ei era plin de cărți. Podeaua era destul de bună pentru ei, faptul că erau singuri era destul de bun pentru ei. Mama ei preda la un curs de seară de la facultate. Tatăl ieșise cu prietenii. Mai aveau cel puțin încă două ore. Aveau momentul de față.

– Vorbesc serios, Cory...

– Credeam că nu iei cu tine nimic din Midwood.

– Lucrurile se mai schimbă.

– Nu chiar atât de mult, nu, a zis ea.

– New Haven nu-i așa departe.

– Pentru cineva care a plănuit de când se știe să scape de Midwood, poate că ar fi trebuit să te gândești la asta.

– Cory...

Ea s-a ridicat în capul oaselor și a întins mâna după rochie. Era o mică rană în sine ușurința cu care ea se îndepărta. Cât de rece părea aerul fără ea.

– Mi-ai spus cu gura ta că abia aștepți să lași în urmă locul ăsta. Dacă rămânem împreună, o să-mi porți pică. N-am nici un chef să fiu ceva sau cineva căruia să-i porți pică.

– Niciodată nu ți-aș purta pică.

Ea s-a întors ca să-l privească în față.

– Deci, poate că asta nu-i decât o scuză. Poate că, pur și simplu, nu te plac chiar atât de mult.

– Vorbesc serios.

Ea și-a tras rochia peste cap, iar Liam s-a ridicat în capul oaselor ca să-i tragă fermoarul.

– Și eu, a zis ea. Știu ce o să se întâmple dacă încercăm să rămânem împreună.

– Ce știi?

– Te cunosc. Și mâine-seară, pe vremea asta, o să fii în alt stat, împărțind o cameră din cămin cu Charles Theodore Hearst III, care abia așteaptă să te prezinte băieților cu care a fost la internat în Maine. Și, ce amuzant, și lui îi place fotbalul[8]. Și ar trebui să vii cu băieții la o bere la Mory's. Mai târziu va cânta trupa Whiffenpoofs și iată fata asta care el crede că s-ar putea să-ți placă...

– Crezi că sunt chiar atât de ușor de influențat?

– Pur și simplu, refuz să fiu încă ceva care să te facă să te simți prins în capcană, a zis ea. Sau să mă pun în situația de a fi cineva pe care simți că trebuie să-l minți. Vreau să fiu persoana pe care n-o minți niciodată.

– Pot face cu tine acest târg.

– Atâta doar că o să vrei să te duci la Cape în vacanța din toamnă, sau de Crăciun într-o călătorie cu colegul de cameră. O să vrei să faci tot soiul de lucruri care n-au nimic de-a face cu întoarcerea acasă, la mine... Ceea ce te-ar putea face să te simți prost, și apoi să minți în privința asta, ca să nu mă simt și eu prost. Nu mă interesează nimic din toate astea.

– N-am de gând să te mint în nici o privință, a zis el.

Și chiar gândea asta.

– Grozav, a zis ea. Așadar, rămâne stabilit.

El și-a înclinat capul într-o parte, cu privirea ridicată spre ea.

– Nu cred că am căzut de acord asupra aceluiași lucru.

– N-am putea să nu ne petrecem seara în felul ăsta? Înțelegi ce-ți spun, chiar dacă nu vrei să înțelegi.

El n-a spus nimic. Ce era de spus? Ea îl citea ca pe o carte deschisă. Citea majoritatea oamenilor ca pe o carte deschisă. Își dăduse seama devreme cum s-o facă. Învățase asta ca mecanism de adaptare, ca modalitate de a supraviețui acasă la ea. Era unul dintre motivele pentru care era atât de greu să se certe cu ea. Era mai înțeleaptă decât el. Știa mai multe. Dar ce folos că ea știa mai multe, dacă asta însemna că o s-o piardă?

– Ești persoana mea preferată, a zis el. Asta n-o să se schimbe.

– Atunci n-avem de ce să ne facem griji, nu?

Și-a potrivit rochia și s-a ridicat în picioare. El a ridicat privirea. Nu mai cunoscuse pe nimeni ca ea. Bănuia, chiar în acest moment, că nu va mai cunoaște niciodată pe cineva ca ea.

– Hai să mergem jos și o să pregătesc niște paste. Am nevoie de hrană dacă vrei să pretinzi în continuare că ziua de mâine o s-o ia în altă direcție.

– New Hampshire, a zis el.

– Poftim?

– Charles Hearst III a fost la internat în New Hampshire. Nu în Maine.

– Vezi? a zis ea. Deja ne îndepărtăm unul de altul.

– Și dacă vreau mai mult?

Ea s-a aplecat și l-a privit în ochi.

– Ei bine, în ziua în care o să te cred în stare de asta, poate că va fi mai mult.

TREI MINCIUNI ȘI ADEVĂRUL...

– Spune-mi că n-a fost extrem de evaziv, zice Sam.

Sam conduce mașina afară din Hope Ranch, spre 101, spre Los Angeles, spre cursa de noapte care o să mă ducă acasă.

– Serios, zice. Uită-te în ochii mei și spune-mi că nu se întâmplă ceva aici.

– Te-ai luat de el cam tare, Sam.

– Și?

– Și asta ar face pe oricine să intre în defensivă. Cine știe cât de mult din atitudinea lui evazivă era doar reacția la agresivitatea ta? întreb.

– Cât de mult crezi *tu* că era reacție?

Mă întorc spre Sam, mai bănuitoare decât aș vrea să-l las să știe. Am văzut-o când m-am uitat la unchiul Joe și noi îl presam. Ne ascundea ceva, apăra cu strășnicie acel lucru. Întrebarea este: era lucrul care putea să ajute la explicarea celor întâmplate tatălui meu?

– De ce n-ai vrut să vorbesc cu el despre noaptea în care a murit tata? Nu asta se presupunea că facem aici?

– Asta facem aici, zice Sam. Dar nu putem spune nimănui. Nici măcar lui Joe. Nu până nu știm că n-a fost implicat.

– Oho! Tocmai când credeam că nu ești cu totul sărit de pe fix.

– Nu zic că ar putea fi.

– O, mă bucur că nu crezi că-i probabil ca unchiul nostru să-l fi împins pe tata de pe faleză.

Mă uit pe geam, refuzând să mă implic în acest nivel de nebunie. Orice o ascunde de noi Joe, nu înseamnă neapărat că în spate stă o decizie infamă. Există explicații mult mai simple. Poate că tata n-a vrut ca Sam să știe anumite lucruri despre trecutul

său. Cu siguranță a ținut separate compartimentele când era în viață. Cu siguranță s-a luptat ca să păstreze doar pentru el tot felul de lucruri. Și dacă exista un motiv pentru asta? Dincolo de ce știam noi?

Poate că Joe îi era loial tatălui nostru când avea grijă să nu aflăm, nici măcar acum.

– Poți să-i spui cum vrei, zice el. Îți spun că Joe are propriul interes aici. Știe că tata a avut probleme în ultimele două luni. Oricine petrecea timp cu tata știa asta.

Cuvintele lui mă lovesc, îmi rămân în gât. Urăsc faptul că nu pot vorbi în cunoștință de cauză despre cum se simțea tata în ultimele sale luni de viață, nu așa cum aș fi putut s-o fac în mod normal, nu așa cum ar fi trebuit să pot vorbi despre asta.

– Ai observat cât de agitat a fost unchiul Joe când ai pomenit de istoria tatei cu Cece? întreb. Doar iscodeai, sau chiar ai vreo dovadă că au avut o relație?

– Umblă vorba că a fost ceva între ei acum mult timp.

– Cât de mult timp?

– Cam o eternitate. Cam pe când erau la facultate sau așa ceva... Nu știu exact. Era doar un zvon.

Mă gândesc la fața unchiului Joe când a fost pomenit numele lui Cece, ca și cum Sam s-ar fi împiedicat de un secret în legătură cu care Joe se prefăcea că nu există. Gândindu-mă la expresia lui, pare că ar putea fi mai mult decât un zvon.

Scot telefonul și dau căutare pe „Cece Salinger", dar semnalul e cu întreruperi, imaginile cu ea nu se încarcă.

– Sediul lui Salinger Group e în Century City, zice Sam.

Ridic privirea de la telefon.

– În Los Angeles?

Încuviințează din cap.

– Merită să încercăm să vorbim cu Cece, nu crezi? spune. Am putea încerca să vorbim cu ea în drum spre aeroport.

Nu-i răspund, ceea ce e singurul răspuns de care are nevoie.

Sam se uită în oglinda retrovizoare, la autostrada din depărtare.

– Cel puțin poate că ne-ar lumina. N-are motive să mintă în privința celor întâmplate.

– Nu știm asta.

– Ăsta-i motivul numărul doi, zice el.

Suntem pe 101, trecând de ieșirea spre Summerland, când sună Jack.

– Bună. Am vrut să văd ce faci înainte de năvala de la cină, zice. Ești bine?

– Da, ne întoarcem la Los Angeles...

Mă uit la Sam, care gonește pe autostradă. Probabil îmi simte privirea, pentru că se întoarce și el spre mine.

– Cine e? întreabă Sam.

Sam și Jack nu s-au cunoscut. Presupun că tata i-a spus că am o relație, dar nu vreau să-i împărtășesc amănunte despre viața mea personală, așa că doar clatin capul, fără să-i răspund.

– La ce oră aterizezi? întreabă Jack.

– Un pic înainte de 6.00.

– O să pregătesc cafeaua.

Dau să zâmbesc, și asta mă face tristă și fericită în același timp. Dorința să mă duc acasă la Jack amestecată cu neplăcerea pe care o simt în trup, în piept, la perspectiva exact acelui lucru.

Telefonul lui Sam zbârnâie, primește un mesaj.

– Fir-ar să fie, zice Sam și ridică telefonul ca să-l văd.

– Hei, Jack, te sun eu, bine? Te iubesc...

Apoi închid și iau telefonul din mâna lui.

– Care-i problema?

– Tocmai mi-au scris cei de la biroul meu, zice. Cece nu-i în L.A. Dar e de acord să vorbească cu noi dacă ești dispusă la o mică excursie.

– Unde anume?

– Santa Ynez.

– Santa Ynez?

Iese de pe autostradă și introduce adresa lui Cece în GPS.

– Probabil ajungem acolo pe la 17.15.

Acum mai e un pic până la ora 16. E un drum de cel puțin o oră și douăzeci de minute în direcția opusă față de Los Angeles, de LAX, de cursa de noapte spre casă. Încep să socotesc în minte – cât timp am avea pentru această discuție cu Cece ca eu să pot prinde acea cursă și să pot ajunge acolo ca să beau cafeaua aia.

– Va trebui să vorbim repede.

Sam întoarce mașina.

– Din puțina mea experiență, zice, Cece Salinger nici nu vorbește în alt fel.

LOS ALAMOS, DEPARTE DE NEW MEXICO

Ne îndreptăm spre nord, trecând drept prin Santa Ynez Valley.

Încep să ne salute panouri de pe marginea autostrăzii, apoi podgorii, urându-ne bun-venit pe Coasta Centrală a Californiei. E un ținut viticol neatins: mai rustic decât Napa Valley sau Sonoma, cu podgorii cu producție mică, restaurante drăguțe pe marginea drumului, râul curgând spre vest, spre Pacific.

Sam merge în susul lui 154 și șoseaua, care are în cea mai mare parte doar o bandă pe sens, ne ține

blocați în spatele camioanelor și mașinilor cu viteză mică, în vântul de la sfârșitul după-amiezii. Ne croim drum printre ele, trecem de Los Olivos, panourile ne conduc spre nord, spre Los Alamos.

Los Alamos. De cum văd panourile, îmi amintesc.

Anul trecut am fost cu Jack în nordul Californiei la nunta prietenului său, apoi am închiriat o rulotă Airstream și am mers în jos pe coastă. Am dormit în rulotă în fiecare noapte și Jack a gătit cinele alea incredibile la un mic foc de tabără. Am făcut împreună plimbări lungi pe plajă, și Jack a fost îngăduitor cu mine în timpul pelerinajului de opt ore la Poly Canyon Structure Labs și al celui de la Salk Institute.

Am petrecut o mulțime de timp făcând planuri în felul lejer, fără grabă, pe care îl ai când ești cu persoana pe care o iubești cel mai mult. Am discutat lucruri ușoare și simple, cum ar fi ca Jack să mă însoțească la o conferință de lucru care urma să aibă loc la Nashville; lucruri mai implicate, ca amănuntele despre o posibilă cununie în iarnă, amândoi căzând de acord că cel mai mult ne dorim să fie în casa mamei mele. La opt minute distanță de locul în care ne-am întâlnit în clasa a opta.

A fost o călătorie minunată. Ultima călătorie pe care am făcut-o înainte de moartea mamei. Ultima călătorie în care a părut confortabil și deloc complicat să fac orice plan. Și înainte să coborâm până la San Diego ne-am oprit la Los Alamos să vedem un bucătar, prieten cu Jack, care tocmai se mutase aici de la Los Angeles, un imigrant fericit, nerăbdător să intre pe scena care tocmai înmugurea a restaurantelor din Santa Ynez Valley.

Acum, când centrul e la opt kilometri, Sam virează pe Alisos Canyon Road, o șosea lungă, șerpuitoare, care ne poartă pe lângă un centru ecvestru, grajduri și podgorii. Sam merge mai departe, numerele cresc, până ce ajungem la adresa

lui Cece și la o alee privată care ne duce în sus pe o trecătoare.

La început totul pare pustiu și prăfos, un drum de țară izolat. Apoi ne afundăm în munți, vrăjiți de soiul de teren deluros, zimțat, unde cerul lovește pământul gol într-un unghi strălucitor, transformând totul într-un galben moale, iar lumea, în cea mai blândă versiune a sa.

În punctul cel mai înalt al trecătorii o luăm la stânga și trecem pe sub o arcadă de oțel spre ghereta unui paznic, cu superba casă fără etaj a lui Cece (doar sticlă și lemn recuperat, uși de oțel enorme) aflată pe coastă, puțin mai departe. Telefonul lui Sam bâzâie.

Coboară privirea și apasă pe frână.

– La naiba!

– Ce e?

– Cece tocmai a contramandat.

– Pe bune?

Clatină din cap, citind de pe telefon: „A intervenit o situație în familie care necesită atenția ei. Vă cere scuze". Asta-i bună!

Tace un pic și mă gândesc că o să întoarcă mașina. Apoi, ca și cum s-ar fi gândit mai bine, Sam privește drept în față, pornește iar mașina și înaintează spre casa paznicului.

– Ce faci? șoptesc în vreme ce el lasă în jos geamul și paznicul iese din gheretă.

Bărbatul își încheie blazerul în vreme ce se apropie de geamul din partea șoferului.

– Bună seara, zice. Cu ce vă pot ajuta?

Sam își scoate permisul de conducere și i-l dă.

– Sam Noone. Cece mă așteaptă.

Paznicul se uită la permis, apoi i-l înapoiază.

– Ar fi trebuit să fiți anunțat. Doamna Salinger a trebuit să se ducă la o cină în oraș.

– A, da? Nu prea este semnal pe aici.

– Scuze pentru asta.

– Chestia e că, sincer să fiu, tocmai am făcut un drum lung și e o urgență în familie. Poate ați putea s-o sunați și să întrebați dacă există un loc în care am putea să oprim mașina, să dăm un pic mai tare radioul și să așteptăm până se întoarce de la masă? Am avea cu adevărat nevoie doar de un minut din timpul ei.

– Asta n-ar fi cu putință.

Sam îi zâmbește.

– Păi, ar fi cu putință.

– Sam..., zic.

Se întoarce și se uită la mine.

– Ce-i? E absolut posibil.

Pun mâna pe brațul lui Sam, mă aplec pe lângă el și mă uit în ochii paznicului, silindu-mă să zâmbesc.

– Vă putem întreba ceva și apoi nu vă mai deranjăm? Când ați spus că Cece cinează în oraș, ați vrut să spuneți orașul Los Alamos?

– Acesta este orașul, da.

Paznicul înclină capul într-o parte și se uită la mine ca și cum aș fi pus cea mai prostească întrebare pe care a auzit-o în ultima vreme. Apoi arată în josul aleii un loc în care putem să facem o întoarcere dintr-o mișcare și să pornim înapoi în direcția din care am venit.

– Va trebui să mergeți în marșarier și să întoarceți mașina acolo, mulțumesc.

– Sigur, scuze pentru deranj.

El se întoarce în gheretă, Sam se întoarce spre mine.

– Ce naiba a fost asta? Eram pe cale să ajung la un rezultat.

– N-ajungeai nicăieri, ca să fie clar, zic. Și a fost faptul că eu am confirmarea că e Los Alamos, pentru că am fost acolo. Nu-i un oraș mare, are o singură stradă principală. Nu pot să fie mai mult de patru-cinci restaurante în acele câteva cvartale.

– Și?

– Și presupun că, dacă vrem să găsim pe cineva care mănâncă acolo, nu va fi imposibil.

Sam începe să meargă în marșarier, cu brațul pe spătarul scaunului meu și ochii la oglinda retrovizoare.

– Ăsta-i planul tău?

– Păi, planul meu preferat este ca tu să ne duci direct înapoi la LAX, pentru că se pare că Cece n-are de gând să vorbească cu noi, dar m-am gândit că asta-i mai bine decât nimic.

– Ar putea să mănânce la cineva acasă. Ar putea să fie acasă la ea și paznicul să fi mințit de la cap la coadă.

– Adevărat. Atunci vrei s-o luăm înapoi spre LAX?

N-am nevoie să caut prin agendă sau să mă uit la fișierele cu însemnări ca să știu ce o să găsesc acolo. Am de muncit mâine câteva ore din weekend pentru o săptămână aglomerată. Trebuie să pregătesc o prezentare pentru un comision mare – o clinică de dezintoxicare din Jackson Hole, Wyoming. Îl am pe Jack. Jack, căruia îi simt iubirea și îngrijorarea chiar și de atât de departe.

Sam pornește înapoi prin trecătoare și aruncă pe furiș o privire spre mine.

– Bine, dar vreau să recunoști că...

– Ce să recunosc?

Ajunge înapoi pe drumul principal și o ia spre centru.

– Că n-aveam cum să ajungem înapoi în seara asta.

Centrul din Los Alamos e așa cum mi-l amintesc.

Întreaga zonă a afacerilor este o fâșie lungă pe toată Bell Street: liniștită, blândă, și totuși are o energie surprinzătoare. Oameni intră și ies din restaurante. Familii mănâncă în noapte o înghețată, așezați pe bănci. Un chitarist singuratic cântă Bob Dylan, sunetul se înalță de-a lungul străzii principale, luminată de felinare.

Câteva prăvălii s-au închis deja – o brutărie, un local care servește prânzul –, dar Sam parchează în față la Charlie's Restaurant, unde o coadă de clienți nerăbdători se întinde în fața ușii.

Ieșim din mașină și intrăm, ne uităm prin tot restaurantul și în curtea interioară. Judecând după fața lui Sam, îmi dau seama că nimeni de acolo nu-i Cece.

Pornim pe jos pe stradă, ne oprim la Full of Life Flatbread, o pizzerie care miroase atât de frumos, încât stomacul mi se întoarce, și peste drum e o cârciumioară. Iar la câteva uși mai departe e Babi's Beer Emporium.

Nici urmă de Cece pe nicăieri.

– Ei bine, asta funcționează de minune, zice Sam.

– Răbdare.

Traversăm Centennial Street, localurile deschise sunt tot mai puține și mai depărtate unul de altul, când văd pe colț un mic restaurant. Bell's Restaurant. E drăguț – cu grădină în spate, cu o ușă mare, albastră, care are în mijloc geam, arătând interiorul elegant: mese vechi și scaune Windsor, o bucătărie deschisă cu oale de aramă, și sticle de vin, și plante.

Mă uit pe geam când Sam bubuie în el.

– Fir-ar să fie, zice.

– Pumnul tău a fost la un centimetru de fața mea.

– Ea e.

Arată spre o femeie care stă la masa din colț, cea mai apropiată de bucătărie. Tastează pe laptop – două persoane stau în fața ei, cu spatele la noi.

E frumoasă de-ți taie răsuflarea, cu păr argintiu lucios, ochi mari în spatele unor ochelari cu ramă groasă, neagră, și incredibil de elegantă, într-o bluză albă cu nasturi și blugi, cu cizme de cowboy. Arată mai puțin a mogul al hotelurilor și mai mult a manechin de la Ralph Lauren.

Își aruncă părul peste umăr și continuă să tasteze.

– Hai s-o facem, zice Sam.

Apoi deschide uşa albastră. Trecem de masa de la intrare, plină de flori şi cărţi, şi ne îndreptăm spre masa ei.

Probabil ne simte privirea. Pentru că ridică ochii când ne apropiem, apoi îl vede pe Sam. Pe faţă i se aşterne un aer de recunoaştere.

– Salut, Cece.

– Sam....

Apoi se întoarce, îmi întâlneşte privirea şi mă măsoară de sus până jos.

– Măi să fie! zice. Fiica.

– Am înţeles noi greşit? întreabă Sam. Crezusem că o să ne întâlnim sus, în casă.

În loc să-i răspundă, ea rămâne cu ochii la mine într-un fel care pare cam prea familiar. Îi susţin privirea, în vreme ce Sam arată spre masă.

– E în ordine dacă ne aşezăm? zice el.

– Nu-i cel mai bun moment, Sam. Avem o mică criză la muncă.

– Nu, zău? Pentru că de la biroul tău mi s-a spus că e o chestiune de familie.

Ea se întoarce şi îi zâmbeşte, ca şi cum ar distra-o asta – discrepanţele ei, neplăcerea lui. Sau poate că o distrează faptul că fratele meu o înfruntă.

– Uneori pot fi toate deodată, nu-i aşa?

– Uneori, zice el. Putem termina repede.

Ea îşi freacă mâinile, de parcă ar chibzui cum să procedeze. Apoi se întoarce spre colegii săi.

– Ne puteţi lăsa câteva minute?

Ei se ridică, iar eu şi Sam ne aşezăm în faţa ei. Cece ia sticla cu vin din mijlocul mesei. Scoate singură dopul, un chelner apare cu pahare curate, iar Cece toarnă pentru fiecare.

Împinge unul dintre pahare spre mine.

– Ştii... aproape că ne-am cunoscut vara trecută, zice.

– Aşa să fie?

Încuviințează din cap.

– Este. Sunt o mare admiratoare a muncii tale. Știu destul de multe despre tine.

Nu reacționez, încerc să rămân neutră, cu toate că ceea ce vreau să zic este: „Zău? Pentru că tata nu mi-a spus nimic despre tine".

– Am fost foarte impresionată de construcția ta pe proprietatea Joannei Harrington din Taos, zice. E o veche prietenă.

Joanna Harrington are o moșie mare aparținând familiei chiar lângă Taos, New Mexico. Am ajutat-o să regândească proprietatea ca centru ecvestru centrat pe comunitate.

– Am fost atât de impresionată de ceea ce ai făcut la Joanna, încât atunci când m-am mutat aici, am vrut să te angajez să-mi faci casa, continuă Cece. Chiar am pus-o pe Joanna să se intereseze dacă ești disponibilă. Se pare că nu erai.

Zâmbește.

– Îmi pare rău pentru asta.

– Să nu-ți pară. Oricum, când i-am pomenit de asta tatălui tău, mi-a tăiat imediat aripile. Știi cum era el în privința păstrării limitelor.

Păstrării limitelor. Asta e cu siguranță un fel de a spune. Și totuși, am impresia că-mi plimbă pe la nas o momeală – nu-i așa că-mi plimbă pe la nas o momeală? Nu ăsta-i scopul anecdotei? Vrea să aflu ce știe despre tata, dezarmându-mă cu acea familiaritate. Cu familiaritatea dintre ei.

– De fapt, Sam nu m-a pus la curent cu toate astea, zic. Cum de îl cunoști pe tata?

– Am crescut nu departe de el. Am fost împreună la școală, zice ea. Sunt apropiată și de unchiul vostru Joe.

Și de.

Își plimbă privirea de la mine la Sam.

– Simt că trebuie să vă cer iertare pentru întorsătura din seara asta. Sinceră să fiu, unchiul

vostru Joe m-a sunat și am hotărât că e mai bine să nu mă las prinsă la mijloc.

– Nu eram conștienți că suntem pe poziții opuse, zice Sam. Așa că mulțumesc pentru lămurire...

– N-aș zice pe poziții opuse.

– Dar cum ai zice? întreabă Sam.

– În primul rând, aș zice că mi-e cam greu și să mă uit la tine, Sam, spune ea. Semeni prea mult cu tatăl tău.

Sam tresare. Și recunosc imediat pe fața lui felul în care se simte să audă asta acum, când tatăl nostru nu mai este. Acel amestec de mândrie și tristețe – comutatorul jelirii acționat. Este exact ceea ce mi se întâmplă când cineva comentează cât de mult îi amintesc de mama.

Intervin, simțind ceva care mă surprinde – ceva asemănător cu dorința de a proteja.

– Uite ce-i, Cece, nu vrem să-ți răpim timpul...

– Nu vreți decât să-mi răpiți timpul?

Mă chinui să zâmbesc.

– Am găsit la Windbreak documente care sugerau că tata avea de gând să-ți vândă compania, zic.

Ea soarbe din vin.

– Până când n-a mai avut de gând.

– Eu înțelesesem că n-avea de gând să vândă vreodată compania, zice Sam. Căutăm doar o idee despre ce s-a schimbat aici.

– Păi, nu știu dacă vă pot ajuta prea mult în privința asta. Nu m-aș încumeta niciodată să ghicesc ce îl mâna pe tatăl vostru să facă orice. Însă am înțeles din ce mi s-a spus că se săturase să conducă acea companie, iar eu s-a nimerit să-l caut în momentul potrivit. După ce l-am căutat în atâtea momente nepotrivite.

– Și atunci de ce a căzut vânzarea? întreabă Sam.

– Am presupus că a fost faptul că a hotărât să v-o lase ție și fratelui tău.

– A zis el asta?

– Sinceră să fiu, mie nu mi-a spus mare lucru. În cea mai mare parte am avut de-a face cu unchiul vostru Joe.

– De ce? întreb.

Se întoarce iar spre mine.

– Ce vrei să zici?

– Dacă tu și tata vă cunoașteți de atâta vreme...

– Cu toții ne cunoaștem de atâta vreme. Iar Joe și cu mine suntem foarte apropiați. Copiii noștri au crescut împreună. Soțul meu încă mai are o casă mai jos de el pe acea stradă. Fostul soț, ar trebui să zic... Încă nu m-am obișnuit cu asta.

Fostul soț. Încerc să-mi păstrez expresia neutră, dar observă asta. Se pare că și Sam. Îl văd privindumă cu coada ochiului.

– A fost de curând? întreabă el.

– Ce să fie de curând?

– Despărțirea.

– A câta dintre ele?

Îi zâmbește, ca și cum ar ști ce încearcă el să ia în considerare. Oare sfârșitul relației ei se potrivește cu asta? Are ceva de-a face cu sfârșitul celei mai recente căsnicii a tatălui nostru?

– Trebuie să fi fost curioasă, totuși, zic.

– Poftim?

– Din ce îmi spune fratele meu, tu și tata ajunseserăți destul de departe cu vânzarea, zic. O idee vagă despre motivul pentru care a căzut afacerea a fost destul pentru tine ca să renunți?

Mă cercetează, e clar că nu-i place întrebarea. Poate din cauză că vine de la mine sau pentru că nu vrea să răspundă, indiferent de la cine vine.

– Din experiența mea, când cineva se retrage, de obicei nu știe de ce. Iar eu încerc să evit povestitorii în care nu se poate avea încredere.

Ia sticla cu vin, toarnă ce a mai rămas în paharul său și în al lui Sam.

– Curând va trebui să-mi invit înapoi asociații, așa că vreți să-mi spuneți de ce sunteți aici, cu adevărat, înainte s-o fac?

Sam începe să vorbească, dar Cece îl oprește.

– Nu tu.

Arată cu sticla de vin spre mine.

– Tu.

– Pardon?

– Din ce mi-a spus tatăl tău despre tine, o discuție despre compania lui e ultimul lucru pentru care ai face un drum de 150 de kilometri. Așa că, deși apreciez jocul de-a ghicitul despre motivul pentru care el a hotărât să strice înțelegerea noastră în ceasul al doisprezecelea, mi-ar plăcea să știu ce se petrece aici.

– Avem niște îngrijorări legate de căderea tatălui nostru, zic. Legate de seara în care a murit.

– Ce înseamnă asta?

– Nora, zice Sam.

Cece ridică mâna ca să-l facă să tacă.

– Ce înseamnă asta?

Nu mă uit la Sam. Nu-l las să mă oprească.

– Încercăm să ne dăm seama dacă nu cumva n-a fost singur în seara aceea.

Ea pare nedumerită, până ce probabil îi pică fisa, ceva trece peste fața ei. Ceva care seamănă cu spaima. Sau este furie?

– Credeți că cineva i-a făcut rău?

Sam ridică mâinile.

– Nu. Nici vorbă de asta. Nimeni nu sare la această concluzie, zice el, cu toate că exact el a fost cel care a sărit cel mai repede la această concluzie.

– Ce are orice din asta de-a face cu hotărârea lui de a vinde Noone Properties?

– Presupun că asta te întrebăm pe tine.

Dar Cece nu ascultă ce zice Sam. Clatină din cap, ca și cum ar rumega asta – ce ar putea să aibă un lucru de-a face cu celălalt.

Și pare supărată sincer. Arată atât de supărată, încât îmi dau seama că exact de aceea i-am pus întrebarea. Ca să văd dacă e la fel de surprinsă de această posibilitate cum am fost eu.

– Avem o istorie cam complicată, tatăl vostru și cu mine, dar întotdeauna am ținut la el. Foarte mult... Ridică privirea, cu ochii plini de durere și sticloși. Nu mai vorbiserăm de câteva luni. Și îmi mențin ce am zis despre motivul pentru care Joe a preluat conducerea. Dar, cumva, nu era în firea tatălui vostru să nu vrea să comunicăm în vreun fel, să *recunoască* înțelegerea, însă Joe și tatăl vostru aveau o dinamică specifică, așa că asta a fost între ei doi.

Tace un pic, ca și cum în ea s-ar da o luptă în privința a ceea ce se simte obligată să spună. Închide gura, ca și cum ar fi hotărât să n-o facă. Apoi se apleacă și o face, călcându-și pe inimă.

– Dar, în spiritul lucrurilor pe care n-ar trebui să le oferim, tatăl vostru m-a căutat, totuși. N-a lăsat un mesaj vocal, așa că nu știu de ce. Poate că n-a fost nimic important, dar m-a sunat. De două ori.

Sam își îndreaptă spatele.

– Când a fost asta?

– În seara în care a murit.

ACUM PATRUZECI ȘI OPT DE ANI

– Liam? a zis ea.

El a știut cine este înainte chiar să se întoarcă. A știut din sunetul vocii ei, blând pe sub zăpadă și vânt, și gălăgia de pe stradă. A știut din felul în care aerul s-a mișcat, făcându-i din nou loc ei, dându-i ei tot spațiul, chiar dacă ea se prefăcea că a fost o întrebare.

Acesta era primul Crăciun în care venea acasă. Evitase să se întoarcă la Midwood de sărbători. Mai mult de doi ani evitase să se ducă acasă. Singura excepție fusese la sfârșitul anului doi, a trebuit să se întoarcă atunci când Joe a absolvit liceul. Ceea ce, desigur, era absolvirea și pentru Cory. A văzut-o stând acolo, în roba de absolvire, cu rochia înflorată ivindu-se de sub revere, cu buclele prinse într-o agrafă asortată. Părea frumoasă și fericită, și sigură de sine.

Se îndepărtase, dorind să fie generos cu ea – să nu facă acea zi să fie legată de ei doi. Însă nu era singurul motiv. Voia și să se apere. Știa ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi dat nas în nas cu ea. Exact ce se întâmpla acum, în fața afurisitului de magazin de băuturi de pe Avenue J. Destrămarea lui.

Ea era înfofolită, cu fular gros și căciuliță tricotată, cu buclele lungi și rebele în jurul umerilor. Avea fulgi presărați pe paltonul negru, pe sticlele de vin care se iteau din punga de hârtie. Și, uitându-se la ea din nou, era ca și cum n-ar fi trecut nici o secundă, nici măcar una. Ce loc în care fusese el contase mai mult decât acesta?

– Cory, a zis.

– Ce mai faci?

– Sunt în ordine. Bine.

Nu era nici una, nici alta. Dacă l-ai fi întrebat cu o zi înainte, ar fi ținut-o morțiș că e mai mult decât bine. La facultate îi mergea bine în feluri pe care le putea calcula (notele, lucrările, activitățile extracurriculare) și în feluri pe care nu le putea calcula (alergarea zilnică din zori de la cămin la bibliotecă, unde nu-i venea să creadă că poate să studieze, unde nu-i venea să creadă că își avea locul).

Uitându-se iar la Cory, toate astea au dispărut. Totul a dispărut. Nu era decât ea.

– Și tu? a întrebat el.

– O, știi tu.

Ea s-a silit să zâmbească și a ridicat din umeri. Făcuse să-i fie lui atât de ușor să se elibereze de ea. La început a încercat s-o sune, în acele prime săptămâni la facultate, dar ea n-a venit niciodată la telefon. Și, în vreme ce el își imagina cum ia trenul spre casă din New Haven și se înființează la ușa ei, n-a făcut-o niciodată. Apoi a început să fie mai ocupat și nu și-a mai imaginat că face asta. În cele din urmă, a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să nu-și îngăduie să se mai gândească la ea.

– Joe mi-a spus că ești la Brooklyn College, a zis el. Cum merge?

– Îmi place grozav.

– Cum a rămas cu Wellesley?

– Ce vrei să zici?

– Credeam că e acolo profesorul ăla cu care voiai să studiezi.

– Păi, Brooklyn College mi-a oferit bursă completă și pot face naveta de acasă, așa că avea mai mult sens...

El a încuviințat din cap.

Ea a înclinat capul într-o parte și l-a privit atent.

– Asta te dezamăgește?

– De ce m-ar dezamăgi?

– Pentru că te cunosc, a zis ea. Și crezi că ar fi trebuit să merg mai departe decât peste drum.

– Brooklyn College e o facultate bună.

– Asta n-are nimic de-a face cu ce e în mintea ta.

El și-a ferit privirea. Nu mergea așa cum își dorise. Ce dorise? Dacă era să fie sincer cu sine, dorise s-o ia de mână, de parcă ar fi avut vreun drept. Voia să se aplece spre ea și să-i simtă răsuflarea rece. Voia s-o înconjoare cu brațul și s-o ducă înăuntru, departe de vânt și zăpadă. De parcă ea ar fi avut nevoie ca el să facă lucrurile alea.

– Cumpărături de ultimă oră? a întrebat ea.

– Poftim?

Ea a arătat spre magazinul de băuturi.

– Joe mi-a spus că aveți în seara asta o petrecere de Crăciun. M-a invitat.

– Mda. De fapt, nu vor fi decât rudele, și nu-i cine știe ce petrecere. Doar câțiva dintre prietenii lor...

– Nu-ți face griji, nu vin.

– Nu-mi făceam griji.

– Nu cred că asta-i cu totul adevărat.

Ea a zâmbit – zâmbetul ei adevărat. Și aproape l-a ucis. Doi ani. Patru luni. Optsprezece zile. Asta n-ar fi trebuit să slăbească ce simțea el când o privea? Când contempla acel zâmbet?

– Ar trebui să vii, a zis el. Mi-ar plăcea s-o faci. Ne putem furișa pe acoperiș. Să bem grog.

Ea a încuviințat din cap. N-a confirmat șubrezeala invitației lui răspunzând la ea. Doi ani, patru luni, optsprezece zile.

– Mi-a părut bine să te văd, Liam. Rămâi cu bine.

Cory a săltat mai sus în brațe punga cu vin și s-a întors să plece pe Avenue J spre casa ei. El n-a spus că și lui i-a părut bine s-o vadă. Pentru că ceea ce voia să spună era cu totul altceva. Și anume, că a fost groaznic s-o vadă. A fost groaznic să-și aducă aminte cât de rău era să n-o vadă în fiecare zi.

A privit-o cum se îndepărtează, unghiurile părului și spinării ei, încă la o lungime de braț. N-are decât să plece. N-are decât să plece. S-a întors și a deschis ușa magazinului de băuturi, căldura apăsătoare și lumânările cu miros de mentă și muzica de sărbătoare îl făceau să-i vină să verse. Clopoțelul de deasupra ușii. N-are decât să plece dracului.

Acela a fost momentul în care a auzit pentru a doua oară vocea ei.

– Totuși, aș putea lua în considerare altă ofertă, a zis ea.

Ușurarea pe care a simțit-o. Amploarea nenorocitei de ușurări. S-a întors.

Ea stătea chiar în fața ușii.

– La ce te gândești? a întrebat-o.

Ea a ridicat din umeri.

– Nu vreau să merg la petrecerea voastră și nu vreau să merg la mine acasă, dar cam orice altceva ar fi în ordine.

El a lăsat ușa magazinului de băuturi să se închidă în spatele lor. Gata cu căldura. Aerul rece al nopții și pielea ei, și brațele, și fața la câțiva centimetri de el.

I-a luat din brațe punga de hârtie, ca s-o ducă el. I-a pus mâna liberă pe șale.

– Atunci hai să facem orice altceva, a zis el.

VECHII PRIETENI SUNT CEI MAI BUNI PRIETENI

– E îngrozitoare, zice Sam.

– Nu părea îngrozitoare.

El clatină din cap.

– Asta o face îngrozitoare.

Mergem înapoi spre mașină, cerul e întunecat și presărat cu stele, strada principală e acum liniștită și aproape pustie. Sam e supărat, prea supărat ca să fie rațional. Așa că îi iau din mână cheile, rumeg cele auzite. De ce s-o fi sunat tata pe Cece în acea seară? Oare s-a răzgândit în privința vânzării? Se poate. Dar mi se pare mai plauzibil ca el să fi reactivat acea chestiune pe alte canale, canale mai oficiale. Unchiul Joe.

Nu, era altceva. Două apeluri ratate, seara. Fără mesaj. Dacă e să ghicesc, era ceva personal.

– Ea are un interes ascuns aici, îți spun, zice Sam.

– Ce vrea să însemne asta, Sam?

– E ceva ce nu vrea să știm.

Îmi strâng mai bine pe trup puloverul și chibzuiesc la ce spune el.

– Nu te contrazic aici, îi spun. Cece a ocolit răspunsurile.

– Mulțumesc.

– Însă când am spus că ne facem griji despre ce i s-a întâmplat lui în seara aceea a părut îngrijorată, Sam. A părut îngrijorată pentru el într-un fel care mă face să mă întreb...

– Cât de profundă era relația lor?

Încuviințez din cap. Văd în minte fața frumoasă a lui Cece, încrederea ei în sine, forța ei. Nu era un salt prea mare să mi-l imaginez pe tata fascinat de toate astea. Nu era un salt prea mare să mi-l imaginez pe tata fascinat de ea.

– Cam așa ceva.

Coboară privirea și deschide portiera din dreapta. Eu intru pe partea șoferului, pornesc motorul, aprind farurile. Simt cum dă în clocot – posibilitatea care s-a repezit spre mine toată ziua, o posibilitate care ar explica de ce tata s-a dus la Windbreak fără să spună nimănui. De ce s-a împiedicat și a căzut peste marginea unei faleze pe care o cunoștea prea bine.

– Nu crezi că tata și-a făcut singur rău, nu? zic înainte să mă pot stăpâni.

Sam îmi aruncă o privire.

– Cum ar veni, a sărit? Nici vorbă.

– Știu că detectivul O'Brien zice că au exclus posibilitatea sinuciderii. Dar nu sunt convinsă de nimic din ce a zis.

– Cu asta sunt de acord...

– Uite ce-i, nu zic decât că ar trebui să discutăm toate aspectele. Tu ești cel care îmi tot spune că nu era în apele lui. Și că își finaliza testamentul. Iar acum auzim că a dat telefoane ciudate. N-ar trebui cel puțin să luăm asta în considerare?

Sam amuțește și îl văd cum răsucește în cap ideea. Toate amănuntele se pot potrivi ca să arate în această direcție, mai ales după ziua de azi. Vânzarea anulată, împotrivirea unchiului Joe, telefoanele date lui Cece. Telefoanele fără nici o legătură cu ceva, pe care i le-a dat ei, care ar putea să fie cea mai ciudată piesă din puzzle ivită până acum.

Ca arhitect, gândesc adesea în termeni de piese de puzzle. Am învățat în timp că una dintre cerințele meseriei este să găsesc o soluție simplă și frumoasă care acordă atenție întregii complexități inerente oricărui proiect. Care face să se potrivească toate piesele desperecheate. Când găsesc acel răspuns, aproape că pot să aud cum totul se așază la locul lui, întregul tablou se arată cu o claritate unificatoare. Acesta este felul în care trebuie să procedez.

Însă acest răspuns nu apare brusc cu claritate. Tatăl nostru era echipat pentru rezolvarea problemelor – de aceea era atât de bun la ce făcea. Zicea întotdeauna că el și cu mine aveam asta în comun. Ceea ce face să mi se pară și mai limpede: chiar dacă s-ar fi confruntat cu ceva care i se părea de neînvins, ar fi fost prea încăpățânat ca să nu mai lupte. N-ar fi renunțat la luptă în fața nici unui lucru, nu până când nu credea că a izbutit să iasă în partea cealaltă.

Și apoi, era cealaltă chestiune care l-ar fi împiedicat să-și facă singur rău, indiferent ce se petrecea. Copiii lui. Iar dacă n-ar fi putut lupta cu tristețea (dacă n-ar fi putut înfrânge lucrul care îl chinuia), ne-ar fi lăsat însemnări, ne-ar fi lăsat o explicație, ne-ar fi lăsat instrucțiuni. N-ar fi plecat, pur și simplu.

– Nu, zice Sam, ajungând și el în acel punct. Nici vorbă. Nu cred. Nu-i vorba de asta.

Mă bucur că a ajuns și el acolo. Sunt ușurată că, orice-ar fi, suntem de acord că nu-i ceva făcut de el însuși.

Dar, înainte ca asta să poată aduce prea multă ușurare, îmi dau seama de altceva. Îmi dau seama că posibilitatea se învârtejise prin mine pentru că mă duce mai aproape de asta: lucrul care mă lovește dur. Lucrul care chiar cred că e mai mult decât posibil. Lucrul care cred acum că e adevărat. În cazul cuiva pe care l-aș cunoaște mai puțin, i-aș pune purtarea ciudată pe seama depresiei, a faptului că este tulburat. Dar știam că în cazul tatălui meu nu era atât de simplu.

Tata se confrunta cu un lucru căruia poate, pentru prima dată, nu reușea să-i vină de hac.

SPECIALITATEA DE NOAPTE LA HOLIDAY INN

Hotărâm să mergem la The Ranch.

Nici unul dintre noi nu vrea să se întoarcă la Windbreak sau la unchiul Joe. Și e prea târziu, și prea departe, ca să începem drumul de 225 de kilometri înapoi la Los Angeles.

E un pic după ora 21.00 când virăm pe lungul drum pietruit spre The Ranch. Trec de ghereta paznicului și o iau spre aleea circulară de la recepție, pe ușa căreia zăresc panoul banal cu BINE AȚI VENIT!

Sam iese din mașină ca să ia cheile. Eu rămân la volan și mă uit la casa de piatră principală, luminată de felinare și desuetă. Nimic din ea nu sugerează ce se află imediat în spate: patruzeci și opt de cabane acoperite cu iederă, înconjurate de poteci muntoase și grădini, răspândite frumos pe o proprietate de 200 de hectare.

După ce tata a schimbat numele Hayes în Noone Properties and Resorts, a deschis The Ranch. Era

prima sa proprietate nouă și felul în care a anunțat schimbarea din obiectivul companiei. Nu mai era un lanț de hoteluri mic, regional. Acest hotel de pe Coasta de Vest, proprietatea sa de referință, era modelul pentru ceea ce dorea să ofere toate hotelurile sale: confort luxos și design creativ. Chiar mai mult de atât, făcea o schimbare de imagine a ideii despre ce poate să fie un hotel mic. Fiecare hotel nu numai că avea să fie independent, păstrând specificitatea găsită în proprietatea individuală a unui hotel, dar și să adere la standardele globale care n-au fost văzute până atunci la proprietățile mici, oferind la fel de multe facilități ca hoteluri de trei ori mai mari.

Și avea să facă asta în vreme ce oferea lucrul pe care nici măcar cele mai luxoase hoteluri mari nu-l puteau oferi – intimitate totală. Nici o proprietate nu avea să cuprindă mai mult de cincizeci de camere, fiecare hotel gravitând în jurul principiului unic al refugiului și sanctuarului deplin, însă tipul de refugiu în care toate nevoile îți erau anticipate și îndeplinite. Iată cum mi-a descris tata asta (într-una dintre puținele dăți în care am vorbit despre acest subiect): voia să ofere ocazia de a dispărea o vreme din viața ta. Sau, știi tu, să devii cu totul altcineva.

Mi-ar plăcea în clipa asta să mă aflu aici pentru acel gen de ședere. Se pare că nu ajung să stau la The Ranch în acele condiții. În ciuda faptului că acest hotel a avut o influență atât de mare în viața profesională a tatei (sau poate din pricina asta), n-am mai fost aici decât de două ori – o dată cu părinții, cu puțin timp înainte să-mi spună că se despart; a doua oară, la nunta tatei cu a doua soție, Sylvia. Din motive diferite, fiecare dintre aceste vizite a creat în aceeași măsură același fel de groază pe care o simt acum.

– S-a rezolvat, zice Sam, întorcându-se la mașină.

Sam sunase de pe drum și recepționerul pregătise cheile. Nu este disponibilă decât o cabană, pe care o împărțim. Suntem norocoși că are două dormitoare. Suntem cu adevărat norocoși că hotelul are ceva disponibil, chiar dacă motivul este faptul că acea cabană în care stăm a avut un scurtcircuit cu câteva zile înainte și încă n-are electricitate.

Sam îmi dă harta și ne îndreptăm pe jos spre cabană; lumini albe sunt atârnate în stejari, magnolii portocalii mărginesc potecile. Aerul nopții, blând și luminos, mă liniștește.

– În alte împrejurări asta ar fi o vacanță care mi-ar prinde tare bine, zice el.

Apoi descuie ușa. Și se repede să aleagă cel mai bun dormitor.

Stau în hol și contemplu interiorul. O fi curentul oprit, însă cineva a aprins focul în șemineul din living, a pus lumânări prin încăpere, așa că nu intrăm în beznă. Și e greu să nu simți că ai intrat într-un fel de refugiu – mirosul alinător al acelui foc, acele lumini blânde.

E diferită de cealaltă cabană în care îmi amintesc că am stat când eram mică și de cea în care am stat după câțiva ani, la nunta tatei cu Sylvia. Și totuși, dă aceeași impresie confortabilă și rustică, acea aluzie la mișcarea Arts and Crafts, plină de instalații bine gândite și antichități, care o fac să semene mai mult a casă decât a încăpere cu mulți vizitatori.

Pricep asta, fiind aici ca adult. Pricep de ce oamenii ar vrea să dispară aici pentru o vreme.

Îi trimit un mesaj lui Jack ca să-i dau de știre unde sunt – că până la urmă nu prind cursa de noapte. Apoi las telefonul pe măsuța de cafea și mă duc în baie să fac duș și să-mi schimb hainele pentru prima dată în optsprezece ore.

Când mă întorc în living, Sam stă lângă foc, cu jerseu și pantaloni de trening scurți, cu bandajul vizibil la încheietura mâinii. Poate că e acea

combinație, dar arată ca el când era băiețel, pe cale să intre într-un joc din Liga Mică, cu bâta prea mare pentru trupușorul lui.

Mă așez pe canapea în fața lui. El întoarce privirea și face semn cu capul spre mine.

– Încă nimic de la familia Cooper, zice.

– E o întrebare?

Clatină din cap.

– Nu chiar. M-am uitat în telefonul tău când erai la duș.

– Prefer să ignor asta.

Mă las pe spate pe pernele moi și mă așez turcește, când observ tăvile acoperite de pe măsuța de cafea dintre noi.

– Am comandat cina pe când erai la duș, zice.

Scoate capacele de pe tăvi.

– Sendvișuri cu salată și roșii, și bere.

Cobor privirea spre tăvi, neputând să-mi ascund surprinderea. Sunt întocmai ca sendvișurile pe care mi le făcea tata – mie și lui Sam, în puținele dăți în care eu și Sam eram în același timp în apartamentul tatei. Poate să pară un sendviș ciudat, dar mă delectam cu el în copilărie, cel puțin în felul în care îl făcea tata (care, apropo, era felul în care îl făcea bunica mea pentru el): felii groase de roșii pe pâine de casă prăjită pe grătar, salată romană crocantă, maioneză și fulgi de sare.

– Astea erau preferatele mele când eram mică.

– Știu, de-aceea le-am comandat, zice. Eu doar beau bere.

E atât de drăguț din partea lui – atât de drăguț și de surprinzător – că știe cât de mult îmi plăceau, ca să nu mai vorbim de faptul că le comandase pentru mine, încât nu prea știu ce să fac.

– Nu-mi vine să cred că îți amintești asta.

– Cum aș fi putut să uit? Ție și tatei vă plăcea cel mai stupid sendviș din lume, zice. Vă lipsește jumătate din el. Unde-i șunca? Unde-i curcanul?

Îi zâmbesc.

– Tata spunea întotdeauna că bunica nu şi le putea permite. Aşa că a ajuns să se priceapă de minune să facă un sendviş fără ele.

– E o poveste drăguţă, zice Sam. Dar tot lipseşte un cheeseburger.

Iau un sendviş şi mă aplec să muşc din el, închizând ochii ca să-l savurez cum se cuvine. Prima bucurie în ziua asta nebună. Acest sendviş perfect: un amestec ideal de crocant, condimentat şi dulce. Nu-i nevoie de nici un alt ingredient.

Sam ia un pumn de rondele de ceapă prăjite pe care le-a adus room-service-ul. Apoi destupă o bere şi se lasă pe spate.

– Aşadar, mă gândeam, zice. Ţi se pare că ar avea vreun rost să încercăm mâine să vorbim iar cu Joe?

– Nu cred că am scoate altceva de la el, îi răspund. Orice o fi ceea ce ştie, n-are de gând să ne împărtăşească.

– Mda, cred că ai dreptate.

Mă străduiesc încă să pricep de ce este aşa. Oare unchiul Joe încearcă să-l apere pe tata? Sau încearcă să se apere pe sine? E derutant să mă îndoiesc de cel mai bun prieten al tatălui meu, cel care i-a fost alături întotdeauna. De nimeni altcineva n-a fost tata atât de apropiat, cu siguranţă în plan profesional, poate cu excepţia lui Grace, sau a juristului principal al tatei. Faţa lui mi se iveşte în minte înaintea numelui: ochii de un albastru de gheaţă, părul lins dat pe spate. N-a lucrat cu tata de atâta timp cât Grace şi Joe, totuşi a fost acolo mult timp. Cu siguranţă destul de mult timp ca să aibă acces la lucruri la care noi nu avem.

Jonathan. Aşa îl cheamă. Bănuiesc că privilegiul confidenţialităţii între avocat şi client ar pune capăt oricărei discuţii cu el înainte să înceapă, dar simt că în cazul lui Grace ar fi fost altă poveste.

– M-am gândit mult la Grace de când a murit, spun. Şi, nu ştiu, îmi doresc să fi fost aici. Nu zic că ar avea neapărat vreo revelaţie, dar bag mâna-n foc că ne-ar fi ajutat dacă i-ar fi stat în puteri...

– Cred că pui mare bază pe ea. Mi-a plăcut Grace, dar nici despre ea nu se putea spune că era prea deschisă.

– Nu aşa am perceput-o.

– Ei bine, oricât nu mi-ar plăcea să desconsider cele patru ocazii în care ai întâlnit-o, mă îndoiesc că ar fi vorbit cu noi, chiar şi dacă ar fi fost aici.

Asta îmi pare neadevărat. Poate că n-a fost prea des, dar cu siguranţă am văzut-o pe Grace de câteva ori de-a lungul timpului. Şi întotdeauna s-a arătat deschisă faţă de mine. Dar înainte să hotărăsc cum să ripostez, telefonul meu începe să zbârnâie. Îl iau de pe masă şi pe ecran apare numărul lui Morgan, logodnica lui Sam.

Ridic telefonul ca Sam să poată vedea – să vadă cu ochii lui că Morgan e cea care sună.

– Nu răspunde, zice. Încearcă doar să dea de mine.

– De unde ştii?

– Pentru că am lăsat să intre mesajele vocale deja de vreo opt ori.

– Refuz să fiu la mijloc în orice o fi ceea ce se întâmplă cu voi doi.

– Şi de aceea am zis să nu răspunzi.

Închid sunetul şi pun telefonul la loc pe măsuţă. Îl privesc pe Sam cum destupă a doua bere.

– Ce se întâmplă, Sam?

– Ce vrei să zici?

– Cine-i cealaltă femeie?

– Morgan.

– Nu. Cealaltă femeie.

– Morgan e cealaltă femeie, zice.

Mă uit la el nedumerită.

– Nu pricep.

– Eram de mult timp cu altcineva înainte să încep să mă văd cu Morgan. Taylor, ăsta era numele ei. *Este* numele ei. Ne-am despărțit de vreo nouă luni...

– Ce s-a întâmplat?

– Se pare că avea îndoieli că pot să mă implic într-o relație.

– Așa că te-ai logodit cu Morgan ca să dovedești că poți?

– Păi, dacă o iei așa...

Știu că încearcă să dea impresia că nu-i pasă prea mult, dar văd că îi pasă. Și mie, de altfel. Mă simt împovărată. Toate aceste întrebări despre tata mă râcâie, așa cum lucrurile tind să te râcâie chiar înainte să-ți dai seama că sunt mai rele decât credeai.

Sam mai destupă o bere și mi-o dă. Iau o înghițitură lungă.

– Tata zicea că și tu te măriți.

– Da.

– Și ești fericită că o faci?

– Foarte.

Mă destinde faptul că răspunsul țâșnește din mine instinctiv. N-ar trebui ca asta să mă destindă, dar e o amintire plăcută a faptului că certitudinea mea inerentă în privința lui Jack e în continuare neabătută.

– Ce s-a întâmplat cu tipul cu care erai înainte? Cel cu un copil. Era veterinar, nu-i așa?

– Cardiolog pediatru.

– Câini, copii. Și unii, și alții aproape de pământ.

Îi zâmbesc.

– Elliot, da? Părea... mândru de el însuși.

Se întâlniseră o dată. Din întâmplare. Sam intra în apartamentul tatei în vreme ce eu și Elliot ieșeam.

– Ce-i cu întrebările despre el?

– A sunat când erai la duș. Ridică două degete. De două ori.

– Nu-i ceea ce crezi.

Ridică din umeri.

– Tot ce cred e că a sunat de două ori.

Nu vreau să mă gândesc la faptul că Elliot a sunat de două ori. Nu vreau să înfrunt ceea ce știu că este adevărat: Elliot n-ar trebui să mă sune, și cu siguranță deloc în felul în care m-a sunat. Dau deoparte mâncarea ca să mă pot așeza pe marginea măsuței, pe partea dinspre el. Ca să avem ochii la aceeași înălțime.

– Sam, chiar nu este treaba mea. Relația ta cu Morgan. Însă nouă luni e cam puțin timp ca să vă întâlniți, să vă logodiți și să vă mutați în Brooklyn.

– Care e expresia aia? Când știi, știi.

– Dar știi? Pentru că sunt sigură că tocmai ai spus opusul.

– Ceea ce am spus e că probabil n-ar trebui să răspunzi la telefon, zice. Apoi își drege glasul și soarbe iar din bere. Dar, ca să fie clar, nu m-ar deranja s-o faci...

– Ce să fac?

– Să fie treaba ta, zice el. Începe să pară că nu mi-ar strica o mână de ajutor.

E atât de sincer, încât mă prinde cu garda coborâtă. Nu știu dacă asta e cu totul nou, de la pierderea tatălui nostru (emoțiile îi sunt dezgolite și amplificate), sau așa a fost întotdeauna. Oricum, pare că s-a schimbat ceva în el, o schimbare seismică, în care el se poartă acum exact invers decât îl știam dintotdeauna. Întinde mâna spre mine.

Mă cuprinde brusc și aprig dorința să-i vin în întâmpinare, să-i ofer ceva de genul protecției.

Mă aplec spre el.

– Sperai ca această discuție să meargă spre punctul în care ne dăm seama că suntem în aceeași barcă?

– Ce barcă?

– Aia care se scufundă.

Râde.

– Presupun că da.

Trage de ariciul de pe bandaj, îl scoate, își întoarce degetele și le răsfiră. Își încordează mâna.

– Știi, n-ar fi fost cel mai rău lucru din lume pentru mine dacă am fi fost mai mult împreună în copilărie, zic. Dacă tata n-ar fi simțit nevoia să...

– Să ne țină despărțiți?

Aprob. Știe la fel de bine ca mine că acesta era singurul fel în care tata știa să fie prezent în viața noastră. Îi era mai ușor să se concentreze pe fiecare dintre noi, separat, decât să facă efortul mai complicat de a încerca să ne amestece pe toți – chiar dacă asta însemna că, încercând să-i țină pe toți fericiți, adesea dezamăgea pe cineva. Partea asta am știut-o și în cea mai mare parte am acceptat-o, pentru că înțelegeam că, prin faptul că întotdeauna ținea să-i arate fiecăruia dintre noi partea sa cea mai bună, persoana pe care, probabil, o dezamăgea cel mai mult era el însuși.

Însă iată această altă parte pe care încep s-o bănuiesc. Poate n-a pus laolaltă viețile copiilor săi și din alt motiv. Poate credea că, dacă ieșeam fiecare din colțișorul respectiv, am fi început să stăm de vorbă. Și s-ar fi dezvăluit ceva la care nu era pregătit să se uite – sau ceva la care nu voia să se uite copiii săi. Versiunea sa pe care avea nevoie s-o păstreze doar pentru sine.

– Cred că era vorba mai mult de el decât de noi, zic. Dar asta nu face să fie mai bine.

Ridică privirea spre mine, mă privește drept în ochi.

– Așadar, când ajungem la partea în care îmi spui ce să fac?

– Nu-ți pot spune ce să faci, Sam.

– Ei bine. Atunci poate că-i mai bine că tata ne-a ținut despărțiți.

Un pic după ora 2.00 mă dau jos din pat.

Îmi iau pătura și mă duc să stau pe mica terasă; luna e strălucitoare în noaptea asta, cerul e atât de senin, încât pot să văd dincolo de dealuri, până la Oceanul Pacific, care scânteiază în depărtare.

Fac o fotografie cu telefonul, concentrându-mă pe pâlpâirea care iese din cel ocean îndepărtat. Liniile albastre plutesc peste jumătatea de jos a fotografiei.

Profesoara mea din facultate, cea a cărei casă este acum a mea, a ținut un atelier concentrat pe neuroarhitectură. A început prima lecție într-un fel pe care mi-l amintesc și acum, vorbind despre faptul că clădirile pot să înrăutățească sănătatea oamenilor. Sau s-o îmbunătățească. Și a scris pe tablă o întrebare – o întrebare pe care ea și-o punea întotdeauna la începutul fazei de concepere, ca să se asigure că face a doua variantă: Unde intră în joc bucuria?

Pentru mine, întotdeauna axa e centrată pe lumină (sau unghiul luminii), pe care încerc s-o onorez în construirea oricărui spațiu. N-am avut nimic de-a face cu construirea acestui spațiu, desigur, însă o clipă îmi aduce bucuria de a-mi închipui că a fost construit chiar în jurul acestui loc, acestei priveliști, pentru un moment în care cineva ar avea nevoie de asta.

Pentru că asta e ceea ce mă tot gândesc: ce se întâmplă dacă îți pierzi axa? De când au murit părinții mei îmi pare că axa pe care mă rotesc – ca un anumit unghi al luminii, ca o rugăciune – a dispărut. N-o pot găsi. Nici măcar nu sunt sigură că mai există.

Mă gândesc la întrebarea lui Sam despre mine și Jack. Mă gândesc la răspunsul meu stabilizant și adevărat. Da, vreau să mă mărit cu el. Vreau să fiu cu el și să-l iubesc în continuare. Însă, dacă e adevărat și nu pot să fac nimic în privința celeilalte părți? Partea care mă ține izolată de el – tot doliul

meu, toată durerea lui – și ridică un zid invizibil peste care se pare că nu pot să mă cațăr. Spre el. Spre *noi*.

Mă uit la telefon și mă concentrez pe fotografie, pe șuvoiul de lumină – frumusețea moale, blândă.

Probabil că Jack s-a trezit deja și se îndreaptă spre restaurant ca să-și înceapă pregătirile de dimineață. Aș vrea să-l sun. Aș vrea să termin discuția de mai devreme. Dar cum mă simt? O să vrea să audă răspunsul adevărat. „Sunt în regulă. Sunt însingurată. De câte ori îți aud vocea îmi fac griji pentru felul și momentul în care o să te pierd."

Așa că nu sun. Trimit rapid un mesaj însoțit de fotografie.

Apoi închid telefonul și hotărăsc să mă mișc.

Merg pe terenul hotelului. E o tăcere stranie, chiar dacă ne gândim că-i toiul nopții. Nu se vede țipenie de om. Trec de grădinile frumos amenajate și de crângurile de lămâi și portocali, dau ocol unui iaz cu nuferi, felinare agățate în stejari noduroși îmi luminează calea. Ajung înapoi în zona recepției. Singura cabană luminată.

Recepționerul de noapte e în spatele biroului, în cămașă cu nasturi și pantaloni. Mă salută înclinându-și capul când trec prin hol. Încăperea e slab luminată și tăcută. Un foc arde viguros în șemineul de piatră.

Pe peretele de deasupra șemineului sunt fotografii înrămate. Articole înrămate despre proprietate. Fiecare dintre proprietățile tatălui meu are o zonă destinată istoriei ei, punând accentul pe o legendă din spatele a ceea ce face ca acea proprietate să fie specială, unică.

Încep să citesc articolele de acolo, concentrându-mă pe unul din *Santa Barbara News-Press*, ilustrat pe prima copertă, în care se anunță vânzarea către tatăl meu a hotelului The Ranch. El cumpărase terenul de la cultivatorii de citrice care aveau anual

o recoltă de circa 500 000 de lămâi și portocale. Îl transforma într-un hotel de lux. Promitea să păstreze aproape toată suprafața.

Merg mai departe pe lângă perete și zăresc acea fotografie cu mine când aveam șase ani, în care tata mă ține pe umerii săi, nu departe de exact acest loc. Prima dată când am fost aici, în acel moment puțin înainte ca părinții mei să se despartă. Mama nu e în fotografie. Poate că știa deja. Poate că amândoi știau deja ce urmează.

– Arăți la fel, zice el.

Mă întorc și îl văd pe recepționer ieșind de după birou și venind spre mine.

– Poftim? zic.

Arată spre perete, spre fotografia mea.

– Arăți la fel ca atunci când erai mică, zice.

– Crezi?

Mă întorc și mă uit la fotografie. Apoi mă uit la el, care se oprește lângă mine, cu mâinile în buzunare.

– Tatăl tău îmi vorbea despre tine. Despre tine și frații tăi. Venea după cina din cramă și jucam cărți.

– Ce jucați?

– Gin rummy. Câteodată pocher, dar numai pe covrigei.

Îi zâmbesc. Ce ciudat – și ce drăguț – să știu acum asta! Să mi-l închipui pe tata stând aici în toiul nopții.

– Cum te cheamă?

– Carmen.

– Lucrezi aici de mult timp?

– De mult timp, da.

Arată spre fotografie.

– Tatăl tău era un tip tare cumsecade pentru care să lucrezi.

– Nu aud asta des.

– Sigur, era dur. De-a lungul anilor am văzut o mulțime de tipi dați afară pentru că nu și-au luat

munca în serios, zice. Dar ți-o spunea de la bun început. Și nici el nu credea că e scutit de asta. Îmi amintesc o seară în care, pe când jucam cărți, WC-ul de aici a refulat. Și dura mult până să ajungă instalatorul, prea mult pentru tatăl tău, așa că s-a dus acolo și a băgat el însuși șarpele în blestemăția aia. A venit acoperit de apa din WC, mirosind a rahat. A trebuit să împrumute o cămașă ca să putem termina jocul.

Scot un mic hohot de râs.

– E scârbos.

– Mda, bine. Ăsta era el, așa-i? Și, din punctul meu de vedere, era cu adevărat generos. Și cumsecade. Trebuia să muncești din greu ca să-i câștigi respectul, însă după ce i-l câștigai, ar fi făcut orice pentru tine.

– Ce vrei să zici?

– Acum câțiva ani, nevastă-mea a avut o sarcină grea. El mi-a dat un concediu de nouă luni, plătit. Așa că am putut să stau acasă cu bebelușii.

Își scoate telefonul și începe să caute printre fotografii.

– Tocmai au împlinit trei ani, zice. Dar la început erau atât de mici, aveau un kil șase sute. Și el îmi tot promitea că o să fie bine. Îmi arăta fotografii cu frații tăi. Cât de mici fuseseră. Cum au ajuns să fie.

Apoi ridică telefonul, nerăbdător să-mi arate gemenele – fetele sale – și cât de mari și zdravene sunt acum.

Iau telefonul și mă uit la fotografiile fetelor lui, care sunt atât de drăgălașe – cum nu se poate mai drăgălașe – și atât de fericite. Încep să caut și alte fotografii cu ele. Alte bucăți din istoria lui.

Mă gândesc la tata stând aici și arătându-i lui pe frații mei. Propria istorie. Cu toții vrem să arătăm asta, nu-i așa? Ca dovadă. I-am ajutat să supraviețuiască. Vor supraviețui.

Acela este momentul în care îmi dau seama.

Incep să tremur, ținând încă în mână telefonul lui.

– Ce s-a întâmplat? întreabă el.

Probabil că-mi citise pe față îngrijorarea tot mai mare.

– Poate nimic, zic.

Dar îi înapoiez telefonul, îmi iau rămas-bun la repezeală și alerg cât mă țin picioarele spre cabană.

În living găsesc o lanternă în dulapul pentru haine și verific raportul poliției, ca să mă asigur că nu mă înșel.

Apoi mă duc direct în camera lui Sam și îl zgâlțâi ca să se trezească.

– Unde-i mobilul lui? întreb.

El se freacă la ochi.

– Ce? Despre ce vorbești?

Ridic raportul poliției.

– I-au găsit în buzunarul din față portofelul, ochelarii și un stilou. Dar nici un telefon, zic. De ce n-avea la el telefonul?

– Mda, nu știu...

– În seara aceea a sunat-o pe Cece, da? Măcar atâta știm. Știm că îl avea la el. L-ai văzut pe undeva în Windbreak?

– Nu... Nu l-am văzut în birou, zice el. Îl putem ruga pe Clark să mai verifice o dată, însă nu cred că era acolo.

– Se poate să-l fi măturat valurile de pe plajă. Ori s-a lovit de faleză în timpul căderii.

El se ridică în capul oaselor, cugetând.

– Ori l-a luat cineva.

Mă uit iar la raportul poliției, apoi ridic privirea spre fratele meu. Simt că avansează acel lucru care se tot apropia de mine, iese la lumină. Lucrul pe care trebuia să-l văd limpede ca să ne ducă într-un punct mai propice.

– Poate că nu te înșeli cu totul, zic.

– Sigur că nu. În ce privință?

– Tot zici că tata n-ar fi vândut compania. Că nu s-ar fi trezit într-o bună zi și dintr-odată ar fi vrut să vândă...

– Asta nu sună a partea în care aveam dreptate.

Nu-l bag în seamă.

– Ne-am uitat la asta din unghiul greșit, zic.

– Așa...

– Și dacă n-avea de ales? Dacă, din cine știe ce motiv, tata era silit să vândă compania?

El clatină din cap, nedumerit.

– Cum să fie silit? zice el. Compania mergea grozav. Merge grozav.

– Totuși, nu-i posibil să se fi întâmplat ceva de care nu știați? Care să-l fi silit să se retragă brusc? Asta ar ajuta la explicație. Absența tatei. De ce nu era în apele lui.

Sam se uită la mine.

– Ce anume?

– Încă nu știu. Nu știu decât că, atunci când încercăm să vorbim despre el cu toți acești oameni, pare că nu putem avea încredere în ei.

– Bagă de seamă, începi să vorbești ca mine.

– Păi, unchiul Joe, Cece, detectivul O'Brien. Pare că fiecare are interesul său ascuns, ca și cum ne-ar împărtăși doar o piesă mică dintr-un puzzle pe care nu vor să-l completăm. Ăsta-i singurul lucru de care sunt sigură. Tac o vreme. Încercarea de a vorbi cu ei n-o să ne aducă explicarea misterului.

– În ordine. Și atunci cu cine ar trebui să vorbim?

Mă gândesc la Carmen. Mă gândesc la fotografiile tatălui meu de pe perete. Întotdeauna se înfățișa în același fel – deștept și ambițios, și de nădejde. Cea mai bună versiune a sa. Asta-i singura versiune a sa pe care mi-a arătat-o mie – în bucățile, în compartimentele în care m-a lăsat să-l văd. Dar ce anume n-a vrut să văd? Ce anume n-a vrut să împărtășească nici unuia dintre copiii săi? Și de ce?

– Nora? Cu cine ar trebui să vorbim?

– Cu tata, zic.

PARTEA A DOUA

„Arhitectura se arată pentru prima dată atunci când lumina soarelui se lovește de un zid. Lumina soarelui nu știa ce este înainte să se lovească de un zid."

Louis Kahn

NU TOATE EXCURSIILE TE CONDUC ACASĂ

Undeva, deasupra statului Colorado, facem un plan.

Întind pe măsuțele noastre testamentul tatei și raportul poliției, în vreme ce Sam deschide laptopul. Întoarce ecranul așa încât să pot vedea și eu.

– Sunt multe fișiere ale companiei la care are acces mai multă lume, așa că pot intra în unele chiar și de la distanță. Vezi? Agendele și programările sunt vizibile. Așa am aflat de întâlnirile cu avocații...

Face semn spre o dată de pe ecran.

– Iar aici e evenimentul lui Inez de luna trecută...

– Așadar, toate întâlnirile tatei erau împărtășite aici? întreb.

– Nu toate, dar multe dintre ele erau. Cu siguranță, orice ar fi fost în conflict cu ceva important care se petrecea la Noone, zice el.

Computerul lui de la birou ar putea să aibă un inventar mai amănunțit.

Arăt spre laptopul lui Sam.

– Avea și tata laptop?

– Da. Toți cei din echipa de conducere au.

– O fi la birou?

– Ar trebui să fie, zice. Cu siguranță nu era în Windbreak. Am căutat cu de-amănuntul prin acel birou. Acum a făcut-o și Clark.

Caută prin cele mai recente mesaje. Clark a trimis câteva fotografii făcute în biroul tatei din Windbreak, precum și un inventar detaliat al lucrurilor care mai sunt în birou, pe rafturi. Ne-a confirmat ceea ce bănuiam: mobilul tatei nu se află nici în Windbreak.

– Așadar, hai să presupunem că nu-i putem găsi telefonul, zic. Unde ar fi cel mai probabil să găsim copia celor aflate în telefon? Era un server al companiei? Putea să fie descărcată pe computerul de la serviciu?

Sam clatină din cap.

– Nu știu. Dacă ar fi pe rețeaua companiei, ar trebui să am acces de aici, și n-am.

– Cine ar avea acces?

– La laptopul lui personal? Unchiul Joe, probabil. Cu toate că, așa cum ai văzut, acolo e o fundătură.

Încuviințez din cap, încercând să cercetez asta în minte – cercul interior al tatălui meu, sfetnicii lui de încredere: Joe, care nu vorbește, cel puțin nu cu noi; Grace, care nu mai e aici. În acel moment ajung din nou la juristul principal al tatei. Jonathan n-a lucrat cu tata la fel de mult timp ca Grace și Joe, dar cu siguranță fusese acolo destul de mult ca să aibă acces la lucruri la care noi n-avem.

– Cum e cu Jonathan?

Sam clatină din cap.

– Seif.

– De ce? Privilegiul avocat-client?

– În primul rând. De asemenea, ori de câte ori încerc să aflu ceva despre tata, el o ține una și bună că nu-i nimic de aflat ce nu știu deja...

– Astea sunt afirmații care se bat cap în cap.

– Exact.

Ridică din umeri și se întoarce la computerul meu.

– E jurist și se pricepe la asta. Dacă există un lucru confidențial despre care știe, nu-l dă la iveală. Păi, a doua zi după moartea tatei, Jonathan a pus să fie montată pe ușa lui o nouă încuietoare, pe care n-o pot deschide decât câteva persoane.

– Nu-i exagerat?

– Jonathan e exagerat. De aceea e atât de bun la ce face.

Fac o notă pe raportul poliției despre mobilul tatei și computerul lui.

– N-ar putea Tommy să ajute la ușurarea lucrurilor? întreb.

– De ce ar fi Tommy în stare să ajute la ușurarea lucrurilor?

– Nu știu. Amândoi sunt avocați. M-am gândit că poate asta a creat o legătură între ei. Ce părere are Jonathan despre Tommy?

– Ce părere are oricine despre Tommy?

Mă întorc și mă uit la el.

– Bine. M-am săturat de insinuările tale învăluite. Ce se petrece cu voi doi?

– El e pe teren în nordul statului. Terminăm construcția unei noi proprietăți în Columbia County.

– Nu asta a fost întrebarea mea.

Nu-mi răspunde. Nici măcar nu se uită la mine.

– De ce sunt atâtea secrete în familia asta?

– Nu știu, zice el. Ai de-a face cu ceva de dinaintea ta.

– Ce vrea să însemne asta?

Sam se întoarce înapoi spre laptop.

– Nimic din toate astea n-a început cu noi.

ACUM PATRUZECI ȘI TREI DE ANI

– Nu mai vreau să vorbesc despre asta, a zis Cory. Nu mai e nimic de spus.

– De ce nu?

– Lucrezi o sută de ore pe săptămână. Nici măcar n-o să-mi simți lipsa.

– Îți simt lipsa chiar acum. Îți simt deja lipsa.

Se plimbă prin Strand Bookstore; Cory se uită la cărțile de pe masa noutăților și caută printre ele, încercând să-l ignore pe el și această discuție, pe care Liam știa că ea nu voia s-o aibă.

Avea dreptate în privința faptului că el muncea mult. Era la Hayes de trei luni și lucrase mai multe ore decât cei mai mulți oameni într-un an. Nimeni n-a înțeles de ce se angajase acolo, în primul rând.

Avusese o slujbă de vară la Bain Consulting, și toată lumea presupusese că va accepta un post permanent acolo, cu toate avantajele suplimentare: un apartament închiriat în centru, un salariu de început din șase cifre. Însă lui Liam i se încredințase la Bain un proiect care schimbase țintele pentru el. A fost pus să analizeze un mare grup hotelier, stațiuni de trei și patru stele din întreaga lume, peste 1 200 de proprietăți. Trebuia să caute ocazii de a reduce cheltuielile, de a elimina posturile inutile, de a recomanda schimbări de proprietăți din portofoliu, așa încât totul să funcționeze mai eficient. Eficient, adică „mai ieftin". Nici un interes față de „mai bine".

Atunci s-a îndrăgostit de afacere și planul său a început să se concretizeze. Chiar dacă încă nu cunoștea toate subtilitățile, Liam avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să creeze opusul.

– Zău așa, Cory. Nu-mi poți spune că nu sunt programe bune pentru scriitori în New York, a zis

el.

Cory a luat un exemplar din *Hotelul New Hampshire*, l-a pus peste vraful de cărți din brațele sale deja încărcate, printre care și un exemplar nou din *Desculț în parc*. Îi dăruise lui Liam exemplarul ei, îi dăruise o grămadă de piese scrise de Neil Simon. Neil Simon era printre cei din fruntea listei cu autorii ei preferați.

– University of Southern California are unul dintre cele mai bune programe pentru scriitori din țară, a zis ea. Îmi dau bursă completă și mă pot concentra cu totul pe scris. Fără să lucrez într-un restaurant, fără să supraveghez țânci.

– Ai mai spus-o.

– Și e doar pentru un an, a zis ea.

– Timpul nu-i decât un concept?

– De ce faci din asta o chestie atât de importantă?

– De-aia. N-o să fie doar un an.

– De unde știi?

– Pentru că, cine ar fi atât de tâmpit ca să te lase să pleci?

Ea a ignorat asta, a continuat să caute printre cărți. El s-a apropiat, i-a cuprins umerii cu brațele, a tras-o spre el.

– Cory...

– Vrei, te rog, să stai la coadă la casă până termin aici? a întrebat ea. Chiar nu vreau să ajungem târziu la film. Indiana nu ne așteaptă pe noi ca să salveze Chivotul Legii.

– Și dacă ne-am căsători?

– Să ne căsătorim?

Cory a râs. A râs atât de tare, încât femeia din cealaltă parte a mesei cu noutăți a făcut un salt în spate.

– Ce-i atât de amuzant?

– Scuze, a rostit ea doar cu buzele spre femeie. Apoi s-a aplecat mai tare spre Liam. Te rog.

Căsătoria nu i-a salvat pe părinții mei. Nu ne-ar salva nici pe noi.

– Ce anume ne-ar salva?

– Cine zice că am avea nevoie să fim salvați?

– Vreau să fiu cu tine.

– Ești cu mine. Și eu sunt cu tine. În felurile în care contează.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! Iar o luăm de la capăt.

– Fiecare e martor la viața celuilalt, a zis ea. Asta a fost înțelegerea.

– Mi-aș dori să nu-ți fi arătat niciodată acea poezie...

– ... Nu ceva în care ne înghesuim și din care ne retragem, nu promisiuni pe care cineva ar putea avea nevoie să le încalce. Doar oameni care se cunosc unul pe altul. Care se iubesc unul pe altul. Care se văd unul pe altul. Ce mai buni prieteni. Îndrăgostiți. Oricum i-ai zice sau nu i-ai zice, doar așa cum am fost noi întotdeauna. N-avem cum să ne pierdem unul pe altul.

– De ce căsătoria ar exclude reciproc asta?

– Nu exclude. Nu pentru toți oamenii. Însă pentru unii oameni, la care tocmai mă uit, ar distruge asta. Încă nu ești pregătit. Nu ești nici măcar pe aproape de a fi pregătit pentru felul de căsătorie pe care mi-l doresc. Și, cu experiența mea limitată...

– Crezi că o să devii mai puțin moralizatoare când o să ai mai multă experiență?

Ea i-a zâmbit.

– Cred că ai putea încerca să încui devotamentul în documente juridice și promisiuni. E în firea omului să vrea acest fel de siguranță. Și apoi, e în firea omului să lupte împotriva ei. Pentru că e toate acele lucruri și e mult mai mult. Iar noi suntem norocoși să avem mai multul.

– Tu faci asta să fie complicat, a zis el.

– Tu faci asta să fie complicat, a zis ea. Eu doar sunt atentă. Dacă, să zicem, o să ne căsătorim, o să fie în altă zi. Dacă încercăm s-o facem azi, știi la fel de bine ca mine, n-o să meargă.

– De ce nu?

– În primul rând, merg la o facultate aflată la aproape 5 000 de kilometri.

– Poate.

– Cu siguranță, a zis ea. Dar, lăsând deoparte acel lucru, n-aș mai avea parte de asta. De tot binele.

– Care e binele?

– Tu.

S-a uitat la el cu atâta iubire. Atâta înțelegere. Încât, pentru un moment scurt, strălucitor, a crezut-o.

Ce îi plăcea lui Cory să zică? Fidelitatea înseamnă acel om căruia îi spui poveștile tale. Dacă nu înceta niciodată să le asculte pe ale ei, oare ar avea ea în cele din urmă încredere că să fie aici (cu ea) era singurul lucru pe care și-l dorea el cu adevărat? Că asta nu l-ar face niciodată să se simtă prins în capcană? Că acesta era, de fapt, lucrul care îl făcea să se simtă liber?

– Și dacă ți-aș spune că am un inel?

– Ai?

El a încuviințat din cap. Îl avea în buzunar. Îl purta adesea în buzunar. Un cerc simplu. Nimic la care să rămâi cu ochii zgâiți, ci ceea ce avea el de oferit. Dovada sa că ar ști cum să întrețină. Să-și îndeplinească partea din întreținerea lor.

– Ți-aș spune că n-am nevoie de un inel. Și, dacă ai insista, ți-aș aminti că ar fi groaznic să fie cineva căsătorit cu tine.

– Mulțumesc pentru asta.

– Cu plăcere.

El a sărutat-o pe gât, cuprinzându-i capul cu o mână.

– Deci... o să te gândești la asta?

Ea a izbucnit în râs, cu obrazul apăsat pe fața lui.

– Întreabă-mă din nou când răspunsul corect va fi „da".

– Și dacă nu vreau să aștept atât de mult?

– Atunci dă-i drumul, azvârle inelul ăla al tău.

CONFUZIE PE ELEVENTH AVENUE

Pe drum spre coada de taxiuri de la JFK telefonul meu semnalează un apel. Pe ecran apare un număr ascuns. Și când răspund, aud o voce pe care n-o recunosc.

– Nora? Sunt Meredith Cooper.

Meredith Cooper, cea care l-a găsit pe tata pe plajă. Cea care a lucrat la urgență. Soția. Mă uit la Sam și pun telefonul pe difuzor, între noi, ca să audă și el.

– Meredith, îți mulțumesc că m-ai sunat...

– Sigur, mă bucur să fiu de ajutor. Însă trebuie să te previn. Suntem în Toscana, cu semnal foarte slab, așa că s-ar putea să nu te mai aud.

Vocea i se aude cu pârâituri și la câteva cuvinte o dată nu aud ce zice. Încep să-i spun mulțumesc că a încercat să-l ajute pe tata, că a fost acolo când nimeni nu putuse să fie. Însă fie nu mă aude din cauza semnalului slab, fie n-are timp de asta. Pentru că începe să vorbească peste mine.

– M-am dus acolo cu soțul meu. Amândoi am încercat să ne amintim ceva anume despre alergător. Ca să fiu sinceră, eram concentrați pe tatăl tău. Însă ne amintim amândoi că era înalt și caucazian. Purta pantaloni verzi cu multe buzunare și bluză de trening. Cam așa ceva.

Sam mimează din buze: „Pentru alergare?"

Tocmai când gândesc același lucru.

– Și nu l-ați mai văzut niciodată? întreb.

– Nu. Niciodată. Nu eram acolo decât de două luni, dar e o comunitate mică...

– De obicei vedeați aceiași oameni?

– Păi, scoteam câinele la plimbare cam la aceeași oră în fiecare seară. Oamenii își au tabieturile lor.

Prind privirea lui Sam, care se uită la mine ca și cum asta ar dovedi ceva. În cel mai bun caz, dovedește că acest bărbat – căruia detectivul O'Brien și ceilalți polițiști n-au reușit să-i dea de urmă – de obicei nu era acolo la 8.30 seara.

– Crezi că, dacă ați vedea o fotografie, ar putea să ajute? întreb. Ar fi posibil să-l recunoașteți așa?

– Poate, zice ea. Nu știu. Era destul de întuneric.

Sam mimează că ține la ureche un telefon și rostește doar cu buzele „Telefonul tatei".

Fac semn cu capul spre el, pentru reamintire.

– Pot să te mai întreb doar ceva? Se întâmplă să-ți amintești dacă ai văzut mobilul tatei?

– Nu, de fapt nu... Tace o vreme, se gândește. Sunt sigură că nu era în buzunarul jachetei lui. Cred că l-aș fi simțit când am încercat să-i dezvelesc pieptul.

– Asta ne ajută. Mulțumesc. Îmi pare rău dacă e o întrebare ciudată.

– Nu-i nimic. Nu există întrebări ciudate atunci când jelești, zice ea.

Vorbele pătrund adânc. Adevărul din ele. Și bunătatea. Apoi, în vreme ce stau acolo cu răsuflarea tăiată, legătura se întrerupe, telefonul se închide și Meredith Cooper a dispărut.

Clădirea Starrett-Lehigh, sediul companiei Noone Properties, a fost întotdeauna una dintre construcțiile mele preferate din West Chelsea.

E o clădire ridicată în slăvi, în special în cercurile de neuroarhitectură, pentru proiectarea ei expresionistă, rareori văzută la clădirile industriale. Spațiul creează o stare de spirit, o stare emoțională,

atrăgându-te prin șiruri orizontale de ferestre, alternanța dintre arce de boltă de cărămidă și de ciment, mari ieșinduri în pereți, incredibilă zidărie din cărămidă. Toate opțiunile de proiectare se reunesc, devenind ceva ce nu poți decât să simți când intri. Felul în care, în ciuda tuturor motivelor pentru care o clădire mare din New York n-ar trebui să pară personală, aceasta a găsit cum să te cuprindă în mod confortabil.

Sediul companiei Noone Properties este la ultimele două etaje. Are un spațiu de birouri deschis, cu ferestre din tavan până în podea, care dau spre autostrada West Side și fluviul Hudson chiar sub ea. Soarele dinspre sfârșitul zilei, neclar și alb, îmbracă blând acea apă.

Stăm în biroul tatei, care este încă neatins, ca și cum tocmai ar fi plecat acasă după program. Nu ca și cum ar fi trecut mai mult de o lună de când a pus piciorul aici. În mijlocul încăperii e o masă pentru ședințe mare, o mulțime de premii hoteliere înrămate încă sunt pe pereți, computerul de pe biroul lui e deschis. Sam și cu mine zăbovim în fața lui.

Asistenta de pe Coasta de Est a unchiului Joe, scundă și aprigă, se plimbă prin fața ușii biroului, neizbutind să ascundă faptul că își dorește să ne grăbim. N-o învinovățesc pentru asta. Judecând după refuzul ei să înceteze să ne spioneze prin geam, putem presupune fără teama de a greși că Joe așteaptă un raport amănunțit despre ce am făcut cât am fost aici.

Oricum, Sam tot caută prin fișierele de pe computerul tatei. Caută orice e legat de Cece sau de vânzare, în vreme ce îl așteptăm pe Nate, IT-stul de la Noone Properties. Se presupune că Nate o să vină cu niște răspunsuri despre mobilul tatei, despre ce copii sunt în *cloud*, ce e cu laptopul lui care lipsește.

Sam clatină din cap.

– Nici urmă de documente doveditoare în nici unul dintre aceste e-mailuri, zice el. Nu găsesc nici în vreuna dintre notificările interne.

Se apleacă mai mult spre ecran.

– Nu pare să fi fost descărcat nimic din telefonul lui. N-au fost partajate mesaje, nu găsesc fotografii sau texte.

Nu sunt cu totul surprinsă să aud asta. Din felul în care Sam a descris sistemul, mi se pare că orice am vedea în computerul tatei ar fi fost și pe laptopul lui Sam.

– Bine, așadar, nu-i grozav..., zice Nate.

Ridic privirea și îl văd pe Nate întorcându-se în birou și tastând pe tabletă. Se așază în cealaltă parte a mesei de lucru.

– Ultima dată când telefonul tatălui vostru a fost localizat de un releu a fost acum optsprezece zile, în Santa Barbara, California.

Nate întoarce tableta ca să vedem cu ochii noștri.

Santa Barbara, California. Asta-i aproape de Carpinteria, dar nu e Carpinteria. De ce era acolo telefonul tatei? Și de ce este găsit acum optsprezece zile – la aproape două săptămâni de când l-am pierdut pe el? Dacă telefonul s-a spart în cădere sau a ajuns în ocean n-ar mai fi putut să fie localizat după acea noapte. Asta înseamnă că ori a supraviețuit căderii și cineva l-a luat de la el – ori cineva l-a luat din Windbreak.

Oricum ar fi, se pare, e la cineva care n-ar trebui să-l aibă. Sam își îndreaptă spatele, și mă întreb dacă își dă seama și el de asta.

– Așadar, dacă telefonul lui încă funcționa după ce el a murit, există vreo modalitate de a avea acces la acea activitate? întreb.

– Teoretic, presupunând că a existat vreo activitate. Însă asta o să implice poliția și mandate și tot soiul de lucruri care nu sunt de competența mea.

– Cum e cu laptopul lui? întreabă Sam.

– Nu-i aici, zice el. Și tocmai am primit confirmarea de la echipa de pază că nu-i nici în apartamentul lui din New York.

Laptopul și telefonul lui – dispozitivele care ar putea să arunce un pic de lumină aici – sunt singurele două lucruri care lipsesc din biroul său, care pare complet neatins. Asta nu poate să fie o coincidență. Nu poate fi o coincidență faptul că nimic valoros (nimic din ce considera el cel mai personal) nu poate fi găsit.

– N-ar trebui să aibă o copie într-un *cloud*, undeva?

– Ar trebui, da, zice Nate. Dacă ați putea merge înapoi în timp ca să-i spuneți tatălui vostru să autorizeze o astfel de salvare. La cererea lui personală au fost dezactivate opțiunile alternative de stocare.

– Deci, zici că telefonul lui n-avea o copie nicăieri? întreabă Sam.

– Nu pot spune că n-are o copie nicăieri. Însă, din punctul de vedere al stocării informațiilor companiei, asta este corect. Pentru telefonul și laptopul său a cerut să fie suspendate toate stocările externe și partajarea fișierelor în rețeaua companiei.

Asta pare intenționat. Trebuie să fie intenționat faptul că voia să păstreze unele lucruri doar pentru sine. Și în acest moment mă întorc la asta: Sam în avion, cu laptopul companiei, vorbind despre lucrurile pe care le poate și nu le poate găsi pe el. Și încep să mă întreb dacă nu cumva ar putea să fie găsite în alt fel.

– Doar pentru propriul laptop? întreb.

Nate îmi prinde privirea.

– Poftim?

– A fost suspendată partajarea doar pentru computerul lui, sau și pentru vreun alt computer din rețea?

– Se pare că laptopurile de la numărul cinci la numărul zece sunt conectate la rețea. În astea intră al lui Tommy și al tău, Sam. Ridică privirea și face semn cu capul spre Sam. Apoi continuă să caute. Însă, da, de fapt e corect, nu doar laptopul tatălui vostru a fost deconectat de la rețeaua companiei pentru stocare și partajare.

– Al cui altcuiva? întreb.

– Bine... Au fost suspendate laptopurile unu, doi, trei și patru, zice el. Laptopul numărul unu a fost al tatălui vostru. Doi al lui Joe, trei îi aparține juristului principal, iar patru i-a aparținut lui...

Ajung acolo în același timp cu Sam.

– Grace, zice Sam.

Mă întorc spre el.

– Și dacă acele calculatoare au fost legate între ele? Ar putea să aibă acces la fișierele lui.

Sam îi face semn lui Nate.

– Computerul lui Grace este încă în posesia companiei?

– Nu. Laptopul i-a fost trimis acasă împreună cu toate obiectele personale...

– Dar el nu poate fi caracterizat cu adevărat ca „obiect personal", nu-i așa? zice Sam. E proprietatea companiei.

– Păi, se pare că pe tatăl vostru nu l-a interesat prea mult să facă acea distincție, zice Nate. Însă Terry ar putea să fie de mai mare ajutor cu amănuntele.

Sam se întoarce spre mine.

– Terry a fost asistenta personală a lui Grace. S-a pensionat după moartea lui Grace.

Nate tastează pe tableta sa.

– Zice aici că Terry e în Burlington, Vermont. Nu-i nici o adresă de e-mail, dar am un număr de telefon și o adresă fizică.

Sam se ridică în picioare.

– Vrei, te rog, să-mi trimiți datele ei de contact? Mulțumesc. Numărul de telefon și adresa.

Ridic privirea spre el.

– Te rog, spune-mi că nu ne ducem în Vermont.

– Depinde dacă răspunde la telefon, zice el.

Sam pornește spre ușă. Nate și cu mine ne uităm după el, iar el se uită înapoi la mine.

– Glumește, așa-i? întreabă Nate.

Telefonul meu zumzăie; cobor privirea și văd un mesaj de la Elliot.

Ești bine?

Nu l-am sunat. Nici pe Elliot, nici pe Jack, de altfel. Îi trimit la iuțeală lui Elliot un mesaj scurt, că o să-l sun mai târziu. Însă îi datorez lui Jack mai mult decât acest gen de mesaj. Jack, cu care n-am vorbit decât în fugă, în mașină, în drum spre Santa Ynez. Acum douăzeci și patru de ore. Acum o viață.

Oftez; mă ridic și eu în picioare.

– Merg pe mâna lui „poate", zic.

TOATE DRUMURILE DUC LA CECE

Terry răspunde la telefon. Confirmă imediat că toate lucrurile lui Grace, inclusiv aparatura, au fost trimise în apartamentul ei și al soțului, în Brooklyn.

Sam și cu mine mergem repede pe Tenth Avenue spre cea mai apropiată stație de metrou.

– Întrebarea este, zic, cât de mult acces crezi că i-a dat tata?

– Mult mai mult decât mie, se pare. Dar la fel de mult ca unchiului Joe? Nu știu. Aș zice că îi dădea cândva, asta-i sigur...

– Aud acolo un „dar"?

Sam clatină din cap.

– Păi, acum câțiva ani a avut o problemă cu inima și cred că a făcut un atac. Înainte de acela... știi tu... care a omorât-o. A fost minor, însă după aceea ea a făcut cu adevărat un pas înapoi din companie. Încă îl ajuta pe tata cu chestii creative și promovarea produselor, însă nu știu cât de implicată era în funcționarea de zi cu zi. Joe a părut că s-a implicat mai mult, cel puțin ca reprezentant al companiei.

– Era tensiune între ei?

– Între Joe și Grace? Nu chiar, nu.

– Nu în privința celui în care avea tata mai multă încredere?

– Cred că îi confunzi cu mine și Tommy.

Îmi stăpânesc un zâmbet.

– Prin urmare, în teorie, dacă acele computere erau conectate, ea ar fi putut să aibă acces la ceea ce se pare că nimeni nu vrea să ne spună...

– În teorie. Sigur.

O luăm la stânga, spre metrou. Vântul se întețește, acel frig furtunos de la începutul serii.

– Care e relația ta cu soțul ei? întreb.

– Ne-am întâlnit de câteva ori. Aproape nici una.

– Deci, asta o să meargă bine?

Ajungem la scări și coborâm în stație.

– Nu prea are cum să meargă mai rău, zice el.

Apartamentul lui Grace este într-o clădire Beaux Arts din Brooklyn Heights.

Clădirea e un fel de punct de referință în Brooklyn. Nu-i prea departe de promenadă, cu priveliște fără obstacole spre New York Harbor și siluetele clădirilor din Manhattan, și totuși în inima celor mai faimoase clădiri acoperite cu piatră roșiatică din Brooklyn Heights.

Cunosc bine aceste apartamente. Jack are un prieten care locuiește la etajul al patrulea și acum câteva luni am fost aici la o serată. Mă îndoiesc că portarul mă recunoaște, însă ne salută prietenos, ne

trimite imediat la etajul al șaptelea și nu-l sună pe soțul lui Grace decât după ce suntem deja în ascensor.

Când ieșim, soțul ei deschide ușa apartamentului, zâmbindu-ne.

Pare cunoscut, ceea ce mă nedumerește. Sunt sigură că nu ne-am mai întâlnit. Am cunoscut-o pe fiica lui Grace, însă el și cu mine n-am fost niciodată prezentați unul altuia. Nu e doar cunoscut, dar e o prezență frapantă cum stă acolo, în blugi și cămașă de flanel, suplu și puternic, și robust, cu acei ochi căprui care te sfredelesc. Care în acest moment mă sfredelesc pe mine.

Dă mâna cu Sam și ne poftește în hol – și acela e momentul în care nedumerirea mea începe să dispară. Pare mai puțin că am intrat într-un apartament și mai mult în atelierul unui artist. Livingul e plin de echipamente fotografice, iar pereții sunt acoperiți de fotografii, printre care portrete.

Iată *de ce* pare atât de cunoscut. Nu că l-aș fi întâlnit în carne și oase, că l-aș cunoaște personal. Cu toate acestea, îl cunosc. E Paul Turner – fotograful (renumit) de presă. La facultate aveam o colegă care își împodobise toți pereții camerei din cămin cu fotografiile lui de pe coperte de reviste. I-am văzut expozițiile fotografice la International Center for Photography și la Brooklyn Museum. Copii ale lucrărilor lui sunt pe pereții mai multor apartamente la care am lucrat, inclusiv cel al prietenului lui Jack, cu câteva etaje mai jos.

Încuviințez din cap, creierul meu muncește de zor să-mi ascundă nedumerirea: Paul Turner era soțul lui Grace? Pare ciudat că n-am știut asta. Totodată, de ce s-o fi știut? Turner e un nume de familie obișnuit. Și nu-i ca și cum l-aș fi iscodit pe tata cu cine sunt căsătoriți colegii lui.

– Nu cred că ne-am cunoscut, îmi spune el acum. Paul Turner.

Îmi zâmbește și își trece degetele prin păr. Și atunci văd. Poartă verigheta. Grace a plecat dintre noi acum aproape un an, și el încă poartă verigheta.

Nu știu dacă a văzut că am observat, dar își vâră mâna în buzunarul de la spate.

Încerc să schimb direcția, pentru cazul în care a văzut. În cazul în care asta l-a făcut să se simtă prost, când faptul că am observat m-a făcut să simt opusul. A fost ca și cum aș fi fost martoră la un gest de bunătate. De loialitate.

– Mă bucur să te cunosc, zic. Nu cred că Grace mi-a spus că locuiește în această clădire.

– Păi, nu locuia cu adevărat. Noi locuiam dincolo, în Pierrepont. Ăsta era doar atelierul meu. Dar, practic, sunt aici de la puțin timp după ce ea ne-a părăsit... Tace, ca și cum ar rumega asta. Sunt deja opt luni.

– Un nou început, zic.

– Cam așa ceva.

Își drege glasul, vocea i se frânge până și la pomenirea numelui ei, și ultimul loc în care mi-aș dori să fiu e aici, în fața unui soț care jelește, purtând încă verigheta, la începutul unei nopți care n-ar trebui să ne implice pe noi.

– Uite ce-i, mă simt prost, oameni buni, știu că am zis că e în ordine să veniți, dar fiica mea e în oraș, în vizită, și tocmai a sunat, așa că va trebui să vorbim foarte repede. E însărcinată în cinci luni. Când mă sună, mă duc.

– Sigur, zice Sam. Doar că ne întrebam dacă mai ai aici lucrurile de la biroul ale lui Grace?

– Adică dosarele companiei?

– Terry a zis că, atunci când biroul ei a fost golit, computerul de la serviciu ți-a fost trimis ție.

El înclină capul într-o parte și îl privește cu atenție pe Sam.

– Vrei să zici laptopul ei?

– Exact, zice Sam.

Paul își plimbă privirea de la unul la celălalt.

– Pot să întreb de ce?

– Mobilul tatălui nostru lipsește, zic. Ăsta-i răspunsul, ca să n-o lungim. Iar Grace ar putea să fi avut acces la orice era în acel telefon. Fotografii de familie, mesaje, alte comunicații care ni se par deosebit de valoroase acum, când el nu este... aici.

– De ce ar fi vreunul dintre acele lucruri pe laptopul ei?

– Se pare că Grace lucra adesea pe laptop acasă, mai ales după ce a început să vină mai rar la serviciu, zice Sam. Și cel de la IT crede că laptopul ei ar putea să aibă fișiere care nu erau pe rețeaua principală a companiei.

– Păi, dacă nu erau pe rețeaua principală a companiei, n-ar fi existat un motiv bun pentru asta?

– Pentru că era personal, zice Sam.

Paul clatină din cap.

– Sunt nedumerit, zice. Așadar, căutați fotografii personale? Sau informații despre companie?

– Chestia este că, zice Sam, nu încercăm să creăm probleme pentru ea sau pentru tine, evident...

– De ce ar crea asta probleme pentru mine?

Intervin repede, nu-mi place felul în care se uită la Sam.

– Cred că, poate, ceea ce încearcă Sam să spună este că nu știm ce are în el computerul ei. Dar nu vrem decât să vedem cu ochii noștri ce este acolo. Ne dăm seama că cererea e un pic ciudată...

– Doar un pic.

– Nu asta-i cu adevărat ideea, zice Sam.

Paul își încrucișează brațele la piept, iar tonul îi devine tot mai iritat.

– Dacă cereți accesul la proprietatea personală a soției mele, cu siguranță este.

– De fapt, zice Sam, este computerul companiei, așa că nu știu de ce este aici, în primul rând.

– O să spun, pur și simplu, că orice o fi, cred că nu vreau să fiu implicat în asta, bine?

– Dacă speri să primești o compensație, suntem bucuroși să înlocuim computerul.

Paul râde.

– Nu vreau banii voștri.

– Dar ce vrei?

– Păi, în clipa asta, vreau să vă spun amândurora noapte bună, ca să pot sări în metrou și să nu-mi las fiica să aștepte pe frigul ăsta crunt.

Îi arunc o privire lui Sam. Asta nu merge în direcția bună și e tot mai rău.

– Înțeleg. *Amândoi* înțelegem. Fratele meu e doar îngrijorat, de fapt, amândoi suntem un pic îngrijorați, că se poate ca tatălui meu să i se fi întâmplat ceva rău. Și nu izbutim să aflăm de la nimeni răspunsuri despre ce se întâmpla cu el.

Tac un pic.

– Iar Grace... Cu adevărat o admiram nespus pe Grace și cred că, dacă ar fi știut cineva ce se petrecea cu el, ea ar fi putut să fie aceea.

Se îmblânzește auzind asta.

– Înțeleg. Și probabil e adevărat.

Apoi îmi zâmbește slab, cu ceva trist în ochi, dându-mi de înțeles că spune adevărul.

– Poate că ne ajuți doar la ceva anume înainte să pleci, zic. Grace a pomenit vreodată de interesul lui Cece Salinger de a cumpăra compania?

Încearcă să nu reacționeze, dar văd pe fața lui că e surprins de întrebare.

– Toate drumurile duc la Cece, da?

– Ce vrei să zici? întreb.

– Asta-i o discuție mai lungă decât îmi permite timpul, zice. Însă, da, Grace a pomenit asta la un moment dat. A pomenit de interesul lui Cece, însă

am înțeles că tatăl vostru nu era interesat. Că totul fusese stabilit acum multă vreme.

Se uită în ochii mei. Și văd că această discuție mai lungă e una pe care n-are de gând s-o poarte – în seara asta sau oricând. Așadar, ce altceva mai știa Grace despre Cece? Din felul în care se uită la mine, și asta pare brusc să fie o întrebare.

– Adevărul e că n-am păstrat cea mai mare parte din fișierele ei de la serviciu, aparatura, restul. Pe cele mai multe nu le-am luat cu mine din Pierrepont. Era mai ușor să nu trebuiască să dau ochii cu tot ce îmi amintea de ea.

Mă uit prin hol – prin livingul de dincolo de el. Pe polița șemineului sunt fotografii de familie: fotografii cu fiica lor, Jenny, cu Grace ținând-o în brațe când era bebeluș, cu Paul și Grace la nunta lor. La prima vedere, nu pare că ceea ce spune el e adevărat. Dar ce știu eu despre ce simte el cu adevărat? Poate că asta – acest număr mic de fotografii, orice o fi ales să aducă cu el aici – e doar o frântură din tot. O viață împreună.

– Îmi dau seama că moartea tatălui vostru este derutantă, zice. Și pentru mine este, cu adevărat, și nici măcar nu l-am cunoscut cine știe cât. Dar mă îndoiesc că măcar am laptopul. Așa cum i-am spus lui Tommy, Joe a cerut cea mai mare parte din lucruri la scurt timp după ce au fost trimise aici de la biroul ei, și i le-am trimis lui...

– Hei, îl oprește Sam. Ai vorbit cu Tommy despre asta? Când anume?

Paul își plimbă privirea între noi doi.

– Sunt sigur că asta e o discuție pe care trebuie s-o ai cu fratele tău.

Telefonul lui Paul bâzâie și pe ecran apare JENNY. Fiica lui. Fiica lui Grace. Își întoarce privirea spre noi.

– Uite ce-i, zice. Grace muncea din greu, așa că nu vorbea prea mult despre muncă atunci când era

acasă. Mi-a spus doar două lucruri. Ținea la tatăl vostru. Credea că e un om bun, în ciuda a ce spunea lumea despre el. Mi-a spus asta.

Mă uit la el, absorbindu-i vorbele.

– Problema este că celălalt lucru pe care mi l-a spus a fost să n-am încredere în copiii lui.

Apoi se duce la ușa apartamentului, o ține deschisă și așteaptă să ieșim.

DACĂ TOT TE PRĂBUȘEȘTI, PRĂBUȘEȘTE-TE PÂNĂ JOS...

– Cu siguranță s-a referit la voi, nu la mine, zic.

Suntem în ascensor, în drum spre holul clădirii, și Sam e deja la telefon, încercând să dea de Tommy.

– Mda, că asta și este ideea pe care ar trebui să ne concentrăm..., zice el. Și apoi, Grace n-ar fi spus asta. El încerca doar să se descotorosească de noi.

Instinctul meu e că Sam are dreptate. Dar de ce era Paul nerăbdător să se descotorosească de noi? Să fi fost doar din cauză că întârzia la întâlnirea cu fiica sa, ori era altceva ce nu voia să ne spună?

Aud bipul din telefonul lui Sam care îl conecta la mesajele vocale.

– Hei, de ce vorbești cu Paul Turner? zice Sam la telefon. Ce mama dracului se întâmplă, Tommy?

Închide, clătinând din cap.

– Poți să încerci să te potolești?

– Ăsta-i el. Lucrez cu toți oamenii ăștia și nici unul nu vrea să-mi spună nimic. Tata păstra tot soiul de secrete, iar acum unchiul Joe ce face? Ciordește blestemate de laptopuri?

– Nu știm dacă e la el.

– Nu, dar îl cunosc pe frate-meu. Și dacă îl caută pe Paul, înseamnă că pune la cale ceva.

Ușa ascensorului se deschide și Sam pornește pe hol. Aproape că trebuie să alerg ca să țin pasul cu el.

– Ai vorbit cu Tommy despre accidentul tatei? întreb. Poate că a ajuns și el în acest punct, așa cum am făcut noi.

– Nu, n-am vorbit cu el despre nimic din toate astea. Mi-ar fi spus, pur și simplu, că am luat-o razna. Și apoi, lui Tommy nu-i pasă decât de ceea ce îl afectează pe Tommy. Știu că probabil crezi același lucru despre mine.

– Îmi pui cam multe în seamă.

– Chestia e că trebuie să vorbim cu Tommy față în față.

– N-ai zis că e în nordul statului?

Încuviințează.

– La nord de Hudson. Dar e un drum cu mașina de maximum trei ore.

– O, asta-i tot?

– Cu mine la volan putem ajunge acolo mai aproape de două ore, zice. Ar trebui să mergem mâine la prima oră.

– Nu aștept cu nerăbdare să mă duci tu cu mașina nicăieri, sinceră să fiu.

Sam are privirea rătăcită și arată sleit de puteri. Și am impresia că această misiune este pe lângă orice o fi ceea ce încercăm să descoperim. Cel puțin partea din ea în care el pare că ar vrea să scoată cu ghearele ochii lui Tommy.

– Uite ce-i, asta-i cu adevărat între voi doi. Nu mă interesează decât ce s-a întâmplat cu tata în seara aceea.

– Atâta doar că toate sunt legate între ele.

Așa să fie? Încep să fac socoteala la ce se petrece, ce am descoperit ca lucru sigur. Tata urma să vândă compania cuiva, după o viață întreagă în care nici prin cap nu-i trecuse s-o vândă. Apoi, cine știe de

ce, s-a răzgândit și a hotărât să lase compania fiilor săi. Iar la opt zile după asta a sunat-o de două ori pe o veche iubită și apoi a căzut de pe o faleză pe care o cunoștea ca pe propriile buzunare.

Dacă toate astea ar fi legate între ele, cine ar fi avut un motiv să fie pe faleză cu el în seara aceea? Cine ar fi avut un motiv dacă n-ar fi legate?

– Ce-i cu expresia asta? zice Sam.

– Gânduri. Am gândit același lucru despre tine.

El mă privește nedumerit.

– Despre ce vorbești?

– Ai zis că lui Tommy nu-i pasă decât să-l ajute pe Tommy, și că probabil asta gândesc despre tine, zic. Chiar am gândit asta. M-am înșelat.

Ieșim în stradă și Sam încuviințează scurt din cap. Încearcă să se prefacă nepăsător, însă văd cât de mult contează pentru el.

Se presupune că mâine începe o nouă săptămână de lucru. Am programat o teleconferință despre un comision gras în Sag Harbor. Am o inspecție pe teren și un prânz programat de mult cu o firmă de design de interioare cu care colaborez adesea. Am muncă – zile întregi de muncă – îngrămădindu-se într-un fel în care nu îngădui niciodată să se întâmple. Și îl am pe Jack. Cel mai urgent e Jack, de care a părut mai ușor să stau deoparte în acest weekend. Ca și cum scopul ar fi să fie mai ușor, ca și cum scopul n-ar fi să-mi dau seama cum să ajung înapoi. La felul în care existăm în mod normal. La cât de intim și profund ajungem în mod firesc eu și Jack.

Însă nevoia lui Sam radiază din el ca o undă sonoră. Ca o alarmă. Și n-o pot ignora.

– Trebuie să aștepți în fața casei mele mâine-dimineață la 9.30, mă auzi? Altfel am terminat cu asta.

Asta dezumflă presiunea dintre ochii lui, energia i se schimbă, pe față i se ivește un zâmbet.

– O să fiu cu motorul pornit, zice.

Dau să mă întorc pe Clark Street, spre metrou, când aud vocea lui Sam.

– Ești gata să recunoști că a început să-ți placă de mine?

– Noapte bună, Sam.

– Un picuț? strigă el.

Clatin din cap fără să mă întorc spre el.

– N-ai decât! zice. O să lăsăm asta nerostită.

ÎN DITMAS PARK LUNA DEVINE PURPURIE

Când ajung acasă nu-i nici o lumină aprinsă.

E 10.00 noaptea, Jack e încă la restaurant. În loc să intru în casa pustie, îmi strâng bine paltonul pe mine și mă așez pe treptele de la intrare. Strada e liniștită la această oră din noapte, pașnică. Familia Usher își plimbă câinele, însă cei mai mulți dintre vecini sunt în casă – ferestrele le sunt luminate de lămpile de la cina târzie și veiozele de pe noptiere, de strălucirea albastră a televizoarelor.

Una dintre ultimele dăți în care tata a venit în Ditmas Park să mă vadă a fost acum ceva mai mult de un an, nu mult după moartea mamei mele. Îmi amintesc pentru că trecuseră două luni de atunci. Exact două luni, pe atunci încă mai număram zilele. Încă le număr și acum.

Tata se întorcea de la un eveniment din Midwood. Să se întoarcă acolo era un lucru pe care rareori îl făcea.

Îmi trimisese mesaj să ne întâlnim la Sheet Music, dar încă lucram, așa că a zis că vine el la mine și aduce un pic de Sheet Music.

Ne-am așezat pe trepte, am împărțit o pizza cu *sofrito* și căpșune și am băut șampanie din pahare

de cafea.

– Sărbătorim ceva? am întrebat.

– Dacă am învățat ceva, este că n-ai nevoie de un motiv ca să bei șampanie, a zis tata.

I-am zâmbit.

– Însă, dacă vrei un motiv, ar fi trebuit să merg în seara asta la reuniunea de la liceu, a zis, ridicând din umeri. Și apoi mi-am amintit că nu mai trebuie să merg în nici un loc în care nu vreau să fiu.

Am râs.

– Asta pare ceva demn de o sărbătorire.

Pe când mâncam m-a întrebat la ce lucrez, și i-am vorbit despre o lucrare din Connecticut. Era un centru pentru cei cu probleme de memorie, pe care îl construiam împreună cu un specialist în geriatrie. Scopul nostru era să creăm acel tip de spațiu coerent care să ajute la orientare, să diminueze confuzia. Urmăream un concept prin care toți cei treizeci de ocupanți ai clădirii să fie conectați strâns cu natura, cu belșug de lumină naturală, un mediu liniștitor.

Am crezut că îl plictisesc, dar tot punea întrebări, vrând să afle fiecare amănunt. Turna iar șampanie și punea iar întrebări. Era felul său de a acționa: nici că ar fi putut să fie mai mândru de ceea ce făceam eu. Nu se sătura să afle despre ceea ce avea importanță pentru mine.

Dar în seara aceea mai era un strat. Părea că este ceva ce voia și el să-mi spună. Ceva ce tot ajungea în pragul rostirii. Însă n-a rostit-o.

M-am întrebat dacă avea de-a face cu distanța pe care o mențineam față de el – dacă încerca să-și dea seama cum să pună pe tapet subiectul. Însă nu părea să fie asta. Părea că este o veste bună pe care încerca să-și dea seama cum s-o împărtășească – ceva ce îl făcea fericit.

Nu l-am iscodit. Chiar dacă nu voia s-o spună încă, orice o fi fost ceea ce îi aducea bucurie în acel moment, era destul pentru el să poată sta cu mine

purtând în sine asta. Dar îmi doresc să fi insistat. Ce n-aș da acum să știu exact la ce se gândea!

Scot telefonul din poșetă. Și dau clic pe nume înainte să-mi îngădui să mă gândesc la asta.

Elliot răspunde imediat.

– Probabil ai sughițat, zice. Austin a vorbit despre tine la cină în seara asta.

– Zău? Ce-a zis?

– Voia să-ți amintesc de recitalul lui de pian de marți.

Simt o zvâcnire dureroasă în piept când mă gândesc la ultimul recital al lui Austin, în primăvară, concentrarea lui înflăcărată pe ultima piesă. Tata era acolo, cu mine, ținând în poală o cutie mare cu fursecuri. Mândru.

– O să fiu acolo, zic.

– Așadar, te-ai întors?

– M-am întors.

– Ce făceai în California?

– E poveste lungă.

– L-am lăsat pe Austin înapoi la maică-sa, zice. Tot ce am e timp.

Îl aud cum își schimbă poziția, vocea îi coboară, ca și cum ar sta culcat. Și mi-l imaginez acolo, cu brațul sub cap, picioarele lungi atârnând afară din pat, ochelarii alături, pe noptieră.

– Pot să te întreb întâi ceva? zic. Îți amintești ultima dată când l-ai văzut pe tata?

– De unde vine asta?

– Face parte din povestea lungă.

Tace un pic, chibzuind.

– Am cinat împreună acum vreo cinci sau șase săptămâni.

Îmi îndrept spatele. Nu e ciudat că Elliot și tata s-au văzut atât de curând. Se vedeau adesea în blocul în care locuiau. Și au rămas apropiați. La puțin timp după ce am terminat relația cu Elliot, tata s-a asigurat că nu mă deranjează continuarea prieteniei

lor. N-am avut nici o problemă cu asta. Când tata accepta pe cineva așa cum făcuse cu Elliot, nu-i plăcea să-l îndepărteze.

– Stai așa, zic. Deci, cu două săptămâni înainte să moară?

– Cam așa ceva. De ce?

– Îți amintești despre ce ați discutat?

– Despre ce am discutat?

Încerc să precizez, să-mi dau seama ce vreau să știu.

– Ați vorbit despre muncă?

– Nu prea mult. Nora, ce se întâmplă?

– Sunt niște lucruri care nu se potrivesc în felul în care a murit, așa că doar încerc... Trag de orice fir ca să văd ce îmi scapă. Sau mi-a scăpat.

– Bine... Aud îngrijorarea în vocea lui. Ei bine, tatăl tău cu siguranță a întrebat de Austin, zice. Am vorbit un pic despre ceea ce se petrecea la spital. Cred că a întrebat despre unul dintre pacienții mei...

– N-a spus ce îl supăra?

– Nu vorbea prea mult despre el însuși. Știi cum era tatăl tău. Voia să știe ce se întâmplă cu mine.

Asta era adevărat. Tatei îi plăcea întotdeauna să se concentreze pe oricine o fi fost cu el, mai ales în cazul persoanelor la care ținea cel mai mult. Dar, dintr-odată, nu știu dacă acesta e în întregime motivul pentru care tindea să nu vorbească despre sine. Mă îndoiesc că-i pot explica asta lui Elliot, sau că-i pot explica faptul că nu mă simt departe, dar nici nu pot să ating lucrul care îmi scapă despre ceea ce se petrecea cu tatăl meu chiar la sfârșit. Că sunt tot mai sigură că, dacă pot să-mi dau seama de asta, celelalte lucruri pe care vreau să le știu despre el vor urma.

– Pot să te întreb altceva? Ai pe cineva la spital care studiază tiparele căzăturilor? Cum ar fi, un patolog care ar putea să se uite la un raport de

autopsie și să mă ajute să stabilesc dacă cineva a căzut sau a fost împins?

– Ei bine, această conversație a luat o întorsătură ciudată, zice.

– Hei, salut...

Vocea lui Jack mă face să tresar și scap telefonul. Mă întorc și îl văd între ușa deschisă și cea cu plasă de țânțari. Are părul ciufulit, e desculț. În spatele lui casa e întunecată, Jack arată prea mult a umbră din locul în care stau, pe treptele verandei.

– La dracu'! zic. Aproape că mi-a sărit inima din piept.

– N-am vrut. Am venit cu gânduri pașnice.

Ridic telefonul și întrerup convorbirea fără să-mi iau rămas-bun.

– Am crezut că ești încă la restaurant.

Iese pe verandă și se așază lângă mine pe trepte.

– Am plecat devreme, zice. Am vrut să fiu aici când te întorci.

Încă mă trudesc să-mi regăsesc răsuflarea, când telefonul îmi bâzâie în mână, pe ecran apare ELLIOT. Resping apelul, în vreme ce Jack se uită la telefon, apoi iar la mine. Fără să zică nimic.

– Scuze, zic. Doar că sunt un pic agitată.

– Văd asta.

Mă sărută pe umăr, se trage mai aproape de mine. Mă întorc și îl absorb – tricoul boțit, ochii încețoșați, dungi de la pernă pe față. Fața mea preferată. Întind mâna și o ating.

– Ai adormit pe canapea? întreb.

– Cred că s-ar putea.

– Doar s-ar putea?

Se apasă pe degetele mele, zâmbindu-mi. E atât de fericit, se pare, doar să împărtășească acel zâmbet, pentru un moment sincer de legătură.

– Cum a fost? mă întreabă. La Windbreak?

– Ei bine, încep să cred că s-ar putea ca Sam să aibă dreptate.

– Chiar?

Încuviinţez din cap. Se încheagă ceva acum, când o spun cu voce tare.

– Ştiu că crezi că vorbeşte doar doliul din mine.

– N-aş zice asta...

– Ce-ai zice?

– Cred că faci ceea ce ai nevoie să faci. Îţi dai seama de ceea ce ai nevoie să-ţi dai seama. Tace o vreme, apoi coboară vocea care deja era coborâtă. De ce anume îţi dai seama?

Îmi dau seama că se poate ca tata să fi ascuns ceva. Şi încerc să înţeleg cum se leagă asta de apelurile telefonice ciudate, de pe un telefon care acum lipseşte, şi un alergător misterios care ar putea să-l aibă. Şi, ştii tu, restul poveştii.

Îmi dau seama că există un motiv pentru care îmi tot imaginez momentul dinainte ca tata să se prăbuşească peste margine. În nici unul dintre scenarii nu cred că era acolo singur.

Mă uit la Jack şi nu spun nimic din toate astea. Îi ofer doar partea pe care n-am nevoie să o rezolv. Partea de care sunt sigură.

– Am fost o fiică tare rea la sfârşit.

– Nora! zice.

Moale. Blând. Îmi susţine privirea, ca şi cum mi-ar jura că opusul e adevărat, şi mă lupt cu lacrimile care îmi umplu ochii.

Însă nu protestează. Nu încearcă să mă convingă că greşesc. În loc de asta, se apropie şi mai mult de mine – cu piciorul lipit de piciorul meu, cu umărul lângă al meu, cu mâna întinsă în spate ca să-mi cuprindă capul, cu degetele puternice şi liniştitoare.

Simt asta. O simt sub degetele lui, pulsând, ca o inimă. Chestia aceea ca un gândăcel catifelat. Gândăcelul ăsta catifelat care trăieşte între noi. O amintire vie, care respiră, a faptului că ne aparţinem unul altuia.

Tresar la prezența gândăcelului, la intensitatea atingerii lui Jack, înainte chiar să știu că fac asta. E ceva primitiv, ceva din mine are nevoie să-i închidă cu totul ușa acelei apropieri. Ceva din mine se închide.

Jack simte și reacționează, își retrage mâna, aproape scuzându-se. Acela e momentul în care telefonul meu bâzâie a treia oară, pe ecran apare ELLIOT.

Îl arunc în poșetă, o împing deoparte.

– Am crezut că l-am închis, zic.

Jack scoate un mic hohot de râs.

– Nu. Sigur.

Se trage înapoi, departe de mine. Dar mă privește încă un moment drept în ochi, o înfruntare scurtă și cumplită. E mai rău decât dacă, pur și simplu, m-ar fi provocat să mă justific. Oare nu mă rog de el să mă provoace să mă justific pentru convorbirea telefonică, pentru distanțare, pentru ce dezvălui?

– Salută-l pe Elliot din partea mea, zice, apoi se ridică și se întoarce în casă.

POGOANELE

Când ajungem în Hudson Valley, în partea de sud, suntem înconjurați de terenuri agricole. Trimit un e-mail în vreme ce lunecăm pe lângă poduri aruncate peste râuri mici și oficii poștale. Steaguri ale Americii și rulote de oțel. O mare parte din peisaj e acoperită de zăpadă veche. Cobor geamul destul cât să intre un pic din aerul rece al iernii, rece și tăios, cu soarele șiroind în jos în ciuda frigului.

Am tot dat telefoane pe drum, sperând să găsim ochi de încredere care să cerceteze raportul poliției

și pe cel de autopsie. Să cerceteze investigația incompletă a detectivului O'Brien. N-am vrut să apelez iar la Elliot, de parcă asta ar fi remediat cumva discuția cu Jack din noaptea trecută. De parcă asta ar fi ajutat la restabilirea loialității mele. Așa că am căutat-o pe o specialistă în neuroștiințe cu care colaborez adesea, să văd dacă mă poate pune în legătură cu un expert în care are încredere. Ea m-a pus în legătură cu un neurocriminalist care m-a dirijat spre doi experți în patologie criminalistică.

În vreme ce Sam conducea, le-am trimis prin e-mail celor doi experți toate informațiile pe care le am – raportul de autopsie și al poliției, harta proprietății Windbreak și raportul geologic despre faleză. Am trimis rezultatele șubrede ale investigației detectivului O'Brien, asupra cărora sper ca ei să poată arunca o lumină nepărtinitoare.

– Un lucru mă sâcâie de aseară încoace, zic.

Sam se întoarce spre mine.

– Doar un lucru?

Îi zâmbesc.

– Reacția lui Paul la Cece a fost cam intensă, zic. Am impresia că ar putea fi legată de motivul pentru care Joe nu voia să vorbim cu ea.

– Adică?

– Unchiul Joe era evident îngrijorat că ea ne-ar spune ceva ce nu trebuie să știm despre tata. Și mă tot gândesc că poate Grace, la un moment dat, i-a spus lui Paul același lucru... Trebuie să avem asta în minte când ajungem acasă la Tommy.

– De ce? Ce-are asta de-a face cu Tommy?

– Cred că ar trebui să fie primul lucru despre care îl întrebăm.

Sam virează pe un drum de pietriș lung pe care se află încă panoul cu LIVEZILE DE MERI ROSE VALLEY.

Sub el atârnă un panou de lemn mult mai mic pe care sunt litere negre. POGOANELE.

Trecem pe lângă o fermă locuită, care are livadă de meri, coteț de găini și împrejur, câteva trasee de drumeție.

Sam parchează într-un mic rond și oprește motorul. Ies din mașină și mă uit la intrarea principală pe proprietate, cu aleea ei cu pietriș frumoasă, casa enormă cu verandă deschisă și o pajiște centrală dincolo de ea.

Casa cu verandă e încă la jumătatea construcției, scheletul e frapant: căpriori din stejar care se înalță la șapte metri, mobilier cu cadru de lemn și copaci mari în interior, totul organizat în jurul unei vetre centrale.

Însă cea mai spectaculoasă e priveliștea – întinderea acelei pajiști centrale și lanțul muntos, proprietatea presărată cu cabane din oțel și lemn, în diferite stadii de construcție. Văd câtă muncă este investită în acele cabane îmbrăcate în lemn recuperat, cu acoperișuri cu frontoane asimetrice. Și, chiar și la jumătatea construcției, sunt remarcabile. Sunt rustice și blânde, nu deranjează terenul, ci se încadrează foarte bine în el.

Din acest motiv sunt frapată de ansamblul construcțiilor. Nu se deosebește prea mult de un proiect la care am lucrat nu departe de aici, în Woodstock, New York. Este un complex de familie, ai cărui proprietari au cerut o viziune modernă a casei țărănești din secolul al XVIII-lea de pe proprietate. Am creat câteva clădiri tipice acelui loc, o vatră centrală comună pentru întâlnirile familiei – un refugiu perfect, liniștit, al familiei în munții Catskill.

– Îți amintește de Woodstock? întreabă Sam.

Mă întorc spre el.

– De unde știi?

Sam îmi dă o cască de protecție.

– La prima ședință de concepție tata a arătat fotografia proprietății tale din *Record*. Și a zis: „Cam

așa ceva".

Îmi pun casca și îi simt cuvintele în piept. În măruntaie. Mândria tatălui față de mine, față de noi toți, era neabătută, chiar și când nu eram în acea încăpere ca s-o vedem. Dacă aș fi fost acolo, oare mi-aș fi dat seama cum să-i spun că merită laude pentru orice îi plăcea la ceea ce construisem eu? Că devenisem arhitecta care eram în parte pentru că privisem munca lui? Se bucura să construiască spații pline de înțeles. Se bucura să facă lucrurile să funcționeze bine și să dea o stare de bine. Nu cred că aș fi felul de artist care sunt fără acea influență. Nu i-am spus niciodată asta. Am pus-o în seama mamei. Atenția pe care o dădea ea ritmului și frumuseții. Dar era și el. Era el. Dintr-odată, pare altă rană faptul că nu m-a auzit niciodată spunând asta.

Sam arată spre o cabană mai mare (și terminată) pe o latură a pajiștii și pornim într-acolo.

– Aia e Ridge House, zice. Acolo stă Tommy.

– N-o să mai ai timp.

– Pentru ce?

– Ca să-mi spui ce se întâmplă cu voi doi înainte să-l vedem pe el.

Clatină din cap, ca și cum n-ar fi nimic de spus.

– N-am pomenit faptul că noi doi n-am prea vorbit de vreo șase săptămâni?

Mă holbez la el, nevenindu-mi să cred.

– Nu. N-ai pomenit.

Ridică din umeri.

– E complicat. Nu cred că a sărit în sus de bucurie când a auzit că tata ne-a lăsat pe amândoi la conducere. În loc să-l lase numai pe el.

– I-ai spus că vii aici, totuși, da?

Sam urcă treptele din fața cabanei câte două o dată.

– Nu cu atât de multe vorbe.

– Cu *vreo* vorbă, Sam?

Inainte să-mi răspundă, ușa se deschide și în ea stă Kira, nevasta lui Tommy. Frumoasa Kira, care mai e și foarte însărcinată.

Își plimbă privirea de la unul la altul.

– Ce naiba căutați aici voi doi?

Îi arunc lui Sam o privire, pe care n-o bagă în seamă.

– În primul rând, zice Sam, bărbatu-tău e un mincinos.

– Spune-mi ceva ce nu știu, zice Kira.

Apoi se dă deoparte din ușă și ne lasă să intrăm.

– Cum te simți, Kira? întreb.

– Ca și cum aș avea în mine doi bebeluși de câte două kile. Credeam că gemenii se presupune că sar peste o generație.

– Nu întotdeauna, zice Sam.

– Crezi? zice ea.

Se întoarce spre mine și mă măsoară din cap până-n picioare.

– A trecut ceva vreme.

E adevărat. N-am mai văzut-o pe Kira de la nunta ei cu Tommy, acum șase ani. Am fost la ceremonie, dar m-am furișat afară înainte de petrecere. (Întâmpinarea rece a mamei lui Tommy și Sam în acea după-amiază a fost destul ca să-mi aducă aminte că ceremonia era singurul lucru la care eram dorită.) Erau împreună din ultimul an de liceu – Tommy și Kira – și cea mai lungă conversație pe care am avut-o a fost la început, când Kira a observat că mama lui Tommy are pentru mine aproape la fel de mult dispreț ca acela pe care i-l rezerva de obicei ei. Ăsta era un lucru cu care Kira nu era obișnuită și nu-l putea înțelege. Era artistă, designer tânăr și de succes, independentă și îndrăgostită de Tommy. Ce nedreptate că Sylvia nu era binevoitoare! Pentru o fracțiune de secundă, asta a făcut-o pe Kira interesată să se împrietenească cu mine.

– Arăți altfel, zice ea acum. Ești și tu însărcinată?

Acel moment în care îmi căuta prietenia a trecut demult.

Zâmbesc silit.

– Nu sunt, nu.

– Presupun că nu vrei copii.

– N-aș zice asta.

Nu intru în amănunte. N-am de gând să mă apuc de planificarea bebelușilor cu cumnată-mea, mai ales într-un moment în care lucrul pare deosebit de complicat. Am discutat cu Jack cât de mult ne dorim amândoi un copil. Am discutat despre copil și despre visurile mele de a extinde firma și ale lui Jack de a deschide al doilea restaurant. Am discutat totul despre viitor. Până când a început să mi se pară că e de rău augur să cred că zilele se vor așterne în fața mea în acel fel, să cred că se vor înșira neîntrerupte.

– Ei bine, a fost un coșmar să-i concep pe ăștia doi, zice Kira. Așa că, dacă pot să-ți dau un mic sfat...

– N-am nevoie, zic.

– M-aș apuca s-o fac mai bine mai devreme decât mai târziu, continuă ea fără să mă bage în seamă. Fără supărare, dar ceasul ticăie pentru tine mult mai mult decât pentru mine.

Apoi se întoarce în living.

Îi zâmbesc lui Sam.

– E fermecătoare.

Sam izbucnește în râs. Și o urmăm în cealaltă încăpere, unde Kira se așază pe bancheta de la fereastră. În spatele ei, lanțul neîntrerupt al munților este luminat, dealurile și copacii răsărind deasupra unei văi ascunse, neumbrită de nici un nor.

– E frig ca naiba aici. Nu pot suporta.

– Cel puțin priveliștea nu-i rea, zic.

Închide ochii și se învelește strâns cu o pătură.

– Mă doare-n cot de asta.

Nu pare că ar merge mai bine dacă aș lăuda designul interior al acestei cabane și, prin extensie, ceea ce va fi stilul local al Pogoanelor, pentru care Kira este, cel puțin parțial, răspunzătoare. Este directoarea departamentului de design interior din Noone Properties, și asta are peste tot semnătura ei: mobilier recuperat, piese vechi și modele botanice, totul luminos și viu, și luxuriant, la fel ca lanțul muntos pe care îl subliniază.

Kira își cuprinde pântecul cu mâinile și oftează.

– Sunt sticle cu apă în frigider. N-am ce altceva să vă ofer, în afară de acadele cu ghimbir.

– Doar îl căutăm pe Tommy, zice Sam.

– Echipa încearcă să termine sus, lângă terenul de joacă natural. Știi măcar unde este asta, Sam?

El respinge cu un hohot de râs împunsătura fățișă. Insinuarea că, în loc ca Tommy și Kira să fie izolați aici, ar trebui să fie el. Sau, cel puțin, Sam ar trebui să fie aici, împărțind cu ei munca. Poate că ar trebui să fie. Oricum, Sam e deștept că lasă subiectul neatins. Dacă așa crede ea, e pentru că e filtrat prin persoana care zice asta: Tommy. N-o s-o poată convinge că greșește.

– Ia cu tine o hartă.

– Cred că știu destul de bine unde să mă duc, zice el. Mersi, totuși.

– Nu face pe afurisitul de erou, Sam. Harta proprietății e în lada de pe verandă. Dezvăluire importantă: e mult de mers.

Apoi închide ochii, se pare că s-a săturat de noi. Așa că ies din cabană, cu Sam după mine.

El închide ușa în spatele nostru.

– Oho, zice Sam. E ceva vreme de când n-a mai fost atât de drăguță cu mine. Să-și facă griji că mă rătăcesc.

Zâmbesc.

– Asta e ceea ce a fost?

– Clar. Plus, știi tu, grija pe care a arătat-o față de tine.

Mă uit la el nedumerită.

– Are dreptate. Nu întinerești.

Zâmbetul mi se șterge.

– Foarte amuzant.

– Zic și eu. Poate că ar trebui să te împaci cu veterinarul. Îți place cu adevărat puștiul lui...

– Ia harta aia, zic.

TERENURILE DE JOACĂ AU DIFERITE FORME ȘI MĂRIMI

Kira a avut dreptate. Potecile de pe proprietate încă n-au fost trasate și nu-i ușor, mai ales pe frig și vânt, să mergem prin pădure și peste dealuri abrupte, până când reușim să ajungem la terenul de joacă.

În ciuda frigului, amândoi suntem asudați și gâfâim când trecem de ultimul deal și ajungem în luminiș, unde o echipă de constructori muncește de zor. Se află acolo o tiroliană construită între copaci, un zid pentru cățărare încrustat într-o stâncă înaltă, o trambulină montată în pământ în vale.

Trambulina e locul în care îl găsim pe Tommy. Țopăie pe ea, în vestă cu puf și blugi, vorbind cu unul dintre constructori.

De departe ar putea să pară că se distrează. Însă, din câte știu despre el, Tommy nu pune preț pe distracție. Probabil încearcă să facă un pic de mișcare în timp ce muncește. Pentru că lucrul pe care pune preț Tommy este succesul.

Ridică privirea și ne vede apropiindu-ne. Și e bulversant, ca întotdeauna. Ochii lui, atât de

asemănători cu ai mei, uitându-se la mine. Acea față, întocmai ca fața mea.

– Măi să fie! Ce căutați aici? Și împreună? zice. Aș presupune că-i pentru că a murit tata, dar asta s-a întâmplat deja.

Clatin din cap, sătulă de el deja.

– Vai, ce amuzant, Tommy! exclam.

Zâmbește strâmb.

– Încerc doar să sparg gheața. Kira mi-a trimis un mesaj că voi doi sunteți pe picior de război pentru ceva. Sau a înțeles greșit? Sunteți aici doar ca să vedeți ce mai fac? Să-mi oferiți condoleanțe?

– Termină, Tommy, zice Sam. De ce mama dracului vorbești cu Paul Turner despre Cece Salinger?

Tommy se întoarce spre Sam.

– Cine ți-a spus asta?

– Cine mi-a spus? întreabă Sam. Asta-i ce ai de zis?

Tommy se uită lung la Sam și zâmbetul i se șterge. Apoi coboară de pe trambulină și se întoarce spre mine.

– Avem nevoie de un loc retras dacă vreți să vorbim despre asta.

– Arată-ne drumul, zice Sam.

Tommy face un semn spre rulota Airstream. Îl urmăm în sus pe scăriță și intrăm. Încăperea e încinsă și strâmtă, un radiator funcționează la maximum. Tommy își dă jos vesta cu puf; sudoarea îi băltește la subsuori.

Înșfacă o sticlă cu *kombucha* și se așază în spatele biroului improvizat, lăsându-ne să ne facem loc pe canapeaua încorporată acoperită de cutii cu dosare și nenumărate lăzi cu *kombucha*.

– Înainte să vă sară țandăra, zice el, nu-i ca și cum tata mi-ar fi spus ceva din toate astea. N-am aflat decât acum două săptămâni că plănuia să-i vândă.

– Cum? zice Sam.

– Unul dintre avocați vorbea cu Joe după citirea testamentului și l-am auzit zicând ceva despre Salinger, așa că am început să fac săpături. Vânzarea mi-a fost confirmată de două persoane din compania lui Cece.

– Și nu te-ai gândit să-mi spui și mie?

– Cum vrei să răspund la asta?

– Pentru început, explicându-mi de ce nu te-ai gândit să-mi spui.

Sam îl privește drept în ochi pe Tommy și văd cum trece de la unul la altul: amestecul de furie și iubire, și ostilitate. Această înțelegere tăcută a faptului că ei doi sunt întotdeauna împreună în asta și, cumva, ca acum, opusul acestui lucru.

– Chiar ai de gând să-mi freci ridichea cu asta? Ai fost cu totul absent, fir-ar să fie, omule.

– De când a murit tata? zice Sam. Cred că-i de înțeles.

– A fost mult mai rău de atunci încoace, cu siguranță. Însă, dacă e să fim cinstiți, atunci hai să fim cinstiți, zice el. Nu ești chiar partenerul care spuneai că vrei să fii.

– Asta-i scorneală, zice Sam. Vrei, pur și simplu, să crezi că ar trebui să fii aici fără mine.

– Știi că nu-i așa. Ești foarte priceput la ce faci atunci când alegi să fii.

– Nu mă face să roșesc.

Tommy clatină din cap, ca și cum ultimul lucru pentru care are timp este să-l convingă pe Sam de ceea ce este adevărat. Și cu siguranță nu știu dacă ceea ce spune Tommy e adevărat, însă pot să văd cât de mic îl face pe Sam să se simtă. Simt imboldul să intervin și să pun capăt situației.

– Nu-i nevoie să intrăm în toate astea, Tommy, zic. Noi încercăm doar să ne dăm seama ce se întâmpla cu tata.

– Literalmente, nici măcar nu știu ce faceți voi doi aici, zice el.

– Sincer, suntem doi în situația asta.

Se uită la mine și se îmblânzește.

– Se întâmplau cu tata niște lucruri pe care nu le știam, încep eu.

– Pe care nimeni dintre noi nu le știa...

– Cum ar fi faptul că a avut o relație cu Cece? întreabă Tommy.

Cum ar fi faptul că s-ar putea să fi fost omorât.

Încuviințez din cap.

– Printre altele.

– Păi, nu știu cât e de ajutor, dar Joe mi-a spus categoric că, orice s-o fi petrecut între ei, a fost acum multă vreme.

– Prin urmare... cum ai ajuns din asta să-l cauți pe Paul Turner? întreb.

Bagă mâna în birou și scoate un exemplar din revista *Forbes* – cu Cece Salinger pe copertă uitându-se la noi, cu brațele încrucișate la piept.

Îmi dă revista cu un semn pus la una dintre pagini.

– Asta a fost acum cinci luni, zice. Pagina 83.

Deschid revista la pagina cu semn și sunt întâmpinată de o fotografie mare a lui Cece mergând prin micuța vie de pe proprietatea ei din Los Alamos – proprietatea pe care mie și lui Sam nu ni s-a îngăduit accesul acum două zile.

Citesc fiecare subtitlu. Se concentrează pe marele succes al lui Cece, pe faptul că schimbă imaginea portofoliului lui Salinger Group după ce a trecut prin divorț, în special când are legătură cu departamentul ei care se ocupă de stilul de viață.

Cercetez fotografia și citatul în aldine de dedesubt, pe care îl citesc cu glas tare:

– „Următorul capitol al lui Salinger vizează construirea propriului portofoliu de hoteluri și stațiuni, concentrându-se pe experiențe de refugii izolate, axate pe lux".

– Imediat dedesubt, zice Tommy. Chiar deasupra continuării.

– „Chiar dacă Salinger a ezitat să discute în profunzime despre viața personală, a confirmat că a proiectat noua casă pentru ea și partenerul său actual, pe care îl descrie cu cochetărie ca vechi prieten. «Însă asta e pentru altădată», zice Salinger, refuzând să discute amănunțit despre viața personală."

– Sună cunoscut? întreabă Tommy.

– Sună ca și cum ar fi putut să fie tata, zice Sam.

– Ce-are asta de-a face cu Paul Turner? întreb.

– Ghici cine a fost fotograful acestui articol...

Ridic privirea și întâlnesc ochii lui Tommy.

Încuviințează din cap. Și adaug această informație la lista mea tot mai mare de lucruri care nu se potrivesc între ele, nu direct, existând în acel spațiu ciudat dintre incomod și ciudat.

– Ce mai coincidență, zice Sam.

– Se pare că el lucrează mult pentru acea revistă. Totuși, m-am gândit că ar putea să aibă o idee despre ce era între tata și Cece. Și nici un interes să țină asta pentru sine.

– A confirmat ceva? întreb.

– Nu că aș fi crezut că o va face, zice el. A părut să confirme că, din puținul pe care îl știa, tot ce se petrecuse între tata și Cece era poveste veche. Paul părea destul de sigur că, dacă ea avea o relație cu cineva din companie, asta n-avea nimic de-a face cu tata.

Sam se uită la el, năucit. Acela e momentul în care îmi pică fisa.

– Vrei să zici, Cece și unchiul Joe? întreb.

– La asta m-a dus mintea, zice Tommy.

Simt cum mi se încordează maxilarul, la fel ca al lui Sam.

– Paul a zis că sunt împreună?

Tommy clatină din cap.

– E vorba despre ceea ce n-a spus când am rostit-o eu.

– Și anume? întreb.

– Că mă înșel.

ACUM TREIZECI ȘI NOUĂ DE ANI

– Îmi place foarte mult de ea, a zis Cory. De Rachel.

Stăteau într-un local specializat în sendvișuri din apropierea biroului lui Liam din centru, împărțind o felie de tartă cu cremă de cocos; degetul lui Cory se învârtea pe buza cănii cu cafea.

Ea era din nou acasă. Se mutase înapoi în New York, înapoi în Brooklyn. Un an se transformase în trei și jumătate, întocmai așa cum știuse el că se va întâmpla. Nici măcar nu se întorsese pentru că voia să fie aici, ci din cauză că mama ei era bolnavă, iar tatăl ei nu era bun de nimic, și cineva trebuia să aibă grijă de ei.

Ea era, se pare, acel cineva.

Iubea facultatea. Iubea programul de creație literară și îi plăcea să-și petreacă ziua cu oameni care voiau să vorbească despre cărți și piese de teatru, și poezii. Iubea apartamentul pe care îl împărțea cu alți doi studenți. Era o veche unitate de pompieri transformată în apartamente deschise cu tavane înclinate enorme și un corp mare de bibliotecă pe toată lungimea livingului. Asta a fost prima fotografie pe care i-a arătat-o lui: cu acel corp de bibliotecă frumos, nesfârșit, care găzduia toate cărțile ei, toate manualele, toate cărțile uzate pe care le cumpăra ieftin în fiecare weekend.

Scria asta pe fața ei – cât de nefericită se simțea să fie înapoi în casa părinților. Avea de ales? Pensia mamei nu le ajungea. Tatăl era șomer. Cory mai avea trei semestre până să-și dea doctoratul și nici vorbă să fie aproape de terminarea unei cărți. Posturi în învățământ ar fi fost imposibil de găsit. Ca și orice post la editorii din New York. Erau imposibil de găsit și salariul era mic, cel puțin când erai la început.

N-avea timp să intre în toate astea. Dădea un interviu pentru un post la firma de marketing la care lucra prietena ei Sally. Avea să fie copywriter. Le plăcea că le pot spune clienților că ea are un masterat. Și probabil vor umfla asta, spunându-le clienților că are și un doctorat. La urma urmei, se ocupau cu marketingul. Factorul decisiv era că va câștiga o grămadă de bani ca să-și poată îngriji părinții cum se cuvine. Va vedea ea ce face mai încolo.

Liam s-a întins peste masă spre ea. Îl seca la inimă s-o vadă nefericită. Însă nu știa cum să aranjeze lucrurile pentru ea. Oricum, ea nu voia aranjamentele lui. El nu era artist. N-avea acea pornire nestăvilită. Știa că, într-un fel, ea fusese mai în largul său discutând situația cu Rachel, chiar dacă ele două tocmai se cunoscuseră. Rachel știa cum e să te îndepărtezi de arta ta (sau, cel puțin, să te îndepărtezi de ideea că ai putea să-ți câștigi pâinea cea de toate zilele din arta ta) și să încerci să-ți construiești alt fel de viață. Acea înțelegere era unul dintre motivele pentru care se înțeleseseră. Se înțeleseseră cu adevărat. Cumva, pentru Liam asta îngreuna și mai mult lucrurile.

Acum Rachel plecase să ia trenul înapoi spre Croton și rămăseseră doar ei doi. Doar Cory și Liam. Cory își tot ferea privirea de el, cu ochii ațintiți la afurisita aia de ceașcă, refuzând să-l lase să pătrundă mai adânc.

– Pot să contramandez cununia, a zis el.

– Nu te prosti. E adorabilă. Îmi place de ea. Şi, mai important, ţie îţi place de ea. Există un motiv pentru care vrei să te însori cu ea.

– N-am crezut că o să te întorci.

– Şi totuşi, uite-mă aici.

– Cory...

– Nu-mi zice Cory, a spus ea. Mă face să mă gândesc la tata.

– Cum să-ţi zic? Obiceiurile pier greu.

Ea a zâmbit fără voie.

– Lasă-mă să te ajut, a zis el. Cu părinţii tăi.

– Deja oferit. Deja respins.

– Eşti foarte căpoasă, a zis el.

– Poate. Poate că-i adevărat.

Ea a ridicat din umeri şi a încercat să pretindă că nu-i aşa, însă nu era posibil cu ei doi. El ştia, chiar dacă ea n-avea de gând s-o spună, că nu era vorba doar de întorsătura pe care o luaseră lucrurile pentru ea. Poate că mai era şi ceva pe care ea nu putea pune degetul. Era atât de obişnuită ca Liam să-i ceară să se mărite cu el, încât nu se gândise niciodată că ar putea veni ziua în care el n-o să i-o mai ceară. El nu voia să înceteze să i-o ceară. Cum de au ajuns aici?

– Urăsc motivul pentru care te-ai întors, chiar îl urăsc, dar...

– Dar ce?

– Mă şi bucur că te-ai întors, a zis el. Ştiu că sunt egoist. Ştiu că-i cel mai egoist lucru pe care pot să-l spun.

E doar sincer. Şi apoi, înţeleg.

– Zău?

Ea l-a privit în ochi, în sfârşit.

– Nu mai putem sta departe atât de mult timp.

– Nu, a zis el. Nu, n-o să mai facem asta.

– Dar ce-o să facem?

El a dat să vorbească, însă ea a clătinat din cap și l-a oprit.

– Nu tu trebuie să răspunzi. Nu asta îmi doresc.

– Atunci ce îți dorești?

El i-a luat mâna și i-a cuprins palma moale cu amândouă palmele sale.

– Chiar în clipa asta? a zis ea. Încă un pic de plăcintă.

OCOLURILE SUNT SINGURA CALE SPRE CASĂ

– Cece și Joe, zice Sam. La dracu'! Sigur.

– Ar putea începe să explice unele lucruri, zic.

– Ar *putea?*

Mergem înapoi spre terenul principal și spre mașină, iar vântul și frigul îmi ard obrajii, pielea.

Sam își scoate telefonul și începe să caute. „Cece Salinger și soțul cu care a fost căsătorită treizeci și unu de ani încheie divorțul."

Ridică privirea spre mine.

– Asta a fost acum opt luni. Coordonarea în timp se potrivește, zice. Probabil Joe l-a înduplecat pe tata să-i vândă iubitei compania.

– Când l-a înduplecat cineva vreodată pe tata să facă ceva?

– Chestia e că asta ar explica și de ce tata nu era în apele lui în ultimele două luni, mai ales dacă unchiul Joe ascunsese de el relația. O trădare groaznică, după tot ce a încercat tata să facă pentru el.

Mă uit la Sam, întrebându-mă despre ce trădare vorbește: că Joe l-a convins să vândă compania cuiva cu care avea o relație? Sau că Joe avea o relație cu Cece, în primul rând? Oricum ar fi, pare un mare

salt – și poate că saltul greșit. Pentru că, chiar dacă Paul (și Tommy) au dreptate că unchiul Joe are o relație cu Cece, cine spune că tata nu știa de asta? Ce soi de istorie profundă ar fi trebuit să aibă tata cu ea încât unchiul Joe să nu-i spună?

Mai trecem de un deal și parcarea se ivește în depărtare. Sam întinde mâna după chei.

– Nimic din toate astea nu ne spune cine era pe faleză cu tata în seara aceea, zic.

– Nu încă. Însă dacă Joe și Cece i-au ascuns asta tatei, trebuie să ne întrebăm ce ne ascund acum nouă.

– Dar de ce ar fi spus Cece nesilită de nimeni că tata a căutat-o în seara în care a murit? Nu ne-ar încuraja asta să facem exact ceea ce facem? Să punem mai multe întrebări despre ea, în loc să punem mai puține?

El clatină din cap ca și cum aș refuza să văd ceea ce e chiar în fața mea.

– Poate că știa că o să ajungem aici oricum, zice.

– Nu se potrivește, Sam. Și nu se potrivește cu ce am simțit când m-am uitat la ea.

– Și anume?

Mă gândesc la tristețea pe care am văzut-o în ochii ei pentru că a ratat acele apeluri. Mai ales că erau ultima șansă.

– Ținea cu adevărat la tata.

– Una n-o exclude pe cealaltă.

Deschide portiera și urcă în mașină.

Nu vreau să-l mai zgândăr pe Sam, așa că urc și eu în mașină și închid portiera. Și mă abțin să spun ce gândesc în continuare: „Dacă amândouă sunt adevărate, cât îl compromitea asta pe tata?“

Sam pune mâinile pe volan, cu motorul oprit.

– Nu încerc să mă joc de-a cine îl cunoștea pe tata mai bine, zice el. Zău că nu. Însă, dat fiind că am lucrat cu el în fiecare zi, chiar cred că eu și Tommy

am înțeles despre tata ceva ce poate că tu n-ai înțeles.

– Și anume?

– Compania asta însemna totul pentru el.

– Nu cred că-i chiar atât de simplu.

– Păi, nu-i mult mai complicat, zice. Toți cei din jurul lui au văzut-o. Bucuria când era pe șantierul unui proiect, concentrarea lui excepțională atunci când era inaugurarea unei noi proprietăți. Chiar și când doar era la birou... Tot ce zic este că puteai s-o simți. Când cineva prinde viață. Atunci se simțea tata întotdeauna cel mai plin de viață.

Mă uit lung la Sam, simțindu-mă dintr-odată ciudat. Oare mi-a scăpat cu totul ceea ce Sam a izbutit cumva să vadă?

Mâinile lui Sam sunt încleștate pe volan. Mașina este încă oprită.

– Nu greșește nici în privința celuilalt lucru, zice Sam. Tommy...

– Care alt lucru?

– N-am fost în apele mele în ultima vreme. Vrei să știi de ce?

– Dacă zic nu, o să te simți ofuscat?

– Foarte amuzant. E ceva ce vreau să-ți arăt.

– Nu, mulțumesc.

– E un pic de ocol, dacă e să fiu cinstit.

– E din ce în ce mai rău.

Acela este momentul în care introduce cheia în contact și pornește mașina.

Traversăm fluviul Hudson și mergem un pic mai mult de o oră, până ajungem în orașul Kingston.

Partea de nord din Kingston. Care arată destul de mult ca un decor de film, mai ales cu luminile de iarnă, cu podoabele de sărbători încă acolo.

Kingston a fost prima capitală a statului New York, și arhitectura este blocată în acea istorie, cu amestecul incredibil de căsuțe de piatră coloniale, clădiri viu colorate, balcoane din fier forjat. Lumea

lui e atât de interesantă, în ciuda faptului că am fost adusă aici împotriva voinței mele.

De cum trecem de centru totul din jur devine iarăși mai rural – tarabe pentru produse agricole cu obloanele trase, sălcii plângătoare și rulote acaparează peisajul.

Sam trage pe marginea drumului lângă o fermă întinsă, cu livezi și dealuri acoperite de copaci. Pe un blazon argintiu de deasupra intrării pe alee scrie FITZGERALD-GROVE STONE FRUIT.

– De ce ne oprim? întreb.

Sam arată dincolo de parbriz.

– Aici a vrut inițial tata să construiască Pogoanele, zice. Ferma familiei Fitzgerald.

– Bine...

– O sută cincisprezece hectare, cei mai frumoși arțari, trei feluri de pomi fructiferi. Meri, piersici, cireși. Și când îți spun că sunt cele mai bune piersici pe care le-ai gustat vreodată, nu mint.

– Ce se întâmplă în acest moment?

– Eu sunt cel care a găsit ferma. După luni întregi în care m-am uitat la optzeci de ferme în sus și în jos pe Hudson Valley, zice, am venit aici și am încercat să perfectez vânzarea proprietății; familia n-a fost prea interesată, ceea ce e tipic la început, însă cei mai mulți se dau pe brazdă când aud cum își organizează tata achizițiile de proprietăți. Optzeci la sută din teren este conservat, garantat. Păstrăm la fața locului o mică fermă activă, pe care o pot gestiona, dacă vor. Și, desigur, pot să rămână în casa lor. Le amenajăm două hectare care să fie ale lor pentru totdeauna. Așa că nu li se cere să plece sau să se mute de acolo. În plus, se aleg cu mai mulți bani decât le-ar fi putut oferi într-o viață întreagă îngrijirea întregului loc. Face o pauză. Fiica lor, care locuia acolo, e avocat și a căzut la înțelegere foarte repede, însă avea frați care nu erau încântați de

proiect, așa că în cele din urmă familia a refuzat. Dar așa am ajuns să ne cunoaștem.

– Nu te urmăresc.

– Taylor. Vorbesc despre Taylor. Asta e ferma familiei ei.

Mă întorc să mă uit la el.

– Fosta ta iubită?

– Asta nici măcar nu-i partea cea mai uimitoare. Ne cunoscuserăm înainte de asta. Eu și Taylor. Ne cunoscuserăm pe când eram antrenor de baseball la Hotchkiss. Regulamentul școlii era că antrenorul trebuie și să predea la o clasă, așa că predam acest curs facultativ de psihologia sporturilor. Ceea ce, în esență, însemna să explic unei cete de liceeni din clasa a unsprezecea cum să-și păstreze mintea puternică pe teren și în afara lui.

Îi zâmbesc.

– În fine, nepoata lui Taylor era în clasa mea. Elevă cu bursă, strălucită. Taylor venea tot timpul s-o vadă. Și nu știu cum să explic exact... eu doar... m-a cucerit de la bun început. Dar n-aveam de gând să fiu profesorul ăla dezgustător care se dă la una dintre mătușile elevilor lui, așa că n-am făcut nimic. Și apoi ne-am întâlnit iar, peste câțiva ani, în cu totul altă situație. Ce șanse erau să se întâmple asta?

– Îmi închipui că nu mari.

– Exact.

Se îndreaptă spre alee.

– Ce faci?

– O să-ți arăt proprietatea. E superbă. Are un lac.

– Sam.

– De fapt, e mai degrabă un iaz.

– Nu se cuvine.

– De ce? Taylor și cu mine ne înțelegem foarte bine. Și, oricum, nu-i aici. E la serviciu. E avocat specializat pe problemele familiale. Absolut strălucită și atât de cool. Se uită pe ceasul de la bord. E încă la tribunal.

Se întoarce spre mine, cu o idee răsărindu-i în ochi, ca o inspirație.

– Vrei să te întâlnești cu ea?

– Sam...

– Hai să ne întâlnim cu ea.

Ne îndreptăm spre centru; ninsoarea se pornește iar.

Trecem de Clădirea Senatului și tribunalul din Ulster County. Sam conduce mașina pe strada principală – brutării și librării, și cafenele –, apoi cotește pe o stradă mai liniștită, unde oprește în fața unei case din cărămidă cenușie cu o plăcuță aurie cu FITZGERALD LAW LLC, care pentru mine e singurul indiciu că e o firmă de avocatură.

Sam iese din mașină.

– Vrei cea mai bună gogoașă pe care ai mâncat-o vreodată? întreabă.

– Ce facem aici?

– În orice clipă iese de la tribunal. Să sperăm că ajung înaintea ei. Așteaptă aici, pentru orice eventualitate.

Arată spre treptele din fața casei.

– În ninsoare?

– Nu te smiorcăi ca un țânc. Abia dacă fulguiește.

Sam dispare în josul străzii. Iar eu cobor din mașină și mă așez pe trepte, privind strada din jur. Încă un birou de avocatură, o biserică, o ceată de puști adorabili care trec cu bicicletele, ieșind de la școală.

Mă mut pe o treaptă de mai sus, apărată de streașină, și încep să-mi verific mesajele vocale. Jack a lăsat un mesaj scurt și mi-a scris de câteva ori. Îmi spune că e în drum spre restaurant, a vrut să vadă cum merge, întreabă la ce oră o să fiu acasă.

Chiar aș vrea să vorbim.

E ca un cuțit înfipt în pieptul meu, să știu că avem nevoie de asta și să nu vreau să avem nevoie.

Încep să-i răspund, când primesc semnalul sosirii unui e-mail. E unul dintre cei doi experți în patologia criminalistică. Mai exact, e asistentul care mă informează că șefa sa depune mărturie la un proces în Seattle până la sfârșitul săptămânii. Că o să încerce să-mi răspundă atunci.

Apoi, la fel de repede cum a plecat, Sam e înapoi, ținând o pungă cu gogoși proaspete și trei băuturi portocalii.

– Ceai de mango, zice. Taylor își înmoaie gogoașa în el.

– Sună dezgustător.

– Zău? zice. Salată și roșie? Nici măcar brânză?

Îi zâmbesc și iau unul dintre ceaiuri.

– Nu-mi vine să cred, zice ea.

Ridicăm amândoi privirea și vedem o femeie care vine spre noi dinspre tribunal.

Taylor. Are fața proaspătă și frumoasă – și e un pic ciufulită. Părul ud îi este prins la spate într-un coc, haina largă cu puf îi cade de pe umăr, are în brațe o tonă de hârtii răzlețe, în ciuda genții de poștaș din piele.

Sam zâmbește cu gura până la urechi, fața i se luminează.

– Tocmai mă gândeam la tine, Samuel, zice ea.

– Ce gândeai?

– Nu că o să te găsesc stând pe trepte.

Îl privește cu atenție și o văd cum începe să prelucreze. Sam stând acolo, în fața ei, ce înseamnă asta. Dar mi-e greu să mă concentrez asupra reacției ei, când nu simt decât ceea ce se întâmplă cu Sam, fratele meu. În ultimele șaptezeci și două de ore n-am petrecut mult timp despărțiți, și totuși este prima dată când văd la el ceva care să se apropie de acest fel de zâmbet lățit pe fața lui. Cu acest fel de bucurie.

Se ridică în picioare ca s-o întâmpine cum se cuvine, cu fața îmbujorată, ochii strălucitori. Cu umerii trași în spate. Ca și cum ar vrea, mai presus de toate, să facă un singur lucru: s-o impresioneze.

– Tocmai venim de la Pogoanele, zice el.

– Așadar, nu prea de departe.

– Nu, nu prea de departe.

– Nici prea de aproape, totuși, spune ea.

Își bagă hârtiile în geantă, întinde mâna și îi atinge obrazul.

– E totul în ordine?

Apoi coboară privirea, amândoi fac asta, de parcă ar fi observat pentru prima dată că mai este acolo cineva.

Flutur mâna spre ea.

– Salut. Scuze că trag cu urechea. Sunt sora.

– Ah. Cea normală. Îmi zâmbește, cald și sincer. Păi, asta trebuia să se întâmple de multă vreme...

Sam desface punga cu gogoși calde și i-o întinde.

– M-am gândit să-ți aduc ceva de-ale gurii.

– Măi să fie, mulțumesc, zice ea. Parcă ai fi știut câtă nevoie am azi de asta.

Scoate din pungă o gogoașă, o vâră imediat în ceai și o învârtește acolo, apoi ia o mușcătură zdravănă.

– Cazul meu o ia la vale, zice ea. Avocatul părții opuse e pus pe prădăciune. Oameni din orașul mare, știi tu.

– Nu te numeri și tu acum printre ei? întreabă Sam.

Asta o face să se oprească la jumătatea mușcăturii.

– Mda, presupun că da.

Se uită la Sam cu – cine știe de ce – o ridicare din umeri cu aer de scuză. Apoi se trage mai aproape de el.

– Îmi pare atât de rău pentru tatăl tău, Samuel! Am vrut să te caut de îndată ce am auzit că l-ai pierdut, însă, totodată... n-am vrut să te caut.

El o privește și, pentru o clipă, pare că e pe cale să-i spună lucrul pe care n-a vrut să-l spun eu nimănui. Că bănuiește că nu doar l-a pierdut, ci că a fost mai degrabă luat. Numai că Sam se înfrânează, se silește să zâmbească.

– Îți mulțumesc că ai vrut s-o faci, zice el. Și că nu.

Ea încuviințează din cap. Și schimbă între ei o privire, o privire lungă de la care simt nevoia să-mi întorc ochii. Pentru că fratele meu are totul scris pe față. Poți să-i zici vulnerabilitate, poți să-i zici tânjire. Are scris peste tot ce înseamnă ea pentru el. Poate că-i prea mult și pentru Taylor, pentru că își drege glasul, întrerupând momentul.

– Chiar trebuie să intru, zice ea.

– Bine...

Mă ridic, încercând să ușurez despărțirea. O despărțire pentru care e clar că Sam nu-i pregătit. Și de care Taylor pare să aibă nevoie.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, zic.

Ea se apleacă spre mine, îmi pune mâna pe umăr.

– Și mie, zice, cu vocea dintr-odată joasă, vorbind doar pentru noi două. Fii atentă cu el.

O spune atât de încet și de repede, încât o clipă cred că n-am auzit-o bine. Dar știu că nu-i așa. Îmi vine s-o întreb ce vrea să spună cu asta – crede că Sam e fragil și ar trebui să mă port cu grijă cu el? Sau că Sam e înșelător și ar trebui să fiu cu băgare de seamă când am de-a face cu el? Sau poate că vrea să le spună pe amândouă.

Înainte să pot întreba, s-a întors cu spatele la mine. Se uită din nou la Sam.

– O să-mi fie dor de tine, zice.

Apoi îl sărută pe obraz.

Și, uite-așa, dusă a fost.

ÎNCĂ CEVA CE TREBUIE SĂ FACEM

În loc să se întoarcă la maşină, Sam porneşte pe jos.

Încerc să ţin pasul cu el pe când coteşte pe Green Street, apoi pe Crown. Pare să ştie unde se duce şi merge zorit până ajunge acolo – intră direct în Rough Draft Bar & Books, care se pare că e pe jumătate bar şi pe jumătate librărie, pentru că trece de rafturile cu cărţi şi se aşază la bar, unde comandă două beri.

– Eu nu vreau, zic.

– Asta-i bine. De vreme ce amândouă sunt pentru mine.

Pune pe tejghea o bancnotă de douăzeci, ia de la barman amândouă halbele şi le duce la o masă de două persoane.

– Presupun că eu conduc până acasă.

El nu mă bagă în seamă.

– Ce părere ai despre ea?

– Ce importanţă are?

– Sunt curios, zice.

Numai că, de fapt, nu-i curios. E nebun după ea în felul în care nimic din ce spune altcineva n-are importanţă.

Aşa că încerc să mă gândesc la ce întreabă el în realitate. Încerc să mă gândesc la ceea ce încerca Taylor să-mi spună. „Fii atentă cu el."

– Cred că, dacă nu vrei să se termine cu ea, părea că poate nu-i prea târziu, zic.

– Nu. E prea târziu.

O zice cu o hotărâre care mă surprinde.

– De unde ştii?

– În primul rând, s-a măritat acum două săptămâni.

– Poftim?

Incuviințează din cap.

– Tipul e unul dintre prietenii fratelui ei mai mare. Ea zice că n-au început relația decât după ce ne-am despărțit, dar nu știu. Nu știu cum definește ea începerea unei relații, zice Sam. E ortodont, îl cheamă Sherman. Aleargă la triatloane și e baterist într-o trupă locală. Și e al dracului de bătrân. E mai bătrân decât tine.

– Mersi pentru asta.

– Vrei să-l cunoști? Cabinetul lui e chiar după colț.

– Nu, nu vreau.

– Are copii adolescenți. Ea îi iubește. Îl iubește pe el. S-a mutat în casa lui, după ce îmi spusese că n-o să plece niciodată de la fermă.

Tace un pic.

– Am crezut că eu sunt problema, știi? Că familia noastră e prea aiurea pentru ea, sau că nu voia să trăiască într-un oraș mare, sau că am așteptat prea mult până să-i cer să se mărite cu mine... Dar, pur și simplu, m-am înșelat.

– Ce vrei să zici?

– Au fost toate aceste lucruri și nici unul dintre ele, zice. Pur și simplu, îl voia pe el.

O simt în pieptul meu, în inima mea – ceea ce se sfâșie în el. Ceea ce a pierdut. Ceea ce, se pare, se întreabă dacă a avut vreodată.

Acum două săptămâni. Sam a trebuit să se confrunte cu această suferință care i-a frânt inima acum două săptămâni – la două săptămâni și jumătate după ce l-am pierdut pe tata. Prea curând după ce hotărâse că pierderea tatei nu era ceea ce părea să fie.

Pun întrebarea cu blândețe.

– Deci... de ce ai vrut să te oprești aici?

– Nu mă pot stăpâni. Ea e întotdeauna acolo unde vreau să mă opresc.

Sam se uită pe geam.

E scufundat în gânduri. Și e clar că n-are chef de vorbă.

Mă concentrez pe șofat; ninsoarea s-a înteţit acum, învăluind câmpurile, înceţoșând parbrizul. Ne mișcăm încet, însă nu vreau să nu-mi mai rămână timp. Nu vreau să-mi las acasă fratele fără să-l ajut cu ceva. Și uneori a ajuta pe cineva înseamnă să rămâi tăcut. Dar alteori înseamnă să-i spui acel lucru pe care n-a izbutit nimeni altcineva să-l spună.

– Ţi s-a spus că tata e în continuare cu tine?

Stă mai departe cu ochii aţintiţi pe geam; nu răspunde.

– Pentru că mie mi se tot spune asta. Că el e cu mine. Uneori mă ajută să aud asta și alteori doar îmi amintește cât de singură mă simt după ce l-am pierdut, ca și cum aș fi avut toată viaţa sub mine această plasă de siguranţă invizibilă și acum, pur și simplu, a dispărut...

– Cred că ne petrecem timpul cu oameni diferiţi.

– Ce încerc să spun e că nu luăm întotdeauna cele mai bune hotărâri atunci când jelim, zic.

– Ce vrea să însemne, mai exact? Că n-ar fi trebuit să mă duc azi să-mi văd fosta iubită măritată?

– Da. Și, de asemenea, că poate ar fi bine să te abţii să trimiţi invitaţii la nuntă până când vei fi sigur că e ceea ce vrei cu adevărat.

Se întoarce și se uită la mine.

– Credeam că am stabilit faptul că nu ești cea mai potrivită persoană care să-mi dea sfaturi.

– Nu-i tocmai sfat, zic. Mai degrabă o observaţie.

Ca la un semnal, telefonul meu începe să zumzăie. Pe ecran apare calendarul cu o însemnare: ELLIOT/AUSTIN. E amintirea recitalului de pian al lui Austin. Village Auditorium. Ora 11.30, mâine. Întorc telefonul, dar nu înainte ca Sam să zărească numele Elliot.

– Ce zici de asta ca observație?

– Și eu trebuie să pun ordine în viața mea. Credemă, o știu. Dar nu înseamnă că mă înșel în privința asta.

– Bine. Așadar, observația ta e că n-ar trebui să-mi văd mai departe de viață din pricină că l-am pierdut pe tata?

– Nu. Observația mea e că te mulțumești cu o viață pe care n-o vrei, de fapt.

Încerc să mă gândesc cum să i-o spun ca să răzbat până la el, să-i spun ce văd când mă uit la el. Ce mi-a devenit evident când l-am văzut și pe Tommy uitându-se la el.

– Nu cred că vrei cu adevărat să lucrezi la companie. Cu siguranță nu vrei să-i dedici viața.

– Mă pricep la ceea ce fac.

– Sunt sigură că așa-i. Asta-i altceva decât să o faci din motivele corecte.

– Despre ce vorbești?

– Și dacă ți-aș putea jura că tatei nu i-a plăcut niciodată ca tu să rămâi în cadrul companiei? Atunci ai mai vrea să fii acolo? Pentru că, îți spun, n-a fost niciodată vorba despre faptul că lucrezi acolo. Sau că lucrezi cu el. Lui îi plăcea doar să te aibă aproape.

– Nu știi asta..., zice.

– Numai că știu. Mai știu și că e un număr limitat de mâini mari pe care le poți pierde până să nu mai vrei să pui o miză mare. Rănirea ta, despărțirea de Taylor. Acum tata. Când hotărăști că ai pierdut destul?

– Asta-i versiunea ta de discurs mobilizator?

– Nu zic decât, foarte delicat, că eu cred că Morgan e o parte din aceeași dorință. Să te simți pe teren solid. Dar nu sunt sigură că terenul mai pare atât de solid pentru noi.

Pare sfâșiat de asta, ca și cum ar deschide ceva în el, ceva de care nu vrea cu adevărat să se atingă.

Ceea ce înțeleg. Sunt acolo cu el. În acest fel, cel puțin, sunt chiar acolo cu el. Când pierzi prea multe în succesiune rapidă, pare imposibil să riști să mai pierzi ceva.

– Instinctul îmi spune că luăm hotărâri proaste atunci când acționăm pe baza fricii, zic. Ia asta cum vrei. Dar mi se pare că sinele tău mai puțin speriat încă mai speră altceva.

– Și anume?

– Altă viață.

Mă aștept să continue să mă contrazică. Mă aștept să spună că greșesc și am pierdut iar firul. Dar amuțește. Coboară geamul, își ține privirea pironită pe luminile de pe autostradă.

– Știi, nu mult după ce am început relația, Taylor m-a întrebat cum e să joci baseball, zice. M-am apucat de explicația asta lungă, că tata antrena echipa mea din Liga Mică atunci când aveam cinci ani, echipele itinerante în care am jucat toată copilăria, că la doisprezece ani știam că singurul lucru pe care voiam să-l fac în viață era să joc baseball.

Se întoarce și se uită la mine.

– Dar n-am înțeles că ea nu cerea biografia. Istoria. Întreba cum e să joci baseball. Nu mă mai întrebase nimeni asta, așa că nu m-am prins. Clatină din cap. Și de câte ori o văd vreau să-i spun că acum am un răspuns, de parcă asta ar schimba ceva.

– Ei bine, spune-mi mie.

– Întotdeauna părea un soi de apărare, zice și ridică din umeri. Știu că sună siropos, dar așa era. Nu apărare de ceva atât de mare ca Dumnezeu sau moartea, dar nici prea departe de aceste lucruri. Cum ar veni, dovada că un anumit moment se întâmplă. Astea sunt brațele mele și asta-i răsuflarea mea și ce o să fac în privința asta? Cum o să-mi dau seama cum să ajung de aici acolo? Întotdeauna

aveam un răspuns. Fără măcar să încerc, aveam acel răspuns. Iar după ce am fost rănit am căutat peste tot acel gen de siguranță. Nu știu. Să fiu cu Taylor părea că am ajuns cel mai aproape de a o găsi...

Absorb asta în vreme ce merg pe Henry Hudson Parkway, New Jersey se arată dincolo de râu, se vede partea de nord din Manhattan.

– Numai că acum, poate, este opusul, zic.

– Ce vrei să spui?

– Poate că, atunci când a plecat, asta te-a lăsat cu sarcina de a încerca să ți-o dovedești ție. Că voi doi aveați importanță.

Oftează.

– Călătoria asta cu mașina e ca dracu'.

Izbucnesc în râs, în vreme ce el se uită iar pe geam; încep să apară indicatoare cu Harlem, luminile scânteietoare din New York City se arată prin parbriz în depărtare. Văd cum ceva se așterne peste fața lui, o tristețe pe care nu reușește s-o alunge.

– Nu știu cum a fost cu tine, dar tata nu s-a înghesuit niciodată să-mi dea sfaturi romantice, ceea ce avea sens, după trei divorțuri. Însă când Taylor și cu mine ne-am despărțit, m-a invitat la cină și amândoi am băut cam mult și el a insistat că în viață n-ai decât un număr limitat de șanse.

– Șanse să faci ce?

– Să dregi ceea ce strici.

Asta mă lovește puternic. Adevărul vorbelor.

– A zis tata asta?

El încuviințează din cap. Și încerc să mi-l imaginez pe tatăl nostru oferindu-i cugetarea asta. Tata se ferea să se amestece în viețile noastre personale. Ceea ce mă face să mă întreb dacă vorbea despre viața personală a lui Sam, sau un pic prea mult alcool îl făcuse să vorbească cu glas tare despre sine. Și, dacă așa stăteau lucrurile, ce anume din

viața sa credea că stricase? Că încă nu izbutise să dreagă?

Clatin din cap, neștiind cum să interpretez asta.

– Nu-i stilul tatei, zic.

– De ce crezi că-mi amintesc?

ACUM TREIZECI ȘI PATRU DE ANI

– Îți place de el. Îmi dau seama.

Cory avea un nou iubit. Liam și Rachel dăduseră nas în nas cu ei nicăieri altundeva decât în fața clădirii unde era biroul lui Liam. Cory și iubitul ei veneau de la un matineu cu *Lost in Yonkers*, noua piesă a lui Neil Simon. Faptul că îl luase cu ea însemna ceva. Oare însemna ceva faptul că el vorbea elocvent despre toate motivele pentru care nu-i plăcuse piesa? Lui Liam îi era greu să se concentreze pe motivele lui. Îi era greu să se concentreze pe orice altceva în afară de mâna iubitului care o ținea pe Cory de talie, o ținea de osul de acolo.

Acum, după două zile, s-au întâlnit ca să ia prânzul în Central Park. Ea nu-i spunea prea multe.

– Și vrea să vă căsătoriți? a întrebat Liam.

– Nimeni nu pomenește de asta în afară de tine.

– Parcă nu credeai în căsătorie.

– Nu asta-i ceea ce am spus. N-am spus niciodată asta.

– Numai că ai spus.

– Ce am spus e că o căsătorie nu-i ceea ce avea să ne salveze, pe tine și pe mine. Un act juridic sau ce-o fi. Singurul lucru care salvează doi oameni e ceea ce salvează întotdeauna doi oameni.

– Și anume?

– Să fie prezenți.

– Eu sunt prezent, a zis el.

– Exact, a zis ea. Deci, de ce îți faci griji?

Ea s-a lăsat pe spate pe iarbă, cu soarele bătând-o în față, strălucind pe umerii ei goi, pe păr. El a privit în jos spre ea.

– Cum poți să fii cu cineva căruia nu-i place Neil Simon?

Ea și-a acoperit ochii cu brațul.

– S-ar putea să mă înșel, dar cred că oamenii au supraviețuit împreună unor lucruri mai grave.

– Cory..., a zis el.

– Nu mi se mai spune Cory. E un diminutiv vechi.

– În regulă, bine... oricare ți-ar fi numele, a zis el.

Ea a râs.

– Oricât aș detesta s-o recunosc, pare un om bun, a zis el.

– El nu crede același lucru despre tine.

Ea a ridicat din umeri, ca și cum n-ar fi avut importanță. Deoarece chiar n-avea. Apoi și-a ridicat brațul de pe ochi și s-a ridicat în coate. L-a privit în ochi.

– Chestia e că... nu l-am mințit niciodată. Nu despre mine și tine, nu despre nimic din asta. Doar că eu cred..., a zis ea. E cinstit față de el, și de mine, de noi, să găsim o nouă formă pentru lucrurile dintre noi.

– Așa o să facem.

El n-a șovăit. N-avea să șovăie niciodată. Asta era ce făceau unul pentru altul, la urma urmei. Găseau orice soluție trebuia ca să se potrivească unul în viața celuilalt. Chiar dacă el știa – nu știa și ea? – că, de fapt, ar trebui să fie invers. Se putea susține că, în felurile care contau, chiar era.

Și oricum, n-avea importanță. Totul în afară de ei doi era lipsit de importanță în ceea ce-l privea pe Liam. Orice voia Cory – în orice fel voia să-i facă lui

loc în viața ei –, el avea să se supună. Pentru totdeauna.

– Nu vreau decât să fii fericită, a zis el.

Ea s-a aplecat, i-a atins fața. Mai întâi cu palma, apoi cu dosul mâinii.

– Haide, zău, a zis ea. Nu te apuca acum să minți.

CEA CARE FUSESEM

E ora 11.00 noaptea când ajung acasă și lumina e aprinsă în dormitorul nostru.

Deschid ușa casei și pun geanta jos. Iau din bucătărie un pahar cu apă și mă așez la planșetă. Încep să parcurg e-mailurile zilei, răspunzând la ceea ce pare urgent. Reprogramez niște întâlniri, liniștind câțiva clienți, atâta cât poate s-o facă un mesaj trimis noaptea târziu.

Am grijă să mă mișc repede. Însă când mă îndrept spre scară, lumina din dormitor se stinge. Și când intru, Jack e culcat pe partea sa, cu spatele la mine.

Intru în vârful picioarelor în baie și mă spăl. Mă dezbrac. Mă strecor în pat lângă el. Sunt ușurată să fiu înăuntru, departe de frig. Sunt ușurată să fiu lângă el.

Știu că e încă treaz. O simt în spațiul dintre respirațiile lui. O simt pe trupul lui. Poate că încearcă să-mi ofere o amânare a unei discuții pe care nici unul dintre noi nu se simte destul de bine ca s-o poarte. Dar pare mai degrabă o verificare – o ultimă verificare – ca să vadă dacă o să fiu cea care o face. Pentru prima dată după multă vreme. Dacă trec de linia despărțitoare.

Chiar și la început am trecut peste linia despărțitoare fără echivoc. Ca un instinct. Voiam doar să fiu mai aproape de el. Încă vreau, numai că nu destul

ca să trec peste asta. Partea din mine care insistă să stau nemişcată.

Nu-mi place că mă gândesc la început. Ştiu din experienţă că asta se întâmplă de obicei când te apropii de un sfârşit pe care nu-l doreşti. De ce începuturile şi sfârşiturile sunt atât de strâns legate în acest fel? Poate pentru că nu sunt opuse unul altuia. ADN-ul lor e, de fapt, acelaşi. Sunt două lucruri pe care cu toţii încercăm să le dregem.

Oricum ar fi, nu mă mişc spre el.

Oricum ar fi, aşa începi să eşuezi.

Îl visez pe tata.

Dacă aş crede altceva – dacă mi-aş îngădui să cred altceva –, aş zice că e mai puţin vis şi mai mult el venit în vizită.

Îi simt mirosul. Amestecul lui de arome. Mentă şi cafea proaspătă, datorită săpunului pe care l-a folosit întotdeauna. În vis poartă blugi (pe care îi purta rar) şi şi-a lăsat barbă. Întind mâna şi o ating. E răvăşită şi moale şi foarte lungă. Nu pare deloc să fie a lui. Dar mă sărută pe frunte. Şi este *el*.

„Bună, iubirea mea", zice.

Cred că suntem pe uscat, dar apa vine repede, ne acoperă gleznele, se ridică spre genunchi. Suntem împreună pe faleză. Faleza de la Windbreak. Iar tata mă ia de mână şi începe să meargă spre margine.

„Tată?" Îl trag înapoi spre mine. „Tată, nu!"

„Prea aproape", zice. „Asta a fost prea aproape."

Zic: „Sunt atât de bucuroasă că nu mi-ai scăpat!"

El zice: „Aproape, Nora-nu. Aproape că ţi-am scăpat".

El zice: „Să nu-ţi scape nici asta".

O SUTĂ DE DRUMURI DUC LA ADIO

Dimineața îl găsesc pe Jack în bucătărie.

Mă așteaptă în blugi, fără cămașă, cu părul încă ud de la duș. Simt un val de iubire doar uitându-mă la el, și dorința să mă apropii, să-mi plimb degetele prin părul lui, să stau aproape de pielea lui. Dar simt și povara tăcerii de noaptea trecută, a cererii lui să vorbim, la care n-am răspuns, a faptului că în acest moment nici el nu se apropie de mine.

Mă așez lângă blat și îmi pune în față o cană cu cafea fierbinte și o farfurie cu pâine prăjită cu scorțișoară pe care s-o împărțim.

– Mă bucur că ai dormit mai mult, zice. Aveai nevoie de asta.

Rămâne de cealaltă parte a insulei. Dar se apleacă în față, în vreme ce eu cuprind în căușul palmelor cana cu cafea și sorb din ea. Se apleacă spre mine

– A rămas că te duci în oraș azi? întreabă.

– În oraș?

– N-ai recitalul lui Austin în dimineața asta?

– De unde știi?

Sună mai defensiv decât ar trebui, probabil din pricină că mă simt în defensivă.

– Calendarul nostru.

Clatin din cap.

– Scuze. Mda, i-am promis...

– I-ai promis lui Austin?

E o întrebare și nu e.

– Da, Jack. I-am promis lui Austin.

El încuviințează din cap și dă să spună ceva, dar se stăpânește. Acela e momentul în care simt că trebuie s-o fac eu în locul lui.

– Mă duc la recital ca să-l susțin pe Austin, zic. Nu pentru Elliot.

– Așa o fi?

O spune mai puțin critic sau cu ostilitate și mai mult cu curiozitate.

– Da.

– Deci, care-i partea despre Elliot?

Așteaptă să-i răspund. Un răspuns real. Dar presupun că știe și că răspunsul n-o să ne ducă într-un loc mai bun. Nu acum. Așa că poate de aceea își drege glasul și continuă să vorbească.

– Uite ce-i, voiam doar să știi că am luat o hotărâre, zice. O s-o ajut pe Becker.

Îmi trebuie un moment ca să asimilez ce spune. Becker e prietena lui din școala culinară, proprietara restaurantului de două stele Michelin din nordul Californiei, prietena care l-a rugat pe Jack să preia restaurantul cât e în concediu de maternitate.

Jack a hotărât să accepte. La depărtare de aproape 5 000 de kilometri.

– Am încercat să găsesc un moment potrivit să-ți spun asta, dar poate că nu există nici unul, zice.

– Pentru cât timp pleci? întreb.

– Nu știu. O vreme.

– Ce înseamnă o vreme?

Clatină din cap.

– Trebuie să-mi prezinte locul și să facă tranziția potrivită a echipei, și e în a treizeci și treia săptămână, așa că toate astea trebuie să se întâmple destul de iute...

Inima îmi bate atât de repede, încât mi-e greu să absorb ce zice. Mi-e greu până și să cred că am ajuns aici. Dar sigur că am ajuns aici. Eu am adus lucrurile aici, nu-i așa? Într-un colț din care amândoi vrem să ieșim.

– Jack, zău așa, zic. Nu s-a întâmplat nimic cu Elliot. Niciodată nu ți-aș face asta ție. Nouă.

– Aici nu-i vorba de Elliot. Vreau să zic, asta nu ajută la nimic, dar nu mă simt amenințat de el. Și înțeleg. Toată pierderea. Mama ta a lăsat un gol în tine. La naiba, a lăsat un gol în mine. Iar acum și

tatăl tău. Sunt prea aproape una de alta. Sunt prea aproape una de alta ca să știe cineva cum să digere asta.

– Prin urmare, reacția ta e să pleci?

– Reacția mea e să-ți las niște spațiu, zice. Pentru că nu te poți descurca dacă sunt aici.

– Nu-i adevărat.

– Poate că îți va fi mai ușor să fii pe cont propriu... sau să schimbi direcția. Sau să o iei de la început.

– Deci, este vorba de Elliot?

Nu răspunde.

Lupt cu lacrimile care îmi umplu ochii. Ocolește blatul, se așază lângă mine. Și când începe iar să vorbească are vocea joasă, chiar mai joasă și mai blândă ca de obicei, ca și cum i-ar seca toată energia să spună asta.

– Ce dorești, Nora? Pentru că vreau să ai. Sincer. Orice o fi.

Timp. Ăsta-i răspunsul meu sincer. Vreau timp. Numai că nu vreau să spun doar că am nevoie de timp ca să mă simt mai bine, să simt că lumea nu-i alunecoasă și plină de singurătate. Mai vreau și timpul pe care el nu mi-l poate da, pe care nimeni nu mi-l poate da, timpul pe care n-o să-l am niciodată din nou. Cu părinții mei, aici din nou. Cu Jack, atunci când a-l iubi, când a iubi pe oricine, părea mai ușor. Atunci când nu simțeam în oase teama asta de acum primordială și reală. Teama de momentul în care o să-l pierd și pe el.

– Vreau să cred că doar ne-am împotmolit, zice Jack. Cel puțin, asta îmi spuneam, dar îmi spuneam ceva greșit. Pentru că nu contează, oricum, dacă nu mai pot să ajung la tine.

– Jack, o să mă străduiesc, zic.

– Nu vreau să trebuiască să te străduiești. Vreau să-ți dorești asta. Nu pot s-o fac în nici un alt fel.

Nu-i o amenințare. E opusul unei amenințări. Nu-i nici o vinovăție, nici o rușine. Nu-i decât o promisiune.

Întinde mâna și o prinde pe a mea, cu degetele furișându-i-se printre ale mele.

Cobor privirea, cu ochii prea înceţoşaţi de lacrimi ca să deslușesc care degete sunt ale lui și care ale mele.

– Chiar nu vreau să pleci, zic.

– Asta nu-i același lucru cu a vrea să rămân.

DECESELE PROVOCATE DE O CĂDERE

Jack pleacă la restaurant și casa amuțește.

Stau pe pat și mă uit țintă la fotografiile înșirate pe polița șemineului. Instantanee puse în ramă și poze cu polaroidul, și benzi din cabine fotografice, imagini fugare din ultimii doi ani împreună: fotografii cu noi doi în curtea din spate și la nunțile prietenilor, dintr-o excursie pe biciclete cu mama în nordul statului. Ba chiar am o fotografie înrămată cu noi la treisprezece ani. Am găsit un exemplar din anuarul clasei a opta, și iat-o, o fotografie a clasei în atelierul de tâmplărie. Noi doi eram fiecare în câte un capăt al rândului din față. Jack zâmbea spre aparatul de fotografiat, însă eu mă uitam peste bancul de lucru spre el. După cum îi place lui Jack să glumească, eu cu siguranță mă uitam dincolo de el, la Hudson Ricci, puștiul de la stânga lui, după care erau topite toate fetele. Dar eu știu că era Jack. Chiar și atunci, știam.

Mă gândesc că pot să mă duc să-l văd. Pot să dreg asta. Nu trebuie decât să mă ridic în picioare. Telefonul bâzâie, oprindu-mă. Pe ecran e un număr

necunoscut. O frântură de secundă apuc să-mi spun că e Jack sunând de pe telefonul fix al restaurantului. Jack spunând că nu pleacă. Jack spunând că putem găsi o soluție. Stai acolo. Stai unde ești. Sunt în drum spre tine.

Dar la telefon e o femeie. Vorbește concis și serios.

– Sunt doctor Susan Clifton. Am primit e-mailul dumneavoastră. Lucrez cu Lanie Robertson.

Doctor Susan Clifton. A doua dintre experții în patologia criminalistică.

Îmi îndrept spatele și mă concentrez.

– Doamna doctor Clifton, zic. Vă mulțumesc că mă sunați. Vă sunt foarte recunoscătoare că ați luat legătura cu mine.

– Desigur. Totuși, nu știu cât de mult vă pot ajuta. M-am uitat la fișierele pe care le-ați trimis. Și, ca să fiu absolut sinceră, cele mai multe aspecte ale căderii tatălui dumneavoastră se pretează la mai multe interpretări.

– Bine...

– Cred că anchetatorii au avut dreptate să excludă sinuciderea, zice. Tiparul căderii este conform cu cineva luat prin surprindere, cum a fost și unghiul de contact. Iertați-mi lipsa de menajamente. Însă trebuie să spun că celelalte concluzii ale lor mi se par premature. În cazul deceselor provocate de o cădere este foarte greu să stabilești cu vreun grad de siguranță dacă o cădere de la mare înălțime se datorează unui accident sau unui act criminal, din cauză că tiparul este asemănător.

– Așadar, de ce au tras concluzia că n-a fost vreun act criminal?

– Asta ar fi și întrebarea mea. În afară de cazul în care au avut acces la informații pe care eu nu le am. Nu par să existe rapoarte toxicologice sau o analiză corectă a stropilor de sânge. Tatăl dumneavoastră a fost incinerat, corect?

– Corect.

– Din păcate, asta limitează ceea ce putem să stabilim acum. De obicei reiese o poveste. Însă fără cadavrul lui nu vă pot fi de mare ajutor.

Reiese o poveste. Acel limbaj îmi reține atenția. Și încă ceva o face.

– Doamnă doctor Clifton, zic. Ce vreți să spuneți cu „cele mai multe aspecte"?

– Poftim?

– Ați spus că cele mai multe aspecte ale căderii tatălui meu se pretează la mai multe interpretări. Unele aspecte sunt mai bine definite?

– Cu siguranță există câteva lucruri pe care le-aș caracteriza ca...

– Suspecte?

– Necesitând cercetare mai amănunțită.

– Cum ar fi?

– Pe obrazul lui stâng era o contuzie mare, cu care s-ar fi putut alege dintr-un conflict înainte de cădere. Dacă am avea acces la cadavru, aș fi mai în măsură s-o studiez și să văd dacă nu cumva le-a scăpat ADN străin sub unghiile lui... De asemenea, cred că viteza cu care pare să fi căzut sugerează că a fost rezultatul unei împingeri. În cazul unei căderi accidentale, m-aș fi așteptat să aterizeze mai aproape de peretele falezei...Tace o vreme. Însă, ca să fiu sinceră cu dumneavoastră, în acest moment cel mai interesant tipar mi se pare faptul că toată lumea pretinde că știe ceva cu certitudine într-o situație foarte incertă.

– Deci, în lipsa cadavrului, ce-mi rămâne de făcut?

Tace, aerul dintre noi e dens.

– În postura de clinician, nu știu. Dar ca fiică? Poate că ar fi bine să vă întoarceți la scena căderii. Uneori ies la suprafață lucruri pe care nu le-ai văzut la prima sau chiar la a doua vizită.

– Și credeți că merită s-o fac?

– Nu garantez că o să dea roade, dar da.

Am nevoie de un moment ca să mă adun.

– Și dacă ar fi vorba de tatăl dumneavoastră, și ați face o presupunere bazată pe experiență, credeți că a fost împins?

– M-aș rezuma la asta: nu vă pot spune că n-a fost.

Îl sun pe Sam, dar Morgan e cea care răspunde. Începe să vorbească fără să mă asculte.

– Slavă Domnului că ești tu! Am nevoie de tine.

– Bine, dar întâi trebuie să vorbesc cu Sam. E o urgență.

– Tu ai o urgență? Eu am o urgență! Trebuie să ne întâlnim la casă cât se poate de repede. Sam vrea să facem nunta mai devreme.

Am impresia că n-am auzit-o bine. Încă sunt concentrată pe doamna doctor Clifton. Pe investigarea căderii tatei. Unghiul.

– Așa că tu și cu mine trebuie să facem o triere, zice Morgan. Să ne concentrăm pe terasa de pe acoperiș și cum s-o pregătim. Evident, am nevoie de un plan detaliat al iluminării. De asemenea, poate că, să zicem... construim un fel de scară exterioară mișto pe care să urce lumea până pe acoperiș?

Încerc să prelucrez ce spune.

– Despre ce vorbești?

– Știi tu, un fel de a evita ca invitații să treacă prin casa neterminată. N-am nevoie de critici.

– E acolo Sam, Morgan? Poți să-l chemi, te rog?

Îl strigă pe Sam.

– Te caută Nora!

Aud răspunsul lui din altă cameră a apartamentului, de la o distanță care stârnește ecou.

– Nu-i un moment potrivit, zice el.

– Nu-i un moment potrivit? întreb, ca și cum m-ar putea auzi. Spune-i să vină la telefon.

– Iese deja pe ușă, zice ea. O să-ți trimit niște imagini din care să te inspiri. Mâine-dimineață la

10.00, la casă, bine?

Apoi închide.

Stau la planșetă, răsucind în minte tot ce mi-a spus doamna doctor Clifton. Bănuielile ei, incertitudinea ei.

Vorbele pe care mi le-a adresat: „reiese o poveste". Am aflat asta pe la începutul pregătirii mele despre cum să mă gândesc la construirea unui spațiu. O coloană nu-i doar o coloană. Un stâlp nu-i doar un stâlp. Nu trebuie doar să interacționeze cu restul clădirii, ci și cu povestea despre ce trebuie să facă acea clădire. Pe cine sper eu că, în cele din urmă, va salva clădirea? Pe cine am nevoie să păstreze în ea?

Studiez din nou testamentul tatei, recitind actul de proprietate și notele despre Windbreak. Ce mi-a scăpat? Pe cine încerca tata să salveze? Pe cine încerca să păstreze?

Mă opresc la numele lui Jonathan din partea de jos a mai multor documente. Jonathan Reed, juristul principal din Noone, care e clar că are acces la tot. Jonathan, care este singura persoană obligată prin lege să păstreze confidențiale acele informații.

Îi trimit totuși un e-mail. Îl rog să mă sune când ajunge la birou, că am niște întrebări despre Windbreak, despre următorii pași ca să intru în posesia ei. Nu astea sunt întrebările pe care le am, dar sunt întrebări de la răspunsul cărora nu va încerca să se eschiveze. Întrebări la care, se pare, este responsabilitatea lui de custode să încerce să răspundă.

Apoi iau metroul spre recitalul lui Austin.

Când cobor la Bleeker Street zumzăie telefonul. E Jonathan.

Merg spre școala lui Austin în vreme ce îl aud salutându-mă, îi aud inflexiunea falsă din voce.

– E foarte simplu, zice. Poți să intri în posesia domeniului Windbreak oricând vrei. Sau, dacă

preferi să te gândești la vânzare, pot să te ajut cu un agent imobiliar local și să pregătesc vânzarea de aici.

N-am de gând să vând, dar nici nu vreau să intru în acea discuție. Pentru că o să vrea să știe ce am de gând să fac cu o cabană aflată în cealaltă parte a țării și încă n-am un răspuns bun. Nu știu decât că nu sunt pregătită să renunț la acea bucată din tata pe care se pare că am păstrat-o.

– Jonathan, a fost vreodată altcineva? întreb.

– Ce vrei să zici?

Vreau să zic, pentru cine mai avea Windbreak importanță așa cum avea pentru tata? Cine ar fi putut să fie acolo cu el în seara aceea? Cine s-ar fi aflat acolo pentru că îi păsa de tata într-un mod atât de profund și de dureros încât totul s-a sfârșit pe marginea prăpastiei?

– Întreb dacă a fost întotdeauna intenția tatei să capăt eu Windbreak, sau și acel plan s-a schimbat?

Tace, și tăcerea lui e înghețată. Și mă întreb dacă mi-o imaginez eu în acea tăcere, sau chiar este acolo: neliniștea.

– Nora, nu sunt în măsură să despic firul în patru.

– Atunci ar trebui să iau asta ca pe un „da"?

Am ajuns la școala lui Austin. Ușile amfiteatrului sunt deschise, rude și prieteni se revarsă înăuntru. Îl văd pe Elliot dând năvală spre intrare din altă direcție, încă în echipamentul steril din spital, ținând un cadou pentru Austin.

– Dacă îți este de folos să știi, zice, tatăl tău a vrut întotdeauna să aibă grijă de tine.

– Asta nu răspunde la întrebarea mea, nu?

– E cel mai bun răspuns pe care-l am. Tatăl tău voia să facă ceea ce se cuvine pentru tine, pentru frații tăi. Pentru toți cei pe care îi iubea. Era foarte loial.

Un profesor iese și se apucă să închidă ușile amfiteatrului. Închid telefonul și mă grăbesc să

intru.

De-abia la ridicarea cortinei, când nu mai pot ajunge la Jonathan, găsesc întrebarea pe care vreau s-o pun. Întrebarea la care n-a răspuns. Întrebarea la care nu va răspunde nimeni.

Loial față de cine?

ACUM TREIZECI ȘI DOI DE ANI

– Gândește-te la asta ca și cum ar începe din nou, a zis Liam.

– Ce să înceapă din nou? a întrebat ea.

Erau la Windbreak. El cumpărase casa cu mai mult de un an înainte, dar asta era prima dată când Cory o vedea. Stăteau în livingul lui gol, absorbind împreună priveliștea. Liam avea ocazia să o vadă prin ochii lui Cory.

– Asta e modalitatea ta de a o primi înapoi, a zis el. California. Și tot ce ți-a fost luat.

– Nu mi-a fost luat nimic.

– O să îmbătrânim aici.

Ea a râs. Nu se putea abține.

– Ești țăcănit.

– Nu zic că vom fi aici în fiecare zi...

– A, nu zici?

El nu i-a băgat în seamă tonul.

– Zic doar că, în felul nostru, vom fi.

Ea i-a aruncat o privire, fără să-l insulte pe fiecare dintre ei rostind asta. Totul. Era măritată de un pic mai mult de un an. Iar Liam avea o fetiță pe care o iubea. El nu voia să facă nimic, să rişte nimic care ar fi însemnat să fie despărțit de Nora.

În atâtea feluri concrete, el și Cory nu fuseseră niciodată mai departe de a locui împreună în

această casă. Și totuși, când era aici cu ea, pentru prima dată Windbreak părea reală.

Ea s-a dus în mijlocul încăperii și a arătat spre bovindoul care dădea spre curte și ocean și tot restul.

– Dacă asta ar fi casa mea? Aici ar merge rafturile cu cărți, a zis ea. Aș încastra în perete rafturi albe mari, le-aș fixa în jurul acelei ferestre, aș sta acolo toată ziua.

Rezemat de perete, și-a încrucișat brațele la piept. Așteptase acest moment. A încercat să nu zâmbească.

– Sunt deja pe drum încoace, a zis.

Ea s-a întors și s-a uitat la el.

– Minți.

El a ridicat din umeri, ca și cum n-ar fi fost mare scofală.

– Rafturi albe, făcute la comandă, așa cum mi-ai arătat în fotografie.

– Fotografie?

– A apartamentului tău din facultate. Rafturile pe care le aveai în stația de pompieri. Cele pe care ai zis că le iubești.

Ea n-a spus nimic, dar el vedea cum i se umplu ochii de lacrimi.

– Astea ar fi un pic mai frumoase decât acelea, dar e aceeași idee.

S-a dus la el repede, hotărâtă. I s-a cuibărit imediat în brațe.

– Ei bine, înainte să te entuziasmezi prea tare, am prăpădit pe rafturi toți banii de mobilier, a zis el. Așa că sper că nu te deranjează să dormi în noaptea asta pe podea.

Ea a izbucnit în râs. Îi simțea zâmbetul lipit de umărul lui, amestecat cu lacrimile. Lacrimi de fericire, dar lacrimi, totuși.

– Ești exasperant când ești mândru de tine.

– Știu, a zis el.

O ținea încă în brațe, cu obrazul lipit de gâtul lui. A mângâiat-o pe spate și a încercat să nu plângă și el. Era pentru că o vedea atât de fericită? Cât de mult îi plăcea s-o facă fericită! Dar mai era și cealaltă parte – tristețea care trăia acum între ei, pe care el nu putea s-o controleze, nu mai putea. Faptul că nu știau când vor mai putea să fie singuri ca acum.

El a tăcut, respirând-o.

– Cel puțin ei zic că dormitul pe podea face bine la spate.

– Cine sunt ei?

– Tipii care mi-au vândut rafturile.

INTERLUDIU MUZICAL

După recital, Austin e înconjurat de o grămadă de oameni care au venit să-l susțină. Sunt acolo mama lui împreună cu logodnicul, un amestec de veri și prieteni. Îl îmbrățișez și îl simt că se uită instinctiv în spatele meu după tata. Tata, care în mod normal ar fi fost acolo cu mine.

– Ești singură? întreabă.

Înainte să răspund, Austin se îmbujorează, stingherit că a uitat de moartea tatei. Sau poate doar năucit de ea. Mă aplec și mă uit în ochii lui. Îl sărut pe frunte. „Să nu te simți prost", îi spun fără vorbe. Și eu uit. Toți adulții uită tot soiul de lucruri pe care și-ar dori să nu trebuiască să și le amintească.

– Ce zici? întreb. Ciocolată caldă joia viitoare?

El încuviințează din cap, cu zâmbetul întinzându-i-se din nou pe față.

– S-a făcut.

Mă strecor pe ieșirea din spate când simt o mână pe spate. Elliot. E chipeș într-un fel surprinzător,

chiar și în echipamentul steril din spital, chiar cu barbă de două zile, cu ochii obosiți de la tura de noaptea trecută.

Ieșim împreună în stradă.

– Ai timp să bem repede o cafea? întreabă.

Mă gândesc la mâna lui pe spatele meu, la dorința mea de a mă cuibări în confortul pe care mi-l aduce. Apoi mă gândesc la ce m-a costat deja până și să iau în considerare asta.

– Nu pot, zic.

Fac semn cu capul că nu. Și poate că felul în care îl privesc, fermitatea, e ceea ce îl oprește. Pentru că înclină capul într-o parte și pare să-și dea seama că nu vorbesc doar despre cafea. Vorbesc despre tot restul. Acest dans în care ne-am prins de când ne-am regăsit, lucrul pentru care a pregătit terenul ca noi să-l facem, poate.

Trebuie să opresc asta acum, fie și nu din alt motiv decât acesta. Chiar dacă nu știu cum să ajung din nou la Jack, chiar dacă s-ar putea să fie prea târziu, pot cel puțin să nu mă îndepărtez și mai mult de el.

Elliot se așază pe zidul scund. Arată aproape stângaci cum stă acolo, atât de mult cât poate cineva atât de înalt și arătos să fie vreodată stângaci, cu picioarele ocupând jumătate din trotuar, cu mâinile încleștate în față.

– Asta creează probleme?

– Nu-i vina ta, zic.

– Cred că cel puțin o parte este, zice.

Ridică din umeri, și știu că încearcă să ia asupra sa vina că m-a căutat iar după moartea tatei. Dar n-are importanță. Aici vina e a mea, s-o port sigură.

Mă așez lângă el și încerc să mă gândesc cum s-o spun. Este partea pe care o știe și el. Cât de alinător e să văd ceea ce văd în ochii lui! Tristețea noastră împărtășită. Cunoașterea împărtășită a ceea ce a fost pierdut. Tatăl meu, prietenul lui Elliot. De aceea

părea mai simplu, mai rezonabil să vorbesc cu Elliot decât să mă sprijin de Jack. De aceea am reluat legătura cu el. Elliot cunoștea cea mai bună parte a tatei. Voiam să mai stau un pic în preajma acelui lucru.

Apoi e cealaltă parte, partea pe care abia încep s-o înțeleg: uneori un bun-rămas poate să dea impresia că a fost întrerupt. Bun-rămasurile cu amândoi părinții mei au fost întrerupte. Amândoi erau aici într-o zi, dispăruți în ziua următoare. Fără nici un avertisment. Și, într-un fel, prima dată când eu și Elliot ne-am luat rămas-bun a fost incomplet. Chiar dacă începeam să-mi dau seama atunci că eram sortiți să fim prieteni, relația noastră s-a sfârșit din cauză că încercam să facem ce era bine pentru familia lui. Ca să respectăm cererea soției lui de a încerca din nou. Poate că asta e și ce facem aici. Corectăm finalurile incomplete pe care le putem corecta.

Însă asta nu înseamnă că despărțirea a fost o greșeală - nici prima dată, nici de data asta. Într-un fel sau altul, trebuia să ne găsim calea spre acest moment. Se presupunea că ne vom găsi calea spre acest moment. Când spunem din nou adio ideii de „noi" într-un fel care durează.

– Pot să te întreb ceva? zic.

Ridică privirea spre mine.

– Știi când te-am sunat alaltăieri și te-am întrebat despre ultima dată când l-ai văzut pe tata? Am impresia că n-ai vrut să povestești ceea ce s-a întâmplat, de fapt. Despre ce ați vorbit cu adevărat. Mă înșel?

El tace și privirea îi devine gravă, maxilarul i se încleștează fără voie.

– Nora, nu-i ce crezi...

– În ordine, atunci spune-mi ce mi-a scăpat.

– Ei bine, am vorbit și despre tine, zice. Știa că ai nevoie să te distanțezi cât de cât de el. Era și un pic

îndurerat.

– Din cauza mamei mele? zic, nedumerită.

– Nu, alte lucruri. Dar înțelegea. Înțelegea cu adevărat. Povestesc un pic dezlânat din cauză că nu vreau să intru în toate astea. Din motive etice.

– Motive etice? Era bolnav? Ce se întâmpla cu el?

Elliot tace și știu că se reține să spună ceea ce crede că nu poate împărtăși.

– Nu era bolnav. Eu doar... Doar încerc să spun că știa cât de mult ai iubit-o pe mama ta. Știa cât de loială îi erai. Și prețuia asta.

Îmi vin în minte cuvintele lui Jonathan: „Tatăl tău era foarte loial".

– Cred că lucrul important e că te-a iubit atât de mult, Nora. Nu te-a învinovățit pentru că te-ai îndepărtat de el. Nu te-a învinovățit pentru nimic.

– Pe cine a învinovățit?

– În cele din urmă? Doar pe el însuși.

ACUM TREIZECI DE ANI

– Ai luat-o razna, a zis Cory. E îngrozitoare.

– Dar nu te sfii să-mi spui ce simți cu adevărat.

Stăteau într-un mic restaurant de lângă Rockefeller Center. Dincolo de fereastră patinoarul era plin, pomul de Crăciun era luminat și strălucitor. Cory tocmai o întâlnise pentru prima oară pe Sylvia. Sylvia, care îi luase un interviu lui Liam pentru un episod de călătorii de lux din emisiunea ei de dimineață și cu care după aceea el a petrecut prea mult timp. N-a fost o întâlnire plănuită între Cory și Sylvia, desigur. Nu că ar fi decurs mai bine dacă ar fi fost.

– Nu vreau să-ți scot ochii, dar tu ești cea care a hotărât că n-ar trebui să fim împreună, a zis Liam.

Să ne căsătorim, în felul tradițional.

– Ia mai scuteşte-mă. N-am vrut să mă mărit cu tine în felul în care eşti tu capabil de căsătorie. Şi se pare că am avut dreptate. Sylvia nu-i ajunge nici la degetul mic lui Rachel. Oho, cât de stereotipic eşti!

– N-am fost niciodată aşa cu tine.

– Numai pentru că eu nu permit.

Cory a împins deoparte farfuria. Comandaseră un castron de paste cu fructe de mare şi o sticlă cu vinul casei. Ea nu s-a atins de nimic. Avea părul strâns într-un coc în vârful capului, ochii obosiți şi umflați. Iar acum erau mijiți de furie. Dar era frumoasă. Arăta imposibil de frumoasă ori de câte ori el era destul de norocos ca să stea în fața ei. Dacă îl făcea ceva să fie stereotipic, era faptul că asta simțea.

Cory s-a aplecat spre el.

– Nu vezi că Sylvia a pus ochii pe tine, dar aşa este, a zis. Şi o să ajungi în partea întunecată înainte să-ți dai măcar seama că eşti acolo.

– Ar trebui să fim împreună. Cu adevărat împreună.

– Glumeşti.

– Vorbesc serios.

– Vorbeşti serios? Bine, sunt măritată şi tu eşti însurat, şi nu te concentrezi decât pe noua ta prietenă, care n-o să mai rabde mult timp să fii însurat. Ține minte ce-ți spun. Şi, ca să fie clar, n-o învinuiesc pe Sylvia pentru asta. Tu eşti cel care îngăduie să se întâmple. Corectez, tu eşti cel care face să se întâmple, Liam. Pentru că-i mai uşor decât să recunoşti.

– Ce să recunosc?

– Nu intru în asta, a zis ea.

– Ce să recunosc, Cory?

– Motivul pentru care lucrurile merg bine între noi, pentru care încă merg bine, este faptul că nu-

mi datorezi nimic. Că nu ne datorăm nimic unul altuia.

– Iată unde greșești. Poate pentru prima dată, greșești cu adevărat. Ne datorăm unul altuia totul.

Cory i-a făcut semn chelneriței să aducă nota. Apoi s-a ridicat în picioare. Se săturase să stea acolo cu el. Se săturase de acest rol.

– Unde te duci?

– La Carlyle, a zis ea. Să beau ceva ca lumea.

– Cred că tu ești, a zis el. Cred că tu ești cea căreia îi place să ne țină aici. Pentru că e mai sigur. Pentru că ai hotărât că e mai sigur. Ce ușor e să stai în fața mea și să-mi judeci alegerile, când singura alegere pe care o vreau cu adevărat nu-i disponibilă.

– Cât de convenabil pentru tine!

– Te rog, stai jos.

Ea își punea deja paltonul. Deja se îndepărta de el.

– Nu. E plictisitor să lupt cu tine, a zis ea. Te iubesc prea mult ca să stau aici și să lupt.

– Atunci ascultă-mă.

A încercat să se gândească la felul în care s-o spună așa încât ea să aplece urechea la el. Ea nu voia s-o audă, nu mai voia. Nu voia să audă că era vremea ca ei să facă asta în alt fel.

– Și dacă sunt pregătit?

– Să nu mai lupți? a zis ea.

– Cory...

– Atunci poți să vii să bem ceva.

UNDE A ÎNCEPUT, ÎNCOTRO SE ÎNDREAPTĂ

Nu mă duc acasă.

Încerc din nou să dau de Sam. Nu răspunde. Trec de stația mea. Iau metroul până la Avenue H.

Vechiul cartier al tatei.

Tata n-a oferit explicații pentru faptul că era atât de nerăbdător să lase în urmă Midwood. I se părea ciudat ca singura sa fiică să aleagă să locuiască atât de aproape de o lume pe care el abia aștepta s-o părăsească.

Dar, oricât de iute și-a luat tălpășița de aici, și tata părea să iubească o bucată din Flatbush. O vedeam din felul în care i se lumina fața când vorbea despre Midwood. Și îi plăcea să-mi arate vechile locuri prin care hălăduise, să mă ducă pe unde se duceau des el și unchiul Joe, unde își petreceau timpul în vechiul lor cartier.

Acum merg singură pe Bedford Avenue și mă străduiesc să-mi amintesc. Trec de liceul lui, la care s-au terminat cursurile pe ziua de azi, de Brooklyn College, frumos și străjuit de copaci, aflat chiar peste drum. Acolo a învățat unchiul Joe. Au fost primii copii din familia lor care au mers la facultate – tata la Yale; Joe, cu câțiva ani în urma lui, la Brooklyn College.

După absolvire au locuit împreună în Manhattan. Ei doi întotdeauna s-au regăsit și și-au petrecut viața, într-un fel sau altul, alături. „Tatăl tău era foarte loial."

Dacă a fost loial cuiva, nu Joe a fost acela?

Cotesc pe Twenty-Eighth Street și mă îndrept spre casa în care a copilărit tata. Căsuța asta galbenă cu obloane verzi, cu plante mărginind veranda din față.

N-am fost niciodată înăuntru. Mă duc la ușa din față și sun. Deschide o mamă tânără îmbrăcată cu un tricou fără mâneci, cu un tatuaj cu trandafiri acoperindu-i brațul stâng, cu bebelușul în brațe. Mă măsoară din creștet până-n tălpi, un musafir nedorit, ultimul lucru de care are nevoie azi.

Ține închisă ușa cu plasă de țânțari.

– Dacă vinzi ceva, ai venit în locul nepotrivit, zice.

– Nu, nici vorbă de așa ceva. Și îmi pare rău că te deranjez. Dar tata a locuit cândva aici.

– A! Ești fiica domnului O'Malley?

– Nu, a lui Liam Noone. Ai lui au vândut casa familiei O'Malley.

– Adică acum treizeci de ani?

Încuviințez din cap. A fost mai aproape de douăzeci de ani, dar n-o corectez. Unul dintre primele lucruri pe care le-a făcut tata când și-a putut permite a fost să plătească ipoteca părinților săi. Apoi, când starea genunchiului tatălui său s-a înrăutățit destul, l-a convins să se pensioneze și i-a mutat (împreună cu mama lui Joe) într-un bloc de locuințe de pe țărm din Naples, Florida. Lăsând în urmă Midwoodul, în sfârșit și pentru totdeauna.

– Ar fi ciudat dacă aș intra un pic? întreb. Să-i văd vechiul dormitor.

– Foarte, zice.

Mă întorc și dau să plec. Aud cum scârțâie ușa, deschizându-se.

– Dar hai înăuntru, oricum.

Nu sunt decât două dormitoare la etaj.

Mă uit în dormitorul mai mic, în care locuiesc acum bebelușul și fratele lui mai mare. Încerc să-mi imaginez cum ar fi putut să fie când era acolo tata – două paturi suprapuse unde este leagănul bebelușului, un birou de lemn mic în locul unui pat mare cât un camion. Fereastra nu lasă să intre prea multă lumină. Însă dă spre alee, și acolo e un coș de baschet ruginit, și doi puști joacă unu la unu un meci încins, alergând cu înverșunare; nu-i loc pentru mașini să încerce să treacă pe acolo.

Ușa dulapului e deschisă, mă izbește mirosul de detergent pentru bebeluși și scutece curate. Aprind lumina. Și observ că pe latura lui sunt făcute zgârieturi. Semnele înălțimii cuiva. Ar putea fi a tatălui meu. Ar putea fi ale copiilor care au locuit acolo după el. Nu-s inițiale care să indice a cui

înălțime era măsurată, nu-s nume lângă linii. Dar, oricum, îmi plimb degetele peste semne, întinzându-mă spre linia aflată cel mai sus.

Și atunci o văd, chiar deasupra liniei de sus a înălțimii. O mică încrustare în lemn. Două inimioare de o parte și de alta a numelor încadrate:

Cory și Liam

Îmi plimb degetele pe margini, îmi plimb degetul pe numele lui.

Acela e momentul în care o aud pe mamă dregându-și glasul. Stă în ușă.

– L-am căutat pe tatăl tău. A locuit într-adevăr aici.

– Ai crezut că mint?

– M-am gândit că zăbovești cam mult.

Arăt semnele de pe lemn.

– Îmi place că ai păstrat asta. Scândura cu toate semnele.

Ea ridică din umeri.

– Dulapurile sunt scumpe.

Aș vrea s-o întreb dacă putem face un târg. O să-i proiectez un dulap nou, o să i-l construiesc, dacă pot să mă întorc și să iau această scândură. Cu marcajele înălțimii care ar putea sau nu să fie a tatălui meu. Acea mică însemnare de dragoste. Dar nu vreau numai scândura. Vreau senzația pe care o dă acest loc, această încăpere. Ceea ce trăiește dincolo de suprafață, trăiește în istorie – oricât de departe ar fi fugit el de aici. Îl vreau pe el.

– Îmi pare cunoscut tatăl tău, zice ea. Cred că a trecut și el pe aici. De fapt, acum nu chiar atât de mult timp.

Mă întorc și mă uit la ea.

– Când?

– Acum șase luni, poate? Poate mai mult de atât. Nu-mi amintesc exact. Și nu pot fi sigură că era el, dar așa cred.

– A venit să vadă casa?

– Presupun că da. Însă nu s-a prezentat. A stat o vreme afară, pe trotuar. Era cu o femeie.

– O femeie?

Încuviințează din cap.

– M-am dus la ușă, dar plecaseră deja.

Mă întorc iar spre dulap, mă uit iar la Cory și Liam. Încerc să-mi dau seama ce făcea aici tata. Împreună cu cine.

Ea își drege glasul.

– Păi, celălalt fiu al meu e în drum spre casă de la antrenamentul de fotbal și o să am nevoie de camera copiilor, zice. În afară de cazul în care vrei să oferi pentru ora de somn una dintre camerele de hotel ale tatălui tău.

NU TOATE CASELE SUNT ACASĂ

Plănuiesc să merg pe jos până acasă.

Pornesc pe Ocean Avenue, ocolesc pe străzi laterale. Însă de cum se ivește casa mea văd că toate luminile sunt stinse, Jack nu mă așteaptă înăuntru. Și merg mai departe.

Poate e faptul că știu că Jack e încă la restaurant. Poate e faptul că nu știu dacă o să vină acasă în noaptea asta. La urma urmei, asta îl reprezintă. După ce a făcut partea grea și mi-a adus la cunoștință planul, poate că a hotărât să nu se întoarcă atunci când sunt și eu aici. N-o să facă nimic care să îngreuneze lucrurile pentru amândoi.

Așa că mă îndrept spre Tilden și chem un taxi. Trecem prin tunel și ne îndreptăm spre Perry Street. Și cobor la apartamentul tatei.

Portarul mă are pe lista cu vizitatorii aprobați și mă conduce sus; descuie ușa.

Apartamentul e plin de ferestre și imaginea apei, cu vedere largă spre fluviul Hudson. Însă apartamentul însuși pare gol. Nu sunt amintiri pe suprafețe, nu sunt fotografii de familie. Tablourile de pe pereți sunt neutre, mobilele sunt neatinse. Asta era senzația când locuia el aici?

Ușa din față se deschide; mă întorc și o văd pe cea de-a treia nevastă a tatei, Inez, intrând cu o valiză pe rotile. Întotdeauna e frumoasă, dar mai ales în seara asta, îmbrăcată cu un costum-pantalon, machiată, cu părul negru lung strâns pe ceafă într-o coadă de cal.

– Nora! zice. Nu mi s-a spus că ești aici.

Reazemă valiza de perete și pornește spre mine cu brațele întinse pentru îmbrățișare. Inez n-a mai locuit aici de când s-a despărțit de tata. Așa că sunt, cumva, surprinsă s-o văd acum. Și totuși, nu sunt cu totul surprinsă. Inez și tata rămăseseră cei mai buni prieteni. De ce să nu fi vrut ca ea să fie aici oricând ar fi dorit?

Mă îmbrățișează, apoi se trage înapoi și mă privește cu atenție. N-am fost prea apropiată de Inez când ea și tata erau împreună. O parte din asta era după experiența cu Sylvia. Dar ceva s-a schimbat când ea și tata au hotărât să se despartă – și apoi când am cunoscut-o pe cea care acum îi este soție, Elizabeth. Am petrecut cu ele ca pereche mai mult timp decât cu Inez și tata.

– Am avut un dineu la periferie, zice. Rămân doar peste noapte.

– Desigur, voi încerca să nu-ți stau în cale.

Ea respinge asta cu o fluturare a mâinii.

– Nu-i nici o grabă. O să pregătesc ceva de băut.

Se duce la căruciorul cu băuturi și începe să toarne whisky în două pahărele.

– Luna are burtica deranjată, așa că Elizabeth a rămas acasă cu ea. Dar, sinceră să fiu, nu-mi place să fiu singură aici.

Îmi dă un pahar și iau o înghițitură lungă.

– Simțeam același lucru când ai intrat, zic. Pare altfel decât îmi amintesc.

– Cum anume altfel?

– A mutat cineva lucrurile tatei din apartament? Pare, pur și simplu, așa de...

– Deprimant?

Râd.

– Aveam de gând să zic „gol".

– Păi, știu că în ultima vreme nu petrecea mult timp aici.

– În cea mai mare parte a timpului era la Windbreak?

Încuviințează din cap.

– În cea mai mare parte a timpului era la Windbreak. Cel puțin din cât știu eu.

– Inez, pot să te întreb ceva? zic. Tata a vorbit vreodată cu tine despre Cece Salinger?

– Doar un pic. Acum ceva vreme era foarte interesată de companie, dacă îmi amintesc bine.

– Dar era interesat de ea în felul romantic?

– De Cece? Nu știu. Nu cred. Din ce mi-a spus tatăl tău, totul era poveste veche. Cam de când aveau douăzeci de ani. În afară de cazul în care e ceva ce nu știu. Ceea ce, presupun, cu tatăl tău e întotdeauna posibil.

Soarbe din pahar.

– De ce întrebi?

– Încerc doar să-mi dau seama de ce petrecea atât de mult timp la Windbreak. Ea locuiește pe acolo. Pare că ar putea să aibă ceva de-a face cu asta...

– Ei bine, am mari îndoieli că ar avea ceva de-a face cu Cece, zice. Din câte știu eu, el prefera, pur și simplu, să fie acolo. Vreau să zic, n-a preferat întotdeauna să fie acolo? Acolo era casa lui.

„Casa lui cu cine?", aș vrea să întreb. „Și ce ar trebui să înțeleg din faptul că acum este a mea?"

Ea mă privește cu atenție și ochii i se umplu de îngrijorare.

– Ești bine?

– Sigur.

– Pentru că nu pari să fii.

– Se vedea cu cineva spre sfârșit? Cineva de care eu n-am știut?

– Tatăl tău?

Încuviințez din cap. Dacă ar fi avut pe cineva nou, Inez și Elizabeth cu siguranță ar fi știut înainte ca tata să-mi fi spus mie. Dar, când dă să-mi răspundă, clatină din cap și se oprește.

– Ce e? zic. Te rog, spune-mi.

Lasă paharul din mână, vine la mine și mă strânge cu blândețe de mână.

– O să-ți spun ce ți-ar spune tatăl tău dacă ar fi aici. Tatăl tău te-a iubit. Ne-a iubit pe toți cât de mult a putut. Cred că e mai bine să lăsăm lucrurile așa.

– Mai bine pentru cine?

Ea ridică din umeri.

– Asta-i întotdeauna întrebarea.

FORMATUL IMAGINII

– Credeam că ne întâlnim mâine la casă, zice Morgan.

Stau în ușa apartamentului în care locuiesc ea și Sam. Ea pare pregătită de o ședință fotografică, într-o rochie mini subțire, complet machiată, purtând din nou cizmele albastre.

– Doar îl caut pe Sam, zic. E aici?

– De fapt, tocmai plecăm.

Atunci apare Sam în spatele ei și îi cuprinde talia cu brațul. Și el e pus la patru ace, în costum albastru-închis, cu vestă. Totul la el pare odihnit și echilibrat. Asta mă înfurie și mai tare decât faptul că nu m-a sunat după ce nu mi-a răspuns la apeluri. La nici unul din cinci.

– De ce ești atât de transpirată? întreabă.

– Am alergat până aici, zic.

– Din Flatbush?

Îmi încrucișez brațele la piept și îl fulger cu privirea, în vreme ce Morgan se uită de la unul la altul.

– Morgan, vrei, te rog, să ne lași un pic singuri? zic.

El o sărută ușor pe obraz. Cu blândețe.

– Termin în cinci minute, puiule, zice.

Morgan intră în casă și Sam se întoarce înapoi spre mine.

– Ce se întâmplă cu tine? întreb.

– Ce se întâmplă cu tine?

– De ce nu m-ai sunat toată ziua?

Arată spre Morgan.

– Am fost ocupat, zice. Și suntem pe cale să mergem la un eveniment de strângere de fonduri...

Nu bag în seamă asta. Nu-l bag în seamă pe el.

– Trebuie să ne întoarcem la Windbreak, zic.

– Despre ce vorbești?

– Nu e nimic în apartamentul tatei. Sunt câteva fotografii de familie, sigur, dar nimic cu adevărat personal. Caietele cu tăieturi din ziare, fotografiile, toate lucrurile care îl făceau pe el să fie *el*, în afară de noi, în afară de familii, astea erau la Windbreak. A păstrat la Windbreak tot ce avea importanță pentru el.

– Am fost acolo.

– Atunci ne-a scăpat asta.

– Ești mai rău decât mine.

– Trebuie să mergem înapoi.

– Nici vorbă.

– Am fost și în Midwood, zic. Și știi ce e ciudat?

– Că te-ai dus în Midwood?

– Că erau mai multe lucruri care aminteau de tata acolo, în casa în care n-a mai locuit din adolescență, decât într-un apartament în care a locuit până acum o lună. Ce logică are asta?

– N-are, zice Sam. Nici măcar nu i-a plăcut să crească în Midwood.

– Există un fel în care totul se potrivește.

– Și anume?

– Ne lipsește firul. Firul care începe acolo și sfârșește pe faleză în noaptea aceea.

– Sună aiurea, zice. Și nu-i un motiv suficient...

– Ce zici de asta ca motiv? Experta în patologia criminalistică a luat legătura cu mine. Crede că s-ar putea să ai dreptate. Și ea are bănuieli. Mai mult decât simple bănuieli.

– Nora!

– Sam, orice o fi fost, orice parte din istoria sa pe care se pare că n-a putut să lase în urmă, deține cheia restului problemei. Sunt sigură de asta. Este ceea ce stă în spate a ceea ce i s-a întâmplat în seara aceea, indiferent ce-a fost.

Începe să se foiască, se lasă de pe un picior pe celălalt, se uită în apartament în direcția în care a luat-o Morgan.

– Uite ce-i, te sun mâine, în regulă?

– Nu-i în regulă. Tu auzi ce-ți spun?

Clatină din cap.

– Nu pricepi. Am greșit. Ai avut dreptate. Încercam să-mi dau seama cine era tata. Sau poate, pur și simplu, nu reușisem să accept faptul că n-am ajuns să-l cunosc așa cum voiam când era încă în viață. Dar nu s-a întâmplat nimic pe faleză în seara aceea.

– Crezi asta?

– Cred că am fost luat de val.

– Luat de care val? întreb.

– Totul...

Tace un pic, ca și când l-ar durea, ca și cum eu i-aș provoca durere, să-l fac să rostească asta. Să-l fac să se uite la acest lucru care, dintr-odată, vrea să pretindă că nu există.

– N-am putut să dorm noaptea trecută, zice. Ziua de ieri m-a dat peste cap. Toate aiurelile pe care mi le-ai spus în mașină. Sunt pe o cale, știi? Asta îmi strică viața.

– O, acum e vina mea?

– Nu, e a mea. Dar asta trebuie să înceteze.

– De ce? Ca să te poți însura cu o persoană pe care abia o cunoști? Să ai o slujbă care nu te inspiră așa cum făcea jocul de baseball? Să te îmbeți în seara asta la o petrecere fițoasă pe care pretinzi că n-o urăști?

– Cine ești tu să spui ce o să urăsc eu?

– Cineva care te-a ascultat.

Acesta e momentul în care începe să închidă ușa.

O prind cu mâna, o țin deschisă.

– Nu. Nici vorbă. Tu ești cel care m-ai târât în asta și acum gata, îți pui coada pe spinare?

– Ești surprinsă? Nu-i asta partea în care îmi spui că nu ești surprinsă?

Mă uit la el și văd ce se întâmplă cu el, ce dorește cu atâta disperare să oprească. Nu vrea să știe ceea ce începe să știe despre sine. Pentru că nu vrea să facă munca neplăcută care urmează atunci când accepți că ceva trebuie să fie schimbat. Munca neplăcută care urmează când știi că schimbarea înseamnă să ai grijă de tine într-un fel nou.

Dar refuz să-l condamn, pur și simplu, pentru asta. Pentru că mă uit la el și mai văd ceva. Văd că se așteaptă să-l condamn. De ce n-ar face-o? În toți acești ani în care am fost ținuți departe unul de altul și eu n-am făcut nimic ca să-l caut – să fac ceva pentru el – și el a jucat rolul. A jucat rolul care

e mai comod pentru el. Rolul cuiva căruia nu-i pasă. Aşa că încerc altceva.

– Uite, hai să facem asta altfel, bine? Hai doar să hotărâm că de acum încolo o să facem asta altfel. Unul pentru altul. Şi pentru tata.

Se uită la mine şi privirea i se îmblânzeşte. Şi cred că l-am convins. Cred că mi-am convins fratele. Dar el clatină din cap şi se întoarce cu spatele.

– Asta-i tot ce pot să fac, zice.

Apoi închide uşa, lăsându-mă singură în hol.

ACUM DOUĂZECI ŞI PATRU DE ANI

– Nu se potriveşte, a zis Liam.

– Ei bine, cine naiba te-a întrebat?

Liam a râs, în vreme ce Cory scutura spre el o perie. Erau la Windbreak, la sfârşitul unei furtuni. Fuseseră amândoi la Los Angeles cu treabă şi găsiseră o scuză ca să se întâlnească aici pentru două zile. (Nu se termina întotdeauna cu ei găsind o scuză ca să se întâlnească aici pentru două zile?) Cory punea tapet în livingul din Windbreak. Tapet cu păsări.

N-avea nevoie de ajutorul lui, aşa că Liam stătea în picioare sub scară, privind-o cum munceşte, privind cum urcă pe perete tapetul. Nu-i prea plăcea. Păsările păreau sălbatice, periculoase. Şi nu spunea mama lui întotdeauna că păsările în casă înseamnă ghinion? Ce dacă? Lui Cory îi plăcea, aşa că sus cu el!

Cory a mai urcat o treaptă şi a potrivit nivelul.

– Cred că arată foarte bine.

– Eşti singura care crede.

Ea i-a zâmbit şi a întins mâna spre cutter.

– Știi, a zis el, cărțile, priveliștea, păsările urâte... Asta pare o încăpere perfectă în care să scrii.

A simțit cum trupul ei se încordează.

– Ar fi, îmi închipui. Dar nu-i încăperea mea.

– Tapetul zice altceva.

Ea a izbucnit în râs.

– Te gândești vreodată la scris?

– Liam...

– Ce-i?

– Să nu crezi că nu văd încotro se îndreaptă asta, a zis ea. Doar pentru că Sylvia petrece suspect de mult timp cu antrenorul ei personal...

– Nu-i antrenorul ei personal. E antrenorul personal al prietenei ei.

– Mă ierți. Doar pentru că Sylvia e Sylvia, asta tot nu înseamnă că ai dreptul să pui sub semnul întrebării alegerile din viața mea.

– Iubesc alegerile din viața ta. Iubesc orice alegere te-a adus să stai încă în această încăpere, pe această scară, în această adorabilă salopetă și cu ochelari de babă... cumva, și în mod miraculos, fără s-o fi terminat cu mine încă.

– O, poți să mă crezi, sunt tot mai aproape.

El i-a zâmbit. Știa că trebuie să fie cu mare băgare de seamă. Munca ei era o sursă de neînțelegere între ei. Voia să-i aducă aminte că, atunci când a dat interviul cu Sally, se presupunea că va fi temporar. Lumea corporatistă, orele de lucru multe, stresul la care o supunea slujba – nu se presupusese niciodată că acesta va fi planul pe termen lung. Câștigase până acum destui bani ca să facă ce își dorea. De ce nu făcea ce își dorea să facă?

– Cred că cineva ar putea să spună că am pus degetul pe rană, a zis el.

– Nu te crede așa grozav, a zis ea. Și apoi, oricum, cine zice că nu scriu?

Asta l-a surprins.

– Zău?

– Da. Zău.

– Cum de n-am ştiut asta? a întrebat el.

– Sunt o mulţime de lucruri pe care nu le ştii despre mine.

El a pus mâinile pe scară. Ea a coborât câteva trepte şi s-a întors spre el, aşa încât mâinile lui îi erau chiar deasupra capului, încercuind-o. Faţa lui, la câţiva centimetri de a ei. Doar ei doi, trăgând în piept acel aer, ca o aureolă, ca o supapă de siguranţă.

– Mă rog în fiecare zi ca asta să nu fie adevărat, a zis el, sincer.

– În ordine. Bine.

S-a uitat în ochii lui.

– Ţi-o aminteşti pe doamna Dixon?

– Doamna Dixon?

– Engleză, clasa a zecea. Avea în clasă o droaie de materiale cu ţestoase.

El n-o avusese profesoară, dar şi-a scormonit amintirile ca s-o găsească. Fidelitatea înseamnă persoana căreia îi spui poveştile tale. Simţea cât de important este că el chiar era prezent pentru aceasta.

– Cu părul roşu, da? a zis el. L-a silit pe Joe să lucreze la revista literară, că altfel îl pică?

– Exact. A invitat un scriitor de la *New Yorker* să vină la oră să ne vorbească. Un autor de povestiri, iar el s-a aşezat pe podea în faţa clasei şi ne-a spus că atunci când scrie povestirile, fiecare este o scrisoare de dragoste adresată unei persoane. O scrisoare de dragoste la care alţi oameni doar aruncă o privire.

Ea a ridicat din umeri.

– Încă mă gândesc la asta când scriu, şi se duce.

– Ce se duce?

– Orice idee că ar trebui să scriu pentru altcineva în afară de mine.

– Şi de acea persoană.

– Da. Și de acea persoană.

– Cine e persoana?

Ea a zâmbit fără să răspundă.

– Nu pierde esențialul.

– Corect. Spune-mi esențialul.

– Știu că distracția ta preferată e să te concentrezi pe ce ar fi trebuit să fie, însă mie nu-mi place să mă concentrez pe asta. E pierdere de timp. Și, sinceră să fiu, pare că nu-i decât alt lucru care te împiedică s-o găsești. S-o păstrezi.

– Ce anume?

– Fericirea.

– Cum a ajuns asta să fie un referendum despre mine?

– Mi-ai întrerupt punerea tapetului.

– Așadar, tu nu te gândești niciodată la viața alternativă? a zis el și a ridicat din umeri. Cea în care pot să fiu cu tine în fiecare zi și toți pruncii pe care-i aveam aleargă în jur și îi creștem împreună? Și scrii în această încăpere toată ziua și noaptea, eu aduc pentru noi niște ceai și mă așez în fotoliul ăla? Și mă uit la tine cum lucrezi?

– Îmi place viața mea, a zis ea. Și apoi, te uiți la mine acum. Și mi se pare tare sâcâitor.

– Ăsta nu-i un răspuns.

El i-a dat deoparte părul de pe față, buclele ei dese. Și-a plimbat degetele pe obrazul ei.

Ea s-a rezemat de el, de degetele lui.

– Apusul o să fie frumos când trece ploaia. Du-te să păstrezi un loc pe faleză și, dacă mă sâcâi mai puțin, poate o să vin să te întâlnesc acolo.

– Mă alungi? În ploaie?

– Ai cizme.

Ea i-a sărutat încheietura mâinii, muchia palmei. Apoi i-a întors spatele și a urcat înapoi pe scară.

Liam a ridicat privirea spre ea.

– Dacă vrei să știi, sunt fericit, a zis el. Sunt fericit de câte ori sunt cu tine.

– E bine de știut, acum șterge-o.

– Vorbesc serios, Cory. Cât a trecut? Acum sunt aproape treizeci de ani și încă nu există nimic care să mă facă mai fericit decât tine.

– O, las-o baltă. Întotdeauna devii așa când suntem împreună aici.

– Păi, asta-i pentru că e locul nostru.

– Nu-i.

El a pornit spre verandă și apus, ca să-i dea ce dorea ea.

– Dacă asta-i adevărat, atunci de îndată ce pleci dau jos tapetul.

PUNCTELE DE FIDELITATE NU-ȚI OFERĂ CEEA CE CREZI TU

Sunt pe ultimul rând din avion.

Nu erau alte opțiuni ca să iau un bilet la prima cursă. Stau între o mămică, pe locul de la geam, care își ține în brațe pruncul urlător, și un bărbat, pe locul dinspre culoar, care bea votcă sec (la 8.00 dimineața) și aruncă din ochi pumnale spre fetiță, de parcă asta ar face pe cineva să se simtă mai bine.

– Ar putea fi de folos dacă aș izbuti să ajung la suzeta de rezervă, zice mămica. Sau ar trebui să zic rezerva rezervei. Celelalte sunt pe jos.

– O țin cu plăcere până iei suzeta, zic. E oare ciudat să mă ofer...

Înainte să termin de vorbit îmi trântește fetița în brațe. O țin la piept, îi cuibăresc în căușul palmei căpșorul dulce, în vreme ce mama ei sare de pe scaun, se cațără peste mine și peste tipul dinspre culoar, care, desigur, nu se ridică nici un pic și nu-și trage picioarele din calea ei.

Mama bagă mâna în sacoșa copilului aflată în compartimentul de deasupra, căutând suzeta. Apoi se strecoară înapoi pe scaun. Dar, ca prin minune, bebelușul a tăcut și doarme în brațele mele.

– Oho, zice. Impresionant.

– Norocul începătorului.

Întinde brațele să-și ia înapoi fiica, dar văd pe fața ei spaima că orice mișcare o s-o trezească.

– Știi, nu mă deranjează s-o țin cât doarme. Dacă ești de acord cu asta...

– Ești sigură?

Zâmbesc și dau să spun că sunt, când vecinul nostru cel morocănos se bagă în discuție.

– Da, te rog! Pentru numele lui Dumnezeu! Ține-o!

Îl fulger cu privirea.

– Ne descurcăm. Dar mulțumesc.

El clatină din cap și se uită în altă parte. Apoi mă întorc spre mamă.

– E în ordine, sincer.

Ea încuviințează din cap, atingând cu blândețe bebelușul pe braț.

– Mulțumesc, zice, dând drumul aerului din piept.

O expirație. Prima din această călătorie cu avionul.

Îmi zâmbește cu recunoștință.

– Probabil ai copii?

– Încă nu.

– Dar ți-ar plăcea unul?

Încuviințez din cap.

– Mi-ar plăcea.

– Hmm. Ai găsit omul?

– S-ar putea ca tocmai să-l fi pierdut.

– Asta devine o discuție deprimantă.

Scoate un mic hohot de râs. Și poate că e un pic prea tare – glasul promițător al mamei – pentru că pruncul începe să gângurească în brațele mele.

Mama pune mâna pe spatele copilitei și ea se liniștește iar.

– Tatălui micuței ăsteia îi e cam greu să se adapteze la rolul de părinte, așa că o să stau o vreme la sora mea. Să-i las un pic de spațiu.

– Asta sună ca o călătorie necesară.

– Să sperăm. Soră-mea e cea mai deșteaptă persoană pe care o cunosc și mi-a zis să iau avionul. A zis că, dacă ești în căutarea unor răspunsuri pe care nu le poți găsi, trebuie să schimbi întrebarea.

Mă izbește cât adevăr e în asta.

– Sună ca și cum ea operează la alt nivel.

– Păi, locuiește cu cinci colege de cameră și toate sunt șomere, așa că..., spune. Cam amestecătură.

Zâmbesc și așez mai bine bebelușul, încercând să-i fie comod.

– Deci, care-i noua ta întrebare?

– Faptul că am plecat o să le alunge din el? zice, ridicând din umeri. Părțile pe care nu le recunosc.

Încuviințez din cap. Cu asta ne luptăm adesea, nu-i așa? Părțile din cineva pe care nu le recunoaștem. Părțile cu care încercăm să ne împăcăm. Nu cumva întrebările mele de acum, cât de mari și imposibile sunt, se învârt exact în jurul aceluiași lucru? Ce lucru i s-a întâmplat tatei pe care n-am fost acolo să-l văd? Ce mi-a scăpat despre cine era el? Unde se intersectează aceste două lucruri?

Și asta. Ce ar trebui să întreb în schimb, ca să capăt o imagine mai clară despre ce s-a petrecut pe faleză în seara aceea? Care să mă ducă într-un loc mai bun. Îmi vine în minte Meredith Cooper: „Nu există întrebări ciudate atunci când jelești". Jonathan: „Era foarte loial". Inez: „Ne-a iubit pe toți cât de mult a putut".

Mama mea: „Of, pentru numele lui Dumnezeu... De parcă nu ți-ai cunoaște nici un pic tatăl".

Poate. Poate că nu. Poate că întrebarea nu e doar cine era tatăl meu. Poate că are mai mult de-a face cu asta – pentru noi toți, n-are mai mult de-a face cu asta? Cine, la urma urmei, și-a dorit tata să fie?

– Prin urmare, zice femeia, acum, că am împărtășit mai mult decât era nevoie, e rândul tău. Ce-i atât de urgent de pleci în cealaltă parte a țării în ultima clipă?

– De unde știi că a fost în ultima clipă?

– Locul din mijloc. Ultimul rând. Ce se întâmplă?

Dar chiar atunci gânguritul fetiței devine mai puternic și brusc e trează, se uită la mine, o femeie căreia nu-i aparține, și începe să se tragă spre mama ei, plânsul se transformă în zbierete.

– Contramandează, zice ea. Ești pe cont propriu.

O PLAJĂ CUPRINSĂ DE IARNĂ SPUNE O POVESTE

La Windbreak mă plimb pe plajă.

Pornesc din Loon Point și merg întâi spre est, ca și cum aș fi alergătorul. Apoi merg până la proprietatea familiei Velntorc spre Windbreak, așa cum a făcut familia Cooper, privind noaptea din acel punct de observație. Cercetez zona exactă în care a fost descoperit tata, pe partea înaltă a nisipului, la cinci metri de treptele șubrede care duc sus, la proprietatea lui. Mă uit în sus la faleze, privesc cu atenție zidul înalt al vecinului, zidurile scunde ale tatei.

Încerc să refac în minte tiparul, ordinea.

Ce anume s-a întâmplat în seara aceea? Dacă l-a împins cineva, atunci unde s-a dus, dacă nu în jos pe aceste trepte, ajungând tot pe această plajă? A sărit gardul care desparte Windbreak de vecini? Ar fi

fost prins pe camerele de supraveghere. Dacă ar fi ieşit din Windbreak pe poarta principală, şi asta ar fi fost înregistrat. În afară de cazul în care cineva ştia cum să şteargă ce s-a văzut.

– Nora?

Mă întorc şi văd un bărbat mai în vârstă cu şapcă de baseball de la Yale şi mustaţă albă, care se asortează cu părul ivit de sub şapcă. Doi câini mari aleargă în cercuri în jurul lui.

Îmi pare vag cunoscut, dar nu ştiu de unde să-l iau până ce îşi pune mâna pe piept, prezentându-se.

– M-am gândit eu că eşti tu, zice. Sunt Ben King.

Îi zâmbesc în vreme ce îmi aduc aminte. E Ben, prietenul din facultate al tatălui meu. Motivul pentru care tata se afla pe Padaro Lane acum treizeci de ani. Motivul pentru care a văzut Windbreak.

– Ben, desigur, zic. Îmi pare rău că nu te-am recunoscut.

– Nu-i nimic, zice. Au trecut câţiva ani. Cred că terminai facultatea.

– Atunci a fost acum mai mulţi ani.

– Toate încep să se amestece, zice şi zâmbeşte, ridicând uşor din umeri. Mi-a părut tare rău să aud de tatăl tău. Sper că te ţii tare.

Roşeşte în felul care mi-a devenit familiar. În acel fel în care am observat că atât de mulţi dintre noi facem când încercăm să oferim compătimire, ca şi cum, dacă am numi doliul, asta l-ar trezi, ar fi lucrul ce răspunde de sporirea durerii, care altfel ar putea să fie uitată. Îmi pare cu atât mai frumos din partea cuiva să-şi asume riscul şi s-o facă, oricum.

– Îţi mulţumesc, zic. Îţi sunt recunoscătoare.

– Stai aici o vreme?

– Doar noaptea asta, cred.

– Celebre ultime cuvinte, zice. Locul ăsta pune stăpânire pe tine iute.

Îi zâmbesc. Iar el îşi ia rămas-bun fluturând mâna. Apoi porneşte mai departe pe plajă, ia de jos

un băț și îl azvârle pentru câini. Ei o iau la goană în fața lui, trudindu-se să prindă bățul.

Mă uit un moment după el, bărbatul acesta care-i atât de destins și fericit. Nu asta voia să fie tata? Un bărbat nu deosebit de acesta, fără să-și facă griji de unde vine următoarea porție de mâncare. Într-o casă de pe faleză, cu vechea sa viață (versiunile sale mai vechi) lepădată, departe în urmă. Dar asta nu putea reprezenta povestea tatei despre cine voia să fie, nu-i așa? Nu când iubea cu așa intensitate cum făcea el. Nu când l-a adus pe Joe cu el. Nu când își ținea aproape toate familiile. Nu când era foarte loial.

Nu. Povestea era mai aproape de altceva. Ceva despre un bărbat care rămânea pe poziție cu aceeași forță cu care încerca să fugă. Dar de ce anume? Acela e momentul în care îmi pică fisa.

Cece. Cece a ajuns să locuiască în acest colț legendar al coastei. Nu spusese ea că soțul îi era încă aici, nu departe de unchiul Joe? Nu prea departe de tata?

Scot telefonul și îl caut pe fostul ei soț. Davidson Salinger. Înregistrarea unei vânzări îi arată adresa pe Sand Point Road. Un drum cu mașina de cinci minute. Davidson Salinger, originar din Los Angeles, care a absolvit Yale University, unde și-a întâlnit prima soție, Cece Kayne.

Yale. Asta n-ar trebui să fie o surpriză. Cece a spus că ea și tata au fost colegi de școală, dar am presupus că se referea la liceul din Midwood. De ce am presupus asta? Pentru că a zis că au crescut aproape unul de altul. N-a spus și asta?

Mă întorc la casă, sărind câte două trepte odată, închid și încui poarta, apoi străbat în goană terenul. Până când ajung în casă și închid ușa.

Înăuntru e frig și încă nu sunt lumini. L-am chemat pe Clark să dea drumul la toate. Trebuie s-o

facă de la un întrerupător încuiat. Trebuie să învăț s-o fac eu.

Dar dintr-odată simt că nu mai pot să aștept. Mă duc în living, direct la rafturile cu cărți, și dau jos câteva lucruri de pe raftul lui personal: câteva dintre programele de teatru, anuarele, câteva albume cu fotografii. Le duc la fereastră, în lumina și căldura soarelui de la sfârșitul după-amiezii.

Are un anuar din ultimul an de liceu la Midwood, unul pe care scrie „Yale Banner", din ultimul lui an acolo. Mă uit întâi la index, căutând fotografii cu tata. Nu există decât portretul lui din ultimul an. Așa că încep să mă uit în albume. Unele au pe ele data, și le caut pe cele care mă duc la sfârșitul anilor '70, când termina facultatea.

În al doilea album prin care caut e fotografia unui grup mare. Sunt în ea câțiva dintre prietenii lui, dar nu și Ben King. Nimeni pe care să-l recunosc la prima vedere, în afară de tata, care arată puternic și tânăr, cu brațele încrucișate la piept, zâmbind larg. Și semănând atât de mult cu Sam, încât tresar.

Dau foaia și văd altă fotografie de grup. Tata e în mijloc, cu câțiva prieteni în jur. În această fotografie recunosc două persoane. La marginea din stânga e unchiul Joe. Și în dreapta, singura femeie din fotografie. O Cece Kayne tânără și foarte frumoasă. Stă lângă tata, dar altcineva are brațul în jurul ei. Poate că-i Davidson Salinger. Poate că-i cu totul altcineva.

Oricum, Cece se apleacă spre tata, cu toate că acel bărbat se apleacă spre ea.

Scot fotografia din album, mă uit la toate fețele lor, le țin în mână.

O aduc tot mai aproape de ochi, întrebându-mă care este lucrul pe care l-aș putea vedea.

ACUM OPTSPREZECE ANI

– Nu vreau să mai vorbesc despre asta...

Cory și Liam stăteau în fața peronului 28 din gara Grand Central. Cory aștepta trenul de 17.55 spre feribotul pentru Dobbs, unde locuia cu soțul său de câteva luni. El era un conferențiar invitat la Sarah Lawrence și închiriaseră o casă victoriană veche pe durata semestrului. Era o casă pe care Cory o iubea, pe o stradă pe care credea că ar trebui să se mute definitiv. Ea participa la un curs seral de poezie. Lua trenul spre un loc care o făcea mai fericită decât o făcea Liam în acel moment. El avea la dispoziție treisprezece minute ca s-o facă să se răzgândească.

– Nu e nimic între mine și Cece, a zis el.

– Hai, scutește-mă! Crezi că-mi pasă de asta?

Era destul de furioasă ca el să știe că asta era cel puțin parțial lucrul de care îi păsa, chiar dacă ea n-avea s-o recunoască. Nu în fața lui, nu pentru sine. Cece fusese între ei un măr al discordiei de prima dată când ea și Cory s-au întâlnit, în ultimul lui an de facultate. Cece și Liam fuseseră în aceeași comunitate a facultății încă din primul an și avuseseră o scurtă relație înainte ca el să reia legătura cu Cory. Rămăseseră apropiați. Prieteni, dar apropiați.

Cory nu era geloasă, însă Liam vedea că are o reacție la Cece. Nu era doar faptul că Cece era (foarte posibil) cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată Cory în carne și oase. Sau că Cece nu încerca să ascundă faptul că încă mai ține la Liam, chiar dacă începuse să se vadă cu altcineva. Era faptul că Cece se arătase disprețuitoare față de Cory. Disprețuitoare, sau amenințată, sau ambele.

În esență, nu fusese amabilă. Nici atunci, nici în întâlnirile de după aceea.

Și Cory s-a nimerit să ajungă mai devreme la trenul ei și i-a văzut pe Liam și Cece bând ceva la Oyster Bar. Stăteau un pic prea aproape unul de altul, bând martini, și Cece se rezema de el.

– Cory. Mi-a făcut o ofertă pentru companie. Trebuia să ascult ce are de spus.

– Și?

– Și am refuzat.

– Crezi că meriți osanale pentru asta? a întrebat ea.

– Sigur că nu.

Cory a clătinat din cap.

– Pierzi timpul.

– Al ei?

– *Al meu.*

L-a privit în ochi.

– Timpul meu. Credeam că nu te întorci din San Francisco decât săptămâna viitoare.

Așa fusese planul. Inaugura o proprietate nu departe de Pfeiffer Beach, un refugiu uluitor, cu douăzeci de căsuțe în copaci, sus, deasupra oceanului, oferind priveliști inegalabile ale stâncilor și apei și acelei coaste colțuroase. Și, la fel de important, îi oferea lui o ascunzătoare. Și în acel moment – în prea multe privințe – el se ascundea. Cel mai evident, de Sylvia, în curând fostă soție, și de a doua familie care eșuase. Se ascundea chiar și de Cory. Ceea ce însemna că se ascundea de sine.

– Am încercat să dau de tine de cum am aterizat, a zis el. Verifică-ți telefonul.

– Nu-mi verific telefonul. Dacă spui că ai sunat, ai sunat.

– Am venit pentru partida lui Sam de mâine. Au ajuns în turneul național. Nu puteam s-o ratez.

Ea a tăcut, l-a privit cu atenție, ca și cum s-ar fi gândit dacă să-l creadă sau nu. Asta era partea cea mai rea.

– Nu avem secrete între noi. Asta a fost întotdeauna înțelegerea.

– E în continuare înțelegerea, a zis el. Singurul motiv pentru care n-am pomenit-o pe Cece este că n-are nici o importanță.

– Pentru că, să fie clar, nu-mi pasă dacă îi vinzi lui Cece, a zis ea. Ce îmi pasă e că mi-ai spus că nu vrei s-o vinzi nimănui. Mai ales cuiva corporatist ca Salinger Group, care va lua toate lucrurile pe care le-ai construit și le va transforma în ceva ce nu mai recunoști.

– Știu.

– N-ar trebui să ai nevoie să-ți amintesc eu asta. N-ar trebui să ai nevoie să-ți amintească nimeni.

Lucrurile o luaseră razna. Însă Liam nu știa cum să le oprească. Pentru că era vorba despre Cece și era vorba despre mai mult decât Cece. Era vorba despre toate alegerile pe care le făcea Liam în zilele astea, suportând (așa cum o făcea) ultimele zvâcniri ale celei de-a doua căsătorii.

Conductorul a strigat că începe îmbarcarea, iar Cory s-a întors ca să plece. El a prins-o de braț și a încercat s-o oprească. Ea a refuzat.

– Nu vrei să iei trenul următor? Putem merge undeva să stăm și să ne lămurim.

– O să-mi spui cu adevărat de ce erai la un pahar cu ea?

– Poftim?

– Oamenii spun „nu“ la telefon, Liam. Pentru asta e telefonul.

El n-a zis nimic. Ce era să spună? Ea avea dreptate. Și acum trebuia să recunoască asta în sinea sa. O parte din el, o părticică, voia să știe ce avea de spus Cece.

Cory și-a săltat mai sus pe umăr geanta și i-a întors spatele, pornind de-a lungul șinelor. El a prins-o de braț. A prins-o repede ca s-o oprească. Pielea lui pe pielea ei. Gura lui la urechea ei.

– Te rog, nu pleca.

A ştiut că ea o să refuze. A ştiut încă dinainte ca vorbele să iasă din gura ei.

– Nu vreau să lipsesc de la curs, a zis ea. Şi apoi, n-ajungem în vreun punct mai bun...

– Încerc să dreg asta, a zis el.

Ea a început să se îndepărteze.

– Perfect, a zis. Poate că într-o bună zi n-o să mai încerci să dregi ce nu trebuie.

PREA DEVREME ŞI PREA TÂRZIU

Privesc apusul de pe veranda din spate când sună Cece.

Ascult valurile, cu o cană cu ceai în mână. N-am nici un motiv să mă simt tihnită, şi totuşi mă simt atât de tihnită, încât la început n-aud telefonul zumzăind. Absorb lumina blândă şi sunetul acelor valuri şi mă gândesc la Jack. Şi-mi doresc să fie aici cu mine, ştiind cât de tihnit i s-ar părea şi lui. Mă gândesc să iau telefonul şi să-l sun, dar simt că nu mai pot s-o fac. Nu doar fiindcă mi-e dor de el. Nu până nu am de spus ceva diferit.

Totuşi, când telefonul zumzăie a doua oară mă gândesc pentru o clipă că-i Jack. Însă ce apare pe ecran e un număr cu prefixul 805, număr pe care nu-l recunosc, şi aud vocea lui Cece, sacadată şi neliniştită.

– Sper că e în ordine că sun, zice. Unchiul tău Joe mi-a spus că eşti la Windbreak.

– Şi cum se face că unchiul meu Joe ştie asta?

Ea tace, nu răspunde.

– Mă gândeam că poate luăm împreună prânzul mâine. Să lămurim nişte lucruri.

– Vine și el? întreb.

– De fapt, nu i-am spus că o să iau legătura cu tine, zice Cece. Speram că am putea vorbi doar noi două...

Aud o bătaie în ușa cu plasă de țânțari. Ridic privirea și îl văd acolo Clark.

– O să plec, zice el.

– Hei, Cece, te sun eu, bine?

Apoi închid și mă întorc spre Clark.

– Mulțumesc că ai venit.

– N-ai pentru ce. E plăcut să stea din nou cineva aici.

Îi zâmbesc și mă ridic în picioare, mă duc unde stă el, în ușă. Și bag mâna în buzunarul de la spate, cu vocea lui Cece încă în cap.

– Înainte să pleci, pot să-ți arăt ceva?

– Sigur.

Ridic fotografia de grup în care sunt tata și unchiul Joe. În care e Cece.

– Presupun, și înțeleg dacă vrei să rămâi discret chiar și acum, dar... tata și femeia asta au petrecut aici timp împreună?

El ia fotografia, șovăielnic la început, dregându-și glasul. Apoi se uită la ea, privește grupul și ochii îi poposesc pe tata.

– Oho, Liam arată atât de tânăr aici, zice.

– Știu.

– Și seamănă foarte mult cu fratele tău.

– Așa mi se pare și mie.

Duce fotografia mai aproape de față, o cercetează. Apoi clatină din cap.

– Dar femeia... Nu pot spune c-o recunosc.

– Pot găsi online o fotografie mai nouă.

– Nu. Nu-i nevoie.

Îmi înapoiază fotografia.

– Nu prea l-am văzut aici cu cineva. Cu voi, copiii, din când în când, însă de cele mai multe ori tatăl tău era aici singur.

Încuviințez din cap.

– Da. Așa mă gândeam.

Clark atinge tocul ușii, își plimbă degetele pe el. Apoi se întoarce și dă să plece, e cu spatele la mine, are vocea aproape prea scăzută ca să fie auzită.

– Vorbea despre tine, zice. I-ar plăcea să știe că ești aici.

– Îți mulțumesc că-mi împărtășești asta.

Cobor privirea, recunoscătoare, peste măsură de recunoscătoare, de fapt. Înseamnă peste măsură de mult pentru mine să aud că tata voia să fiu aici. Să aud că această parte contează.

– A fost o femeie care a venit aici cu el.

Mă uit iar la el, întrebându-mă dacă am auzit bine.

– Poftim?

Întoarce capul spre mine și ridică din umeri.

– Sau, cel puțin, n-a fost decât o femeie pe care am întâlnit-o eu. Asta a fost tot.

Îi susțin privirea, inima mi-o ia la trap. Nu spune restul pentru că n-are nevoie. Vrea să zică o femeie în afară de nevestele tatei, o femeie în afară de familiile lui, o femeie care, presupune el, n-ar fi trebuit să fie aici.

Văd asta în ochii lui. Nu-i sigur dacă e o trădare faptul că mi-a spus sau e lucrul pe care se cuvenea să-l facă. Sau, cumva, amândouă deodată.

– Am întâlnit-o doar de câteva ori și nu-s sigur că era o prietenă.

– Părea să fie o prietenă?

– Da. Și nu.

– Se întâmplă să-i știi numele?

Nu șovăie. Acum, dacă tot a ajuns atât de departe, nu șovăie când îl rostește.

– Cory, zice. Mi-a prezentat-o drept Cory.

Cory. De ce sună cunoscut? Este numele încrustat în dulap. Cory și Liam. Sunt sigură de asta. E cu putință să fie aceeași Cory?

Clark ciocănește în tocul ușii, ca și cum s-ar echilibra după ceea ce a dezvăluit. Întind mâna și i-o pun pe braț.

– Mulțumesc, zic.

Apoi mă îndepărtez de el spre living, spre bovindou și tapetul acela cu păsări, spre toate albumele cu fotografii și programele de teatru și anuarele pe care le-am împrăștiat deja pe podea, pe care încă nu le-am pus la loc.

Cory și Liam.

O sun pe Cece, dar nu răspunde. Îi las un mesaj.

Apoi iau cele mai vechi albume – tot ce pare să fie din liceu, tot ce pare să fie dinainte.

Și încep să caut prin ele.

ACUM UNSPREZECE ANI

Afară erau zece grade.

Liam o aștepta la colțul străzii. Vântul tăia până la os, rafalele de ninsoare nu mai conteneau, dar avea s-o aștepte până apărea. Tocmai plecase de la un cocktail la St. Regis și era înfierbântat de whisky și de speranța că avea s-o vadă curând. Știa ce metrou ia din centru până acasă. Aștepta lângă stația din apropierea biroului ei.

Până când, iat-o: dând năvală spre el, cu un trenci lung și căciuliță tricotată din mohair, cu buclele fluturând de sub ea, cu obrajii îmbujorați de frig.

– Ce mama naibii faci? l-a întrebat. Încerci să mori degerat?

Dar pe fața ei a apărut un zâmbet. Pe fața ei a apărut un zâmbet care s-a prelins direct prin pielea lui, iar frigul a fost dat uitării.

I-a zâmbit și el.

– Salut și ție.

– Pari amețit.

– Mi-a fost dor de tine, a zis el.

– Ne-am văzut.

– Nu destul.

Ea a clătinat din cap.

– Cum e posibil?

Așa stăteau lucrurile între ei în ultima vreme. Liam era cel care o căuta pe Cory, ea mai degrabă îi făcea pe plac. Erau motive pentru asta. Cory urma să aibă o aniversare importantă a căsătoriei, ea și soțul ei se gândeau să petreacă un an la Paris. Amândoi puteau să lucreze de acolo. Puteau, de asemenea, și asta era mai important, să lucreze de acolo la căsnicia lor. Cory nu-i spusese lui Liam că acesta era adevăratul scop. Nu era nevoie să-i spună. Aveau să stea în apartamentul din arondismentul 6 al unui prieten și să petreacă zile întregi în La Grande Épicerie și să se ducă la Londra ca ea să poată vedea piese de teatru în West End. Soțul avea să meargă cu ea. Ar fi făcut orice era nevoie ca să încerce s-o păstreze.

Liam știa asta. Așa cum știa și că n-avea să fie veșnic. Sigur că nu. Dar ar însemna că pentru o vreme nu va mai putea să stea în fața stației de metrou pe ger. Doar ca să aibă șansa să-i facă o surpriză.

A scos din haină programul de teatru și două bilete la *Adio, dar rămân cu tine*. O nouă punere în scenă. Ea a coborât privirea spre programul din mâna sa, pe care scria cu litere mari „Neil Simon".

– Nu se poate, a zis ea.

– Locuri în rândul întâi.

– Ăsta-i premiul meu de consolare în ajunul celei de-a treia însurători?

El a râs. Ce altceva era de făcut? Se însura din nou. Din nou, și poate pentru ultima dată. O chema Inez. Era cu optsprezece ani mai tânără decât Liam, de parcă amănuntul ar fi avut importanță.

Exista un amănunt care conta: pentru ea era important să oficializeze lucrurile. Mama ei era bolnavă. El știa că Inez voia ca mama să asiste la cununie câtă vreme încă mai putea s-o facă. Mai știa și că Inez își dorește cu adevărat copiii proprii. El voia să facă ceea ce avea importanță pentru ea. Inez merita asta. Erau multe motive pentru care căsătoria era lucrul corect. Uitându-se acum la Cory, abia dacă putea să și le amintească.

– Îmi pare rău că n-o să ajung la nuntă, a zis ea.

– Zău?

– De fapt, nu, a zis ea. Cu toate că îmi place Inez. E prea bună pentru tine, sinceră să fiu.

– Gândim la fel în privința asta.

Ea l-a prins de braț. Și-au potrivit pasul, pornind spre teatru. Dintr-odată (și ca de obicei) Cory fiind cea care conducea.

– Asta nu schimbă faptul că poate ar trebui să te gândești să încetezi cu însurătorile, a zis ea.

– N-ai mare încredere că a treia oară e cu noroc? a întrebat el.

– Nu emit critici.

– Slavă Domnului că asta nu-i adevărat.

– Doar spun, ai hotărât să faci asta cam curând după ce ai aflat că plec din țară cu familia mea, a zis ea. Nu că aș da de înțeles că e legat de mine.

– Aproape totul este, așa că...

Ea i-a zâmbit.

– Am fost sincer cu ea în privința ta, a zis el. Atât de sincer cât pot să fiu.

– Acel „pot să fiu" e locul în care intră în scenă întrebările mele.

Și-a lăsat capul pe umărul lui, și el a simțit-o făcând asta, acea mică eliberare a aerului din piept. Ceva ca ușurarea. Ceva ca fericirea.

– Mulțumesc pentru bilete. Aveam nevoie de asta azi.

– Atunci o să te bucuri să afli și că am în buzunar niște Junior Mints[9] de contrabandă, a zis el. De vreme ce știu cât detești să ajungem prea aproape de ridicarea cortinei.

– Și Twizzlers[10]?

– Fac asta pentru prima oară?

El a scos din buzunarul paltonului pachetul roșu cu dulciuri și i l-a dat.

– Ei bine, a zis ea. Acum, pur și simplu, te dai mare.

NU EXISTĂ LIMBAJ CARE SĂ NU AIBĂ SENS

Adorm pe podea.

Când mă trezesc sunt rebegită. Trebuie să fie miezul nopții. Pe brațe și pe picioare am piele de găină. Gâtul îmi scârțâie când îl simt din nou.

M-am uitat la albumele cu fotografii. Am căutat prin albumul din ultimul an de liceu. Erau 630 de fete în anul absolvirii lui, dar nici urmă de Cory. Femeie sau bărbat. Nu mă încumet să caut printre ceilalți 3 000 de elevi din școală, neștiind ce o să înțeleg, chiar dacă dau peste cineva pe nume Cory.

Așa că mă ridic în picioare ca să pun albumul la loc pe raft, să pun lângă fotografiile înrămate toate lucrurile lui prin care am căutat.

Și atunci o văd, încă pe raft. O carte subțire. O carte subțire pe care e așezată una dintre acele fotografii. O carte subțire pe care aproape că am trecut-o cu vederea.

O iau de pe raft și mă uit la coperta cafenie.

Jabberwocky: revista literară a Liceului Midwood.

Încep s-o răsfoiesc până dau de cuprins. Caut numele tatei – o povestire pe care a scris-o sau un

eseu – ceva care să explice de ce a păstrat această revistă.

Nu găsesc acolo numele tatei, dar îl găsesc pe Joseph D. Goddard. Unchiul Joe, și o povestire scrisă de el, intitulată „The Shortstop"[11].

Mă face să zâmbesc gândul la el scriind o povestire. Pare atât de neobișnuit pentru el, încât aproape mă duc la ea s-o citesc. Însă ochii îmi cad pe alt nume.

Alt nume care îmi atrage atenția. Văd două creații (o poezie și o povestire) ale cuiva pe nume Cordelia Ryan.

Reţin numele Cordelia. Cory ar putea fi un diminutiv de la Cordelia, nu-i așa? S-ar putea să fie Cory. De asemenea, desigur, s-ar putea să nu fie.

E cel mai aproape unde am ajuns în noaptea asta, așa că mă duc la pagina 8 ca să-i citesc povestirea, pe care a intitulat-o „The Children Go".

Dar sub titlu este o însemnare care îmi atrage atenția. E scurtă, scrisă de mână, fără majuscule. În afară de inițialele lui. În afară de inițialele tatălui meu.

LSN,
în cazul în care n-o spun mai târziu, toate
sunt pentru tine

Inima mi-o ia la goană în vreme ce răsfoiesc mai departe revista. Până ajung la colectivul de redacție.

Până când găsesc. CORDELIA G. RYAN. REDACTOR-ȘEF.

Sub numele ei e o fotografie. O fotografie mică, alb-negru, a unei tinere care stă pe o bancă, zâmbind spre aparatul de fotografiat, cu ochelari cu rame de metal și rochie petrecută și părul ăsta lung, rebel. Fața poate că e mică în fotografie, buclele îi acoperă prea mult din ochi. Trebuie să aprind lumina ca s-o văd mai bine.

Dar îi recunosc fața, fața frumoasă și familiară, chiar înainte să aprind lumina. O recunosc chiar înainte să fiu sigură de asta.

Grace.

PARTEA A TREIA

„O clădire are cel puțin două vieți – cea imaginată de cel care a construit-o și viața pe care o duce după aceea – și nu sunt niciodată la fel."

Rem Koolhaas

RĂSĂRITUL ARATĂ DIFERIT DIN UNGHIURI DIFERITE

Și uite-așa, apar din nou.

Instantanee. Film developat cu stângăcie. O poveste care se leagănă printre copaci. Acele lucruri (atât de multe dintre acele lucruri) pe care nu le-ai observat decât pe jumătate, pentru că nu te uitai după ele. De ce naiba să te fi uitat?

Erai tânără. Te uitai la tine.

Ai opt ani și ea e lângă tine la piesa pusă în scenă de școală; ai doisprezece ani și ea e la un picnic cu tine și cu tatăl tău în Central Park. Ei doi stau culcați pe iarbă și râd. Ei doi râzând așa cum nu-ți amintești să mai fi râs tatăl tău cu nimeni altcineva. Ai paisprezece ani și optsprezece, și douăzeci și doi

de ani. La biroul tatălui tău, la biroul lor, vocea ei pe fundal când te duci acolo, rochia ei de un albastru strălucitor, ochii lui privind-o.

Ai douăzeci și șapte sau douăzeci și opt de ani. Ce îți spune mama ta după ce voi două vă întâlniți întâmplător cu Grace și fiica ei, Jenny, în Brooklyn Heights? Ce-i spune mama ta lui Grace, și obrajii lor sunt strâns lipiți: „Te iubesc". Ce-i șoptește tatăl tău la petrecerea de ziua unchiului Joe? După ce ea te strânge de umăr și se îndreaptă spre el, se îndreaptă spre el și unchiul Joe. Tatăl tău atingându-i mâna când ajunge lângă el: „Ești aici".

Doar anul trecut. După ce ți-ai pierdut mama, ultima dată când o s-o vezi pe Grace. Ești cu Jack când o întâlnești întâmplător. Merge împreună cu tatăl tău prin centru. Zâmbetul ei blând. Fericirea lui.

Ce vezi când te uiți în spate și ei se îndepărtează? Ei doi uitându-se din nou unul la altul, mâna tatălui tău alunecând pe șoldul ei, ca și cum acolo i-ar fi locul.

Pentru că, se pare, întotdeauna acolo i-a fost locul.

Întâi îl sun pe Sam.

Sunt trimisă direct la mesajele vocale. Bipul îmi lovește urechea înainte să știu ce să spun.

„Sam, sună-mă. Sam, am nevoie de tine."

Apoi îl sun pe Elliot. E aproape 9.00 dimineața la New York. Probabil e deja la spital. Poate e deja cu pacienții. Dar n-am nevoie ca el să confirme ceea ce oricum pun cap la cap singură. Ceea ce Elliot trebuie să fi încercat să-mi spună fără să-mi spună. Ceea ce a discutat cu tata în timpul ultimei lor cine, ce voia Elliot să spună prin „etică", ceea ce nu putea să spună din cauză că implica un pacient. O implica pe Grace. Iată de ce tata (tatăl meu cu inima frântă) era atât de legat de Elliot, cel puțin în ultima perioadă. Elliot o ajuta pe Grace. Tangențial, poate,

în rol de consultant, dar tot destul de apropiat de îngrijirile ei medicale ca Elliot să considere că nu este etic să vorbească despre asta. Nu putea să vorbească despre cineva pentru care intervenea, ca și cum ar fi fost un pacient. Nu cu mine.

Elliot nu putea să vorbească despre ceea ce tata încă îl întreba la acea ultimă cină, lucrul pe care încă nu izbutea să-l înțeleagă. Cum de inima lui Grace a cedat a doua oară, când cu toții o supravegheau atât de atent? Tata nu se putea stăpâni să despice firul în patru. Și apoi iar să-l despice în patru. Ca și cum, dacă ar fi înțeles de ce ea nu mai era pe lume, ar fi fost mai ușor că nu mai era pe lume, ca și cum asta ar fi schimbat faptul că o pierduse.

Elliot nu răspunde, apelul trece la mesajele vocale. Nici unchiul Joe nu răspunde. Nu-i las vreun mesaj nici unuia dintre ei. Închid și îl sun pe Jonathan.

Acum sunt afară. Sunt afară, la marginea proprietății, cu soarele mijind la orizont, o fâșie aurie îngustă.

– Nora, zice el. Cu ce pot să te ajut?

– E Grace?

Tace. Spre lauda lui, nu mă întreabă despre ce vorbesc. Cordelia G. Ryan. Cory, Grace.

Jonathan nu încearcă să mintă. Mă uit în jos peste stânca albă și apă. Mă concentrez pe aurul pâlpâitor care începe să lumineze cerul, cristalin și sălbatic, și pârguit.

Mă concentrez. În minte mi se concretizează o succesiune a evenimentelor: pierderea lui Grace acum mai puțin de un an (a zis Paul că a fost acum opt luni?), tristețea permanentă a tatei după aceea, dorința să renunțe la tot (orice îi amintea de ea, chiar și compania). Și atunci, de ce să nu i-o dea lui Cece? De ce să n-o dea de pomană? Până când și-a dat seama că asta n-ar rezolva situația. Ceea ce era pierdut pentru el. Ceea ce era sfărâmat.

– E Grace, nu-i așa? Avea de gând să-i lase ei compania.

El tace o vreme, aerul dintre noi e încărcat.

– Hai să stabilim când să vii la birou, bine? Putem să discutăm asta față în față.

– Vreau să discutăm acum.

– Îmi pare rău, dar trebuie să te sun mai târziu, zice.

Apoi închide.

Nu-l învinuiesc. Dar nici n-am de gând să accept.

Încep să-l sun.

Și de aceea nu aud pașii care se apropie din spate.

Și de aceea nu aud că mai e aici cineva, cineva care vine repede spre mine.

Nu până când nu e chiar în spatele meu, până când ar putea, pur și simplu, să se aplece și să împingă.

Mâna lui îmi atinge umărul, făcându-mă să tresar. Cu răsuflarea poticnită în gât, cu un țipăt poticnit în gât. Și mă întorc.

Mă întorc și îl văd pe fratele meu.

– Mi-a sărit inima din piept!

– Îmi pare rău.

Sam poartă un hanorac și blugi, pantofi de sport Converse cu șireturile dezlegate, totul pe el e boțit și în neorânduială.

– Am luat primul avion încoace, zice. Nimeni n-ar trebui să fie aici singur.

Deja îl trag spre mine. Deja îl îmbrățișez strâns, de parcă asta ar fi ceva ce facem de obicei.

– E Grace, zic.

– Ce e Grace?

– Totul.

SAN YSIDRO ROAD TE DUCE ACASĂ

Filiala de pe Coasta de Vest a companiei Noone Properties este în Upper Village din Montecito – o enclavă liniștită din Santa Barbara, nu prea departe de Windbreak, nu prea departe de The Ranch. Biroul este într-o zonă împădurită, la etajul unei mici clădiri de cărămidă. Ușa din față e acoperită de iederă. Mica zonă de așteptare e mărginită de ghivece cu flori. Priveliști ale munților și vârfuri de copaci se furișează pe fiecare fereastră.

Trecem de recepționer și intrăm în biroul lui Joe.

Stă la masa de lucru, vorbind la telefon. Acoperă receptorul cu mâna.

– Mureați dacă trimiteați mai întâi un mesaj? întreabă.

– Avea de gând să i-o lase lui Grace? zice Sam.

Dar Sam nu întreabă cu adevărat. Cunoaștem răspunsul. Pun exemplarul din *Jabberwocky* pe birou, în fața lui Joe.

– Ce naiba-i asta? întreabă el.

– Știm, Joe, zic. Știm că aveau o relație.

Zice la telefon: „Te sun eu".

Închide și începe să răsfoiască revista. Clatină din cap ca și cum nu-i vine să creadă. Poate nu-i vine să creadă că tata a păstrat-o. Poate nu-i vine să creadă că revista e acum în fața sa.

Ridică privirea spre noi. Apoi arată spre fotoliile aflate de o parte și de alta a biroului său.

– Așezați-vă, atunci.

– Rămânem în picioare, zic.

– Atunci o să stați mult în picioare. Dacă vreți să știți toată povestea...

– Am vrut să știm toată povestea săptămâna trecută, zic. Am vrut să știm toată povestea înainte să știm că este vreo poveste de spus.

– Zău, oameni buni, știți că nu se cuvenea să spun eu povestea.

– Nu, suntem cu totul de acord cu tine, zice Sam. A fost mult mai bine pentru noi să încercăm să ne dăm seama singuri.

Își încrucișează brațele la piept, furios. Rănit.

Joe se uită în ochii lui Sam și oftează. Apoi vine în fața biroului, pe partea pe care suntem noi, și se așază pe margine.

– În ordine, zice. Ce vreți să știți?

Totul, îmi vine să zic. Unde a început, ce s-a întâmplat după aceea și cum s-a sfârșit totul aici.

– Au fost împreună în liceu? întreb. Grace și tata?

– Definește „împreună".

– Definește tu.

– În ordine, păi, la început noi am fost împreună, Grace și cu mine, zice. Fugitiv.

– Și apoi au fost ei împreună?

Încuviințează din cap.

– Mult mai puțin fugitiv.

– Dar ai știut de asta? a zis Sam.

– Despre ei? Sigur. Cam de cincizeci de ani.

– Așadar, au avut o relație? întreb. În tot acest timp.

Clatină din cap, ca și când n-ar vrea să răspundă la asta. Ca și cum n-ar vrea să spună nimic apropiat de un răspuns care ar putea să mă rănească. Pentru că, ce înseamnă asta atunci? Din punctul de vedere al sentimentelor tatălui meu pentru mama mea? Prin extensie, al sentimentelor lui pentru mine?

Dar, cumva, pare să n-aibă legătură, ca și cum ar fi vorba despre altceva. Ceva trist și pur, și definitiv.

Sam își șterge ochii, copleșit.

– Prin urmare, întotdeauna avea să fie Grace cea căreia tata îi lăsa compania? Tot timpul?

– Da.

Joe o spune fără să-i pară rău, lăsându-l pe Sam să absoarbă asta. Mă întorc spre Sam și mă aștept să

văd la el durere. Dar ceea ce văd în loc de asta e ceva care seamănă cu digerarea. Și ceva care seamănă cu ușurarea.

– Trebuie să înțelegeți, tatăl vostru și Grace... E poveste veche.

– Am priceput partea asta, zice Sam.

– A adus-o la Hayes la puțină vreme după ce a preluat-o, nu mult după ce m-am alăturat companiei, zice el. Ea tocmai se mutase înapoi din California, și se presupunea că e temporar. Însă când a venit a fost evident de la bun început că nu va fi așa.

– De ce nu? întreb.

– Tatăl vostru știa exact cum voia să fie aceste hoteluri. Era un segment de piață care nu fusese acoperit bine până atunci, și el avea viziunea. Dar când e vorba să ajustezi asta într-un fel în care fiecare proprietate să aibă succes pe cont propriu, totul se reduce la transmiterea mesajului. Iar Grace, știți voi... Era povestitoare. Și știa cum să creeze acel mesaj. Probabil știa asta mai bine decât tatăl vostru. Cu siguranță, așa gândea el.

Tace o vreme. Și mă gândesc la ce mi-a spus Sam în mașină – cât de plin de viață părea tata la serviciu. Și încep să mă gândesc la motivul pentru care era așa. Nu era doar ceea ce avea ocazia să facă acolo; era cu cine avea ocazia s-o facă.

– Toate astea înseamnă că se pricepea cu adevărat bine la ce făcea. Nu doar la marketing. Ci la promovarea produselor. Comunicare. Totul. Și l-a făcut pe el mai bun la ceea ce făcea.

– Așadar, când ai aflat? zice Sam.

– Ce să aflu?

– Când ai aflat că avea să-i lase ei compania?

– Oficial? Probabil acum cinci sau șase ani. Pe undeva, pe acolo, dar întotdeauna am presupus.

– Ai presupus? zice Sam.

– Da, Sam. Am presupus. Cum spuneam, avea nevoie de ea. Cu toate că asta sună ca una dintre alternative, ca și cum ar funcționa unilateral. Și nu era așa. Funcționa în ambele sensuri. Ei erau... în asta împreună. Așa încât am știut mereu că asta avea să fie ceea ce voia tatăl vostru să facă.

– Ești sigur de asta, Joe?

– Încotro bați, puștiule?

– Tata n-a căzut, pur și simplu, în seara aceea, zice Sam. Seara în care a murit.

– Ce vrei să spui? Joe își plimbă privirea de la unul la altul, digerând asta. Crezi că cineva i-a provocat accidentul? Asta spui? Apoi mijește ochii, auzind ceea ce Sam n-a spus de-a dreptul. Și crezi că am ceva de-a face cu asta?

– Nu știu, Joe, zice Sam. Ți-ai pus viața în slujba acestei companii, și n-avea să fie niciodată a ta, și poate te-a înfuriat asta. Că n-avea să-ți revină ție. Că i-o dădea unei femei cu care tu ai avut primul o relație...

– O, pentru numele lui Dumnezeu! Știam că ăsta-i planul lui. Și știam de ei de vreo cincizeci de ani. Tot timpul. Știi câte iubite am avut în liceu?

– Deci, e doar o coincidență că ai încercat să-l convingi să-i vândă compania iubitei tale de acum?

– Asta n-a avut nimic de-a face cu mine. A fost doar tatăl vostru. Nu voia să continue fără Grace. Nu voia să facă nimic fără ea. Nu l-am sfătuit să n-o facă, însă avea nevoie de ceva ușor după moartea lui Grace. Trebuia să termine cu asta. Iar Cece era dornică s-o facă. Întotdeauna râvnise la companie. Am mijlocit asta? Absolut. La cererea tatălui vostru.

– Și n-ai fost furios când el s-a răzgândit în ultima clipă să-i vândă ei? întreabă Sam. Că ai pierdut șansa să ai controlul?

Joe se ridică și se duce drept la Sam, cu fața la câțiva centimetri de a lui. Sam acoperă restul distanței, nasurile aproape li se ating, Sam își

flexează încheieturile degetelor, unchiul Joe își flexează încheietura mâinii.

– Te bag în mă-ta, puștiule!

Mă bag între ei, îi pun fiecăruia o mână pe piept și îi împing deoparte.

– Oameni buni, lăsați-o mai moale, zic. Luați-o mai încet.

Sam se uită la mine și se dă înapoi. Unchiul Joe continuă să-și clatine capul, dar se potolește și el.

Se așază iar pe marginea biroului și se apleacă spre Sam.

– Uite ce-i, zice Joe. Știu că-i greu să auzi asta, dar n-a fost vorba de tine și Tommy, sau de capacitatea voastră sau așa ceva. El doar... nu putea. Tot ce făcuse a fost pentru ea. Ăsta era lucrul pe care avea ocazia să-l facă împreună cu ea în fiecare zi. Și nu putea continua să-l facă de unul singur, nu în lipsa ei. În toată viața lui, singurul lucru pe care tatăl vostru nu și-a putut da seama cum să-l facă a fost să fie fără ea.

Tace, își plimbă privirea între noi doi. Și simt durerea care trebuie să fi fost acolo pentru tata – pentru el și pentru Grace – că erau împreună și nu erau împreună. De ce să fi ales cineva asta? Dar încep să aud răspunsul fără să fie nevoie să-l rostească Joe, de parcă ar fi fost nevoie să-l rostească cineva: motivele pentru care te îndepărtezi de oamenii pe care îi iubești sunt uneori chiar motivele pentru care îți dorești să te poți apropia de ei.

– Chestia e că, în ultimă instanță, el a hotărât că nu-i drept. A hotărât că tu și fratele tău meritați să încercați să faceți ce vreți cu compania.

– Sau poate că nu. Poate că, pur și simplu, n-a mai avut timp, zice Sam. De ce altceva s-o fi sunat pe Cece în seara în care a murit?

– Presupun că e posibil. Dar părea foarte hotărât. Și apoi, există o explicație mult mai simplă.

– Și anume? întreabă Sam.

Înainte ca unchiul Joe să poată răspunde, o fac eu în locul lui.

– Încerca să dea de tine, zic.

El încuviințează.

– Încerca să dea de mine. Semnalul telefonului meu e slab acasă la Cece. Trebuie să fi încercat să dea de mine pentru ceva. Face un gest spre mine. Probabil ar fi trebuit să vă spun toate astea, zice. Cu siguranță Cece crede că ar trebui. Dar am șovăit s-o fac, sincer să fiu. Pur și simplu, nu știam cum am putea să vă spunem ceva din asta protejând, în același timp, cred, lucrurile pe care el nu voia să le împărtășească...

O văd în ochii lui, tristețea de acolo. Și înțeleg, brusc, ceea ce unchiul Joe încerca să facă până la sfârșit – voia să-l protejeze pe tata. E ceea ce încă încearcă să facă acum, în singurul fel în care știe.

– E la tine, zic.

– Ce anume? zice Joe.

– Mobilul lui.

Îmi susține privirea un moment, fără să răspundă. Apoi ocolește biroul, deschide sertarul de jos și scoate un telefon mobil.

– Când m-am dus atunci la Windbreak, a doua zi dimineață, l-am găsit în dormitor, zice. Tatăl vostru și Grace își dăduseră atâta osteneală să țină relația lor secretă, s-o păstreze doar pentru ei. N-am vrut... Părea că pot să fac măcar atât ca să-i ajut acum s-o țină neștiută.

Întoarce telefonul ca să pot vedea ecranul. Mă privește de pe el o fotografie din Windbreak – o fotografie a priveliștii de pe verandă. Soarele care apune peste ocean, marginea fotoliului său preferat. E telefonul tatei. Telefonul tatălui nostru.

– Luați-l. E clar că voi credeți că ascund ceva, așa că luați-l. Uitați-vă prin el. Vedeți singuri.

Dă să-mi înmâneze telefonul, dar îl resping fluturându-mi mâna. N-am de gând să-l deschid

acum. Nu vreau să văd ceea ce tata încerca să păstreze doar pentru el. Şi pentru ea.

Dar Sam, se pare, gândeşte altfel. Mă sfredeleşte cu o privire şi ia telefonul tatei din mâna lui Joe.

– Îl iau eu, mulţumesc.

Cobor privirea spre telefonul din mâna lui Sam, la acea imagine de fundal, acea fotografie de la Windbreak care îmi întâmpină privirea.

– O să încerc să nu mă gândesc cât de jignitor e să credeţi că aş fi putut vreodată să-i fac vreun rău tatălui vostru, zice Joe. Ştiu mai bine decât oricine cât de uşor e să confunzi jalea cu vinovăţia.

Îmi întorc privirea spre Joe; acele cuvinte pătrund adânc. Să confunzi jalea cu vinovăţia. Nu greşeşte. Era uşor să crezi că unchiul Joe era vinovat de ceva, să-i interpretezi greşit purtarea ca suspectă – să-i interpretezi greşit tristeţea ca remuşcare.

Şi când jeleşti, vinovăţia trăieşte în tristeţea ta, nu-i aşa? Vinovăţia trăieşte acolo ca efect secundar nefericit al lucrului pe care nu l-ai făcut. N-ai salvat ceea ce are cea mai mare importanţă.

– Şi tu crezi asta? întreabă Joe. Că s-a întâmplat ceva suspect în seara aceea?

Mă uit în ochii lui şi simt cum vine o nouă claritate.

– Cred, zic.

Şi e adevărat. Întregul tipar mă roade, se apropie de mine. Îmi revin în minte cuvintele tatei. Prima noastră noapte împreună la Windbreak, împreună pe acea faleză. „Nu-mi aparţine doar mie." Acela e momentul în care îmi dau seama.

– Joe, şi Windbreak? zic. Iniţial avea de gând să i-o lase şi pe ea? Lui Grace?

El încuviinţează din cap.

– Acum mult timp. Dar, din câte îmi amintesc, întotdeauna avea să fie a ta.

– De ce?

– Lui Grace nu-i plăcea să fie acolo fără el, la fel de mult cât nu-i plăcea lui să fie acolo fără ea, zice, ridicând din umeri. Și tatăl tău știa că oricine altcineva ar vinde-o. S-a gândit că tu n-ai face-o. S-a gândit că, poate, ai ști ce să faci cu ea. Cum să construiești ceva atât de frumos pe acel pământ.

– Ți-a spus el asta?

– Da. Mi-a spus asta.

Încuviințez din cap, o amintire plutește la suprafață. Acea discuție cu tata, una dintre ultimele, când voia să merg cu el la Windbreak, când mi-a cerut părerea despre renovarea proprietății. „Mă gândesc să fac niște schimbări." Acum știu de ce voia dintr-odată părerea mea – voia să mă implic în Windbreak, să încep s-o consider a mea. Pentru că acesta fusese locul său cu Grace. Iar acum, când Grace nu mai era acolo, și Windbreak avea mai puțină importanță.

Dintr-odată, mă prinde din urmă amploarea a ceea ce avusesem nevoie să știu. Și toate se așază la locul lor. Indiciile sunt acum legate între ele, se țes laolaltă în straturile lor complicate, încercuind forța lor unificatoare. Grace.

Grace, Cory. Tot ce a fost înainte pentru tata și tot ce a fost după. Persoana pe care dorea cel mai mult s-o aibă cu el la Windbreak. Singura persoană cu care dorise întotdeauna să fie. Cât de simplificator, și totuși cât de adevărat! Ca și cum el ar fi singurul care poate să afirme asta.

Acela e momentul în care îmi dau seama că mai e cineva, cineva care voia și el să afirme asta. Să afirme că ceea ce au construit a fost iubirea care conta mai mult. Pentru că, așa cum poți să confunzi jalea cuiva cu vinovăția, se poate și invers.

Poți crede că vinovăția lui e jale.

Asta e ceea ce am văzut pe fața cuiva, nu-i așa? Era vinovăție. Se simțea vinovat pentru ceea ce dorise.

Se simțea vinovat pentru locul în care îl dusese asta.

În ultimul loc în care ar fi trebuit să fie.

Pe marginea unei faleze.

O faleză și o iubire și un ultim rămas-bun, care, în ciuda verighetei de pe deget, tot n-a ajuns să fie al lui.

Mă întorc spre fratele meu.

– Știu cine era acolo în seara aceea.

ACUM CINCI ANI

– Probabil ar trebui să știi, ți-o las ție.

Erau la birou, seara târziu, împărțind mâncarea chinezească luată de la restaurant și o sticlă de Sam Adams Utopias pe care cineva i-o făcuse cadou lui Liam. Toți ceilalți plecaseră de mult acasă. Jonathan, Tommy, asistenții.

Joe nici măcar nu venise în ziua aceea. Încă își sărbătorea ziua de naștere. Era a treia seară de sărbătorire a zilei de naștere: în prima cu fiica sa, Diana; în a doua, la petrecerea de la Perry St pe care o dăduse Liam pentru el; iar acum (a treia) o petrecea singur cu femeia cu care începuse să se întâlnească. Cu toate că Joe nu voia să vorbească despre asta, era prima femeie pentru care avea astfel de sentimente de zeci de ani încoace. Ea se despărțise de soț de-abia de curând. Această femeie pentru care Joe își făcea griji că poate nu-i pregătită să se despartă de tot de soț. Liam știa că-i Cece, chiar dacă Joe încă nu voia să vorbească despre asta. Avea să vorbească, poate, atunci când va simți că legătura e mai solidă. Când va simți că se cuvine.

– Ce-ai zis?

– Am zis că ți-o las ție. Desigur.

Cory a lăsat din mână beţişoarele şi s-a uitat la el.

– N-am cerut-o.

– De ce naiba ai fi avut nevoie s-o ceri? a zis el. Am construit-o împreună cu tine. Şi doar datorită ţie a devenit ceea ce este. E a ta la fel de mult ca a mea.

– O, Dumnezeule mare, dacă faci asta...

– S-a făcut deja. Vei fi acţionarul majoritar, numită director executiv şi preşedinta consiliului de administraţie. Doar îţi dau de ştire.

– Băieţii tăi o să-şi iasă din minţi.

– Le va fi bine. Vor fi acţionari minoritari şi vor avea un loc la masă. Şi, evident, când te retragi din activitate sper să te gândeşti să-i laşi pe ei să preia frâiele. Dar tu hotărăşti.

Ea l-a privit drept în ochi, ca el să asculte ce are de zis. Ca să asculte această parte.

– Dacă o faci, Liam, o să ne dea de gol, într-un fel sau altul, a zis ea. Ştii asta. Toţi îşi vor pune întrebări.

El a privit-o cu atenţie.

– N-au decât.

– Ţie ţi-e uşor să zici.

El nu era sigur că ar spune că-i uşor, dar a înţeles-o. Era deja despărţit de Inez. Şi era, oricât de răsuflat ar fi sunat, lucrul cel mai bun pentru amândoi. Acum erau mai apropiaţi decât atunci când se prefăceau că sunt ceva ce n-a funcţionat cu adevărat niciodată. El era recunoscător că timpul petrecut împreună cel puţin consolidase ceea ce dorise Inez, iar pentru el consolidase faptul că nu exista decât o încăpere în care era la locul său (de parcă ar fi avut nevoie ca asta să fie consolidat) – aceasta, cu Cory.

– Şi tu? a întrebat el. Asta o să-ţi creeze probleme?

A privit-o drept în ochi, a aşteptat. Ea a dat să spună ceva, dar s-a oprit. Paul petrecea tot mai mult timp în California, sudul Californiei, ştiind că ea preferă asta. Parisul nu reparase orice or fi sperat ei

că ceva din afara lor poate să repare. Erau încă prieteni. Prieteni buni. Asta era Paul acum pentru ea. Totuși, nu era dispusă să discute asta cu Liam, nu amănunțit. Liam știa că ea nu va fi dispusă la asta cât timp nu se împăca și Paul cu situația.

– Nu. Nu-mi fac griji din pricina asta, a zis ea. Nu chiar.

– Atunci rămâne așa.

Ea și-a înclinat capul într-o parte, a chibzuit.

– Poate că ar trebui să mă simt jignită că nimeni n-a bănuit în tot acest timp, a zis ea. Probabil a ajutat faptul că tu ai fost foarte ocupat să te însori cu alte femei.

– Cine știe cine a bănuit ce anume? Cu siguranță, Joe avea o idee.

– Păi, cred și eu.

Ea i-a zâmbit. Cum mai trăia el pentru acel zâmbet! Ce efect avea asupra ochilor ei, a pielii ei!

– De ce îmi spui acum? l-a întrebat.

El nu știa prea bine. Erau multe lucruri pe care le-ar fi putut spune. Sfârșitul căsătoriei numărul trei. Marea sărbătorire a zilei de naștere a lui Joe. Faptul că băuse prea mult din berea aia scumpă pe stomacul gol. Toate astea, nimic din ele.

– Am ținut asta pentru mine mai mult de treizeci de ani. Pare destul de mult timp, a zis, ridicând din umeri. Și apoi, nu întineresc.

– Ai grijă cu asta. Nu ești decât cu doi ani mai mare decât mine...

– Doi ani și jumătate, a zis el.

– Ce vreau să zic este că nu știu câtă siguranță îți va aduce faptul că mă pui la conducere.

El a clătinat din cap.

– Asta n-are importanță.

– Ce n-are?

– Dacă ți se întâmplă ceva, s-a terminat pentru mine, a zis el. Renunț la tot.

Ea a zâmbit.

– Chiar așa?

– Chiar.

El a încuviințat din cap, dintr-odată serios. Cu privirea tăioasă și plină de durere.

– Nu vreau să exist fără tine.

– Dragul meu, asta devine o conversație cam morbidă pentru o seară de marți.

– Despre ce ai vrea să vorbim?

– Nu vreau să vorbim despre nimic, a zis ea. Mi-e foame și mi-ar plăcea să mănânc în liniște înainte să trebuiască să vorbim la telefon cu cei din Hawaii. Cred că nu putem evita să zburăm acolo săptămâna viitoare, dar Sam face treabă bună.

El a oftat.

– Sigur. Încă nu sunt convins că e munca pe care ar trebui s-o facă. Nu că el ar fi deschis la această discuție.

– Poate că timpul o va arăta, într-un fel sau altul...

– Poate.

El a luat sticla de bere și a început să toarne încă un pic în paharul fiecăruia. Dar ea l-a prins de braț și l-a privit în ochi.

– Nici eu nu vreau să fiu fără tine, ca să se consemneze, a zis ea.

– Unde-i consemnarea asta? a întrebat el.

– Toarnă-mi restul din berea aia și poate o să-ți spun.

NEW YORKUL ÎȚI SIMTE LIPSA

După ce aterizăm la New York, ne ducem direct la apartamentul lui.

Ne întâmpină înfloriturile artistice, holul rece, portarul cunoscut. Care ajută o locatară cu comanda de mâncare. Ne face semn cu mâna când trecem pe alături.

– Ești sigură că trebuie s-o facem așa? întreabă Sam.

– Nu, zic.

Dar intrăm deja în ascensor. Deja o pornim în sus.

Paul deschide ușa. E în bluză de trening și pantaloni cu multe buzunare. Desculț. Ziua a rămas în urmă, crede el. E acasă, unde se simte în siguranță, ținând deja în mână un pahar cu burbon.

– Știm că tu ai fost, Paul.

Asta e ce spun înainte ca el să ne salute.

– Ce știți că am fost?

– Știm că tu ai fost pe faleză în seara aceea, zic.

Paul se uită la mine, apoi de la unul la altul. Pare sincer surprins. Sincer nedumerit. Și pentru o clipă, pentru o binecuvântată ultimă clipă, pot să cred că mă înșel în privința lui. Că atunci când i-am trimis lui Meredith Cooper o fotografie a lui Paul s-a înșelat și ea când a zis că el era alergătorul de pe plajă. Că unchiul Joe se înșela că Paul are o casă în Malibu, sus, în Point Dume, unde își petrece cel puțin jumătate din timp.

Pot să cred, în acea ultimă clipă, că toate semnele care m-au îndrumat aici ar fi trebuit să arate în altă direcție. Că sunt pe cale să-i datorez lui Paul o mie de scuze. Că sunt pe cale să mă duc acasă.

Dar pe urmă observ. Îi tremură mâna. Mâna care ține paharul. Mâna care are încă pe ea verigheta.

– Tu hotărăști ce vrei să facem aici. Putem să mergem direct la poliție și să-i lăsăm să-și dea seama de restul, zic. Sau propun să ne lași să intrăm.

Amuțește. Coboară privirea.

Apoi, încet, și dintr-odată, se dă deoparte din cale.

– Trebuie să înțelegeți, zice Paul. Nimic din toate astea n-a început cu mine.

Așa pornește să povestească. Stăm pe canapele de piele, față în față. Sam stă în picioare lângă ferestre, ferestrele mari, cu Manhattanul vizibil în depărtare. Sam n-a rostit nici un cuvânt de când am intrat, de când a dat ochii cu Paul. Știu că își folosește fiecare strop de energie ca să încerce să rămână calm. Îi simt din cealaltă parte a încăperii energia. Încerc de unde mă aflu să-l liniștesc. Îi prind privirea și îi cer în tăcere să aibă încredere în mine. Îl văd cum trage aer în piept și mă întorc înapoi spre Paul.

– Am cunoscut-o pe Grace când eram la facultate. Ea studia creația literară și eu îmi luam masteratul în arta fotografică. Însă ea locuia cu doi prieteni din programul meu, așa că o vedeam în acel prim an. De fapt, am întâlnit-o de mai multe ori, și niciodată nu și-a amintit de mine, ceea ce, probabil, mi-a atras atenția...

Nu spune restul. Că atunci când intra într-o încăpere cele mai multe persoane își aminteau de el. Și iată pe cineva care nu se sinchisea.

– În fine, într-o seară beam cu prietenul meu în living, nici măcar nu era târziu, opt și jumătate, cam așa ceva, și Grace a ieșit din camera ei și ne-a spus să ne mutăm altundeva petrecerea. Vorbea cu calm, dar era foarte serioasă. Și asta m-a terminat. Vreau să zic, m-am îndrăgostit până peste cap. Un motiv ciudat de îndrăgostire, poate. Dar n-avea importanță. Nu era interesată de mine și a arătat clar că nu-i interesată, așa că am devenit prieteni. Până s-a mutat înapoi la New York ca să aibă grijă de ai ei și n-am mai știut unul de altul...

Își drege glasul.

– Dar mai târziu, când am ajuns la New York, am reluat legătura. Ea era altfel. Cum ar veni, matură. Sau poate că nu-i o categorisire bună. Întotdeauna fusese destul de matură. Dar se simțea mai bine în

pielea ei. Pe atunci lucra cu tatăl vostru și era fericită. Își iubea munca, sau lucrul cu el, sau amândouă. Și am început să petrecem timp împreună. Și am știut, ea n-a mințit niciodată, mi-a spus că relația sa cu tatăl vostru era... complicată. Nu știu dacă n-am luat asta ca pe o provocare? Sper că nu. Dar nu știu.

Tace o vreme.

– Pur și simplu, o iubeam. Și, presupun, credeam că sunt mai bun pentru ea decât el. Cum să nu fiu mai bun? Îi ofeream întreaga mea ființă. Dar câtă îndrăzneală din partea mea să cred că poți aplica această logică la iubire. Logica n-are nimic de-a face cu asta.

Îl privesc cu atenție.

– Presupun că ceea ce spun este că n-o învinovățesc pe Grace. E nedrept s-o învinovățesc. Am intrat în asta cu ochii deschiși. Am știut. Atâta doar că crezusem că până la urmă va conta mai mult. Loialitatea mea față de ea. Și uneori părea că așa este. După ce am intrat într-o relație serioasă, ea a schimbat parametrii legăturii cu el. Cel puțin pentru o vreme, cred că a făcut-o. Dar asta n-a schimbat felul în care erau împreună. Felul în care se uita la el. Așa că nu știu... Ce înseamnă să fii loial dacă oricum iubești pe altcineva? Loialitatea nu-i mai presus de iubire, până la urmă, nu.

Simt asta în adâncul meu. În suflet. Durerea, prin care a trebuit să-și croiască drum, că a nimerit în partea greșită a acelei ecuații. În partea greșită a poveștii de dragoste a altcuiva.

– Ce s-a întâmplat în seara aceea, Paul? întreabă Sam.

– În testamentul său, Grace ceruse... Ceruse ca cenușa să-i fie împrăștiată la Windbreak. Tot amânasem asta.

Trage adânc aer în piept.

– La sfârșit eram despărțiți. Când a avut atacul de cord, lucrurile s-au complicat pentru scurt timp. Dar e cinstit să spun că fuseserăm despărțiți în cea mai mare parte din ultimii câțiva ani. Eram încă prieteni. Prieteni buni. La sfârșit am ajuns iar să fim ca la început...

Se gândește la asta.

– Dar asta a complicat și mai mult doliul și însuși faptul de a mă gândi la doliu. Toate astea ca să spun că mi-a trebuit mult timp până ce, în sfârșit, să mă duc la Windbreak. Ca să-i respect în cele din urmă acea dorință.

Ridică privirea spre mine.

– Doliul face lucruri ciudate. Asta nu-i în nici un caz o scuză.

– Nu-i decât un fapt, zic.

Încuviințează din cap.

– Nu-i decât un fapt.

– Cum ai intrat? întreabă Sam.

Amândoi ne întoarcem spre el, care stă rezemat de pervaz, ca și cum atunci ne-am fi amintit că e acolo. Are ochii scăldați în lacrimi.

– Treptele dinspre plajă. Grace mă dusese acolo o dată, de mult. De asemenea, a scris codul. Era în testament, alături de instrucțiuni...

Tace o vreme.

– Se presupunea că tatăl vostru nu-i acolo. De aceea am ales acel moment ca să mă duc. Ar fi trebuit să fie la un eveniment al lui Inez. Știam asta pentru că primisem și eu o invitație de la ea. Am verificat dacă tatăl vostru participă. Dacă întrebați la biroul lui, o să vedeți că am dat acel telefon.

Încuviințez din cap, știind că e adevărat. Inez spusese asta. Tata hotărâse în ultima clipă să nu meargă. Hotărâse să ia avionul ca să se ducă în locul său preferat.

– Tocmai terminasem de împrăștiat cenușa ei când trebuie să mă fi văzut. Când a venit în spatele

meu. M-a făcut să tresar. Și ne-am luat la harță. Nu neapărat pentru că mă aflam acolo. N-a fost surprins de asta, nu după ce i-am explicat motivul. Dar părea... atât de distrus. Asta m-a înfuriat. Eram atât de furios! Când eram mai tineri, eram supărat pe el că n-a ales-o pe ea. N-am înțeles niciodată de ce el n-a renunțat la tot ca să fie cu ea. Poate că ea nu vedea lucrurile în acest fel, dar mie mi se părea, întotdeauna mi s-a părut, că el n-a ales-o niciodată pe ea. Doar pe ea. Pe nimeni altcineva. Și dracu' să-l ia pentru asta... Numai că, stând acolo cu el, mi-am dat seama că mă înșelasem.

– În privința cărei părți? zic.

El ridică din umeri.

– Îi era loial ei, zice. Era al ei la fel de mult cât era ea a lui.

Își ferește privirea. Și încep să-mi imaginez scena. O seară ploioasă. Un bărbat care urcă două câte două acele trepte către ultimul loc în care își dorește să fie. Totuși, e acolo. Pentru că voia să respecte ultima dorință a soției sale. Voia să-i împrăștie cenușa acolo unde știa că vrea ea să fie. Călcându-și pe inimă. Pentru că știa ceea ce nu voise niciodată să-și îngăduie să știe. Ceea ce știuse întotdeauna. Știuse unde era locul ei.

– Ne-am certat un pic, zice Paul. Nici măcar nu-mi amintesc exact ce s-a spus. Era furios, pur și simplu, din pricină că mă vedea acolo, așa. Eu eram furios din pricină că el n-ar fi trebuit să fie acolo. Că nu puteam să am nici măcar asta fără el pe fundal. Toată viața mea, acest bărbat pe fundal... Însă i-am întors spatele și am dat să mă îndepărtez. Tot ce-mi doream era să plec de acolo. Și atunci tatăl vostru... m-a strigat. Cred că voia să-și ceară iertare sau să facem pace. Mi-a spus cât de mult ținea la mine Grace. De parcă aș fi avut nevoie să-mi spună el asta. Numai că, se pare, aveam nevoie. Pentru că m-

a echilibrat. M-a echilibrat pe deplin. Așa că am pornit înapoi spre el.

Clatină din cap, scoate un hohot de râs, nevenindu-i să creadă. Sam pleacă de la fereastră. Se apropie de noi, de mine. Ca și cum ar ști că trebuie să fim împreună. Trebuie să fim împreună ca să asimilăm această parte.

– Tot reiau în minte ce l-am auzit spunând atunci. Vorbea foarte încet, pentru că nu vorbea chiar cu mine. Dar avea nevoie să știe cineva. Și ea nu mai era acolo ca să audă. A zis: „Nu-mi pot da seama cum să trăiesc fără ea". Și asta a fost mai rău decât orice. Durerea. Lipsa de sens a întregii chestiuni... Iar eu, pur și simplu... Asta m-a dat peste cap, știți? În tot acest timp, în mintea mea el fusese vinovatul. Și, cumva, era mai rău că nu mai puteam să-l învinovățesc. Și l-am îmbrâncit. Da, l-am îmbrâncit. Dar n-am vrut să-l împing peste margine. N-am vrut să-l omor. N-am vrut...

Paul își șterge fața, lacrimile i se preling pe obraji. Încearcă să le stăvilească, lacrimile pe care nu crede că are dreptul să le verse. Plânge atât de tare, încât nici măcar nu mai poate să vorbească.

Sam se îndepărtează de el, de amândoi, cu pumnii încleștați atât de tare, încât încheieturile degetelor i se albesc. Și lui i se umplu ochii de lacrimi, oricât l-aș vedea că încearcă să se împotrivească, lacrimi de mânie, care încep să i se reverse pe față.

Mă întorc iar spre Paul. Și încep să văd restul fără să-l rostească cineva – fără ca Paul să-l rostească. Șocul. Tata e acolo un moment, și în momentul următor a dispărut. Inima lui Paul galopând. Nimeni acolo s-o audă.

După aceea. Tata dispărând pe cerul nopții. Ce s-a întâmplat adineauri? Cum s-a întâmplat? Ce a făcut? Lumea mișcându-se straniu, cu încetinitorul, și totodată mișcându-se mai repede ca oricând: Paul sărind câte două trepte în jos spre plajă, sunând la

911. Ajungând la tata, la *cadavru*, așa cum făcuse și perechea. Perechea și câinele lor care lătra tare. Și ei sună la 911. Femeia care lucrase la urgențe cu mâna pe pulsul tatei, clătinând din cap. Clatină din cap spre soțul ei.

Paul aleargă înainte să știe că aleargă. Înainte să se gândească la restul. Să plece de acolo. Are o fiică însărcinată, fiica însărcinată a lui Grace. E pe cale să aibă prima nepoată. Nu poate să facă nimic nici dacă stă acolo. Femeia care lucrase la urgențe ține mâna pe pieptul nemișcat, soțul ei vorbește cu cei de la 911. N-are puls. Are țeasta sfărâmată, creierul sfărâmat. N-a mai rămas nimic de făcut pentru el. Nu mai e absolut nimic de făcut. Însă pentru fiica sa, nepoata sa – pentru fiica și nepoata lui Grace – poate măcar să plece de acolo.

Ridică privirea spre mine, are nevoie să aud această parte.

– O să fac acum orice vreți. Putem să mergem la poliție împreună. Nu că ar trebui să purtați voi acea povară. Doar spuneți-mi, și o s-o fac...

Ce pot să-i spun? Probabil nu ce vrea să audă: că simt cât de greu sună cuvântul *povară* venind din gura lui, greutatea lui înconjurându-l, perceptibilă în pielea și părul, și mirosul lui. Ceea ce a pierdut, ceea ce n-a avut de-a binelea niciodată.

Că înțeleg, uitându-mă la el, jalea pe care o purtăm, acel mic cerc gol. Putem să iubim o persoană și ea iubește pe altcineva. Putem să ne petrecem o viață întreagă încercând s-o înțelegem, fără să acceptăm faptul că nu era cu adevărat treaba noastră să înțelegem. Putem să privim drept în ochi o persoană și să nu fim niciodată martori la cea mai intimă parte a ei – partea pe care a ținut-o doar pentru sine.

Dar să cunosc asta acum, să cunosc partea pe care tata o ținuse pentru sine. Să cunosc ce îl făcea să se miște și să respire...

Te-a iubit, tată. Nu-i așa? Asta era viața ei. Și, în ciuda tuturor suprapunerilor, tuturor suprapunerilor frumoase și necesare, faptul că o iubeai pe ea era viața ta.

Așa că fac ceea ce ai fi făcut tu dacă ai fi fost aici. Ceea ce ai fi făcut pentru ea.

Întind încet mâna. Îl iau de mână.

EAST RIVER ÎȚI ARATĂ TOTUL

Umblăm pe jos mult timp.

Suntem prea buimăciți ca să facem altceva. Așa că umblăm pe străzile mărginite de copaci din Brooklyn Heights, îndepărtându-ne încet, dar cu hotărâre, de lucrul prin care tocmai am trecut. O vreme nici unul dintre noi nu vorbește, ca și cum ar rupe ceva faptul că o spunem tare, ca și cum ar face să fie real.

Apoi Sam se întoarce spre mine.

– Îl crezi? întreabă.

Tocmai am dat ocol până la promenadă. Podul Brooklyn nu-i prea departe în fața noastră, East River și Pier 6, centrul Manhattanului cu luminile lui de noapte.

Mă gândesc la ceea ce am văzut în ochii lui Paul, tristețea din ei și regretul. Acela a fost ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit. Toate astea sunt ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit.

– Îl cred, zic. Dacă asta face să fie cât de cât mai ușor.

– Pe unde e acel „mai ușor"? întreabă el.

Apoi dă drumul aerului din piept. Pentru că, într-adevăr, asta face să fie un pic mai ușor. Face să fie mai ușor să-l lăsăm acum pe tata să odihnească în

pace. Face să fie un pic mai ușor să punem cap la cap părțile mai mari.

Părțile ajută. Ajută să te facă întreg. Înlătură fâșii din șoc. Le înlătură până când încet, dar sigur, șocul nu mai este întreaga ta poveste. Chiar și atunci când lucrul pe care îl vrei cu adevărat – pe care și eu, și fratele meu încă îl vrem – este cel pe care nu-l mai poți avea. Tata stând aici cu tainele sale neatinse. Mai apropiat și, în același timp, mai îndepărtat.

– Doar că îi simt lipsa, zice Sam.

Mă întorc și îl privesc în ochi.

– Mă ia prin surprindere. Cât de tare îi simt lipsa.

Încuviințez din cap.

– Și eu.

– O să devină mai ușor?

Mă gândesc la mama, care a plecat dintre noi de mai mult timp. Mă gândesc că a fi fără ea e ca și cum aș fi fără piele. Poate că nu observi decât atunci când te atingi de ceva. Dar întotdeauna te atingi de ceva.

– Cam așa ceva, zic.

– Tare mincinoasă mai ești! Dar îți sunt recunoscător.

Râd, iar el se reazemă de balustradă.

– Paul a știut, nu-i așa? întreabă Sam. Adică, ne-a spus el însuși că a intrat în asta cu ochii deschiși. Dar presupun că, pur și simplu... avea nevoie să vadă cu ochii lui.

– Ce să vadă?

– În ce situație este.

Asta mă izbește. Pentru că eu cred că Sam are dreptate. Cred, de asemenea, că nu mai vorbește doar de Paul.

– Poate că o iubea și gata, zic. Așa că nu voia cu adevărat să se gândească la asta... la lucrul cu care se confrunta.

– Nu-l prea pot învinui pentru asta, zice Sam. Cine vrea să se gândească la lucrul cu care se

confruntă?

Nimeni, aş vrea să zic. Nimeni nu vrea să se gândească la lucrurile cu care ne confruntăm. Iar în iubire, când ne asumăm răspunderea şi încercăm să iubim pe cineva, ne confruntăm şi cu noi înşine. Ne confruntăm cu durerea şi trecutul nostru, şi ideile noastre despre cum ar trebui să fie lucrurile. Ne confruntăm cu durerea noastră fundamentală, ca o baricadă vie care blochează spaţiul dintre locul în care ne-am înţepenit şi cel în care ne dorim cel mai mult să mergem.

Sam amuţeşte iar; se uită la râu. Îl cunosc destul de bine ca să ştiu cum e pentru el să trăiască undeva, în tăcere, să ştiu că dedesubtul durerii noastre împărtăşite ştie cu ce se confruntă şi cât de curajos va trebui să fie înainte să ajungă acolo unde vrea să meargă. Ca şi cum ceea ce urmează o să fie un singur lucru, nu o mulţime – o mulţime care se va dezvălui doar de cealaltă parte a lucrului la care el e pe cale să renunţe. Poziţia sa în companie, logodna, visul de a călca pe teren sigur. Totul e nesigur de acum încolo. Poate, doar poate, acceptarea acestui fapt va aduce o binecuvântare. Pentru el. Şi pentru mine.

Loialitatea nu-i mai presus de iubire. Aşa a spus Paul, nu? Dar ce lucru, ce lucru rar şi preţios, e să le ai pe amândouă! Loialitatea şi iubirea, împletindu-se. Ce am făcut eu? În afară de faptul că am încercat să fug de lucrul de care nu poţi fugi. Pentru că, atunci când chiar le ai pe amândouă, ai totul de pierdut. Şi, în cele din urmă, vei pierde totul. Veţi fi despărţiţi. Ăsta-i preţul când iubeşti pe cineva. Nu înseamnă că n-o faci. O faci, oricum. Şi te rogi.

– Nu mă mut în Brooklyn, nu-i aşa? întreabă Sam.

Clatin din cap.

– Nu. Niciodată.

– *Niciodată* pare cam dramatic, dar sunt de acord.

Îi zâmbesc. Fața îi seamănă prea mult cu a tatei ca să-mi fie ușor, cel puțin deocamdată. Dar îl privesc, oricum, pentru că știu deja cum să-l ajut să ajungă acolo – într-un loc mai bun.

De fapt, e ceva egoist. Pentru că în acest moment, în această speranță nou găsită, propria jale începe să slăbească.

Sam nu-și ia ochii de la Manhattan cât este încă în fața sa. Mă trag mai aproape de el.

– Am făcut lucrul corect în seara asta? întreabă.

E o întrebare și nu-i. Dar îmi pun capul pe umărul fratelui meu, de parcă ar fi ceva ce obișnuim să facem. Și în clipa aceea îmi trece prin minte că, poate, acum este.

– Am făcut singurul lucru posibil, zic.

Și așa, cădem de acord că-i vremea să mergem acasă.

ACUM UN AN

– Hai să plecăm de aici, a zis el.

Cory s-a uitat la el. Stăteau pe bordură, în fața casei lui din copilărie, aproape de cutia poștală. Ar fi trebuit să fie în drum spre liceul lor, pentru întâlnirea de cincizeci de ani de la absolvire a lui Liam. El voia să se oprească în drum aici. Voia să roage noua familie să le îngăduie să intre un moment, ca s-o poată duce pe Cory înăuntru să vadă dormitorul lui din copilărie. Dulapul. Cory și Liam. Voia să vadă dacă mai este acolo. Ușa unde o văzuse pe ea pentru prima dată. Voia să stea în cadrul ușii. Voia s-o țină pe Cory de mână.

– Stai, despre ce vorbești? a zis ea. Vrei să renunți la vizitarea casei? Sau la întâlnire?

Liam privea prin ferestrele micului living familia dinăuntru. O familie cu copii mici, care se uitau la desene animate. Nu-i cunoștea. Asta nici măcar nu era familia care cumpărase casa de la părinții lui Liam. Era cea de după acea familie. El nu mai fusese înăuntru de când casa devenise a lor.

– Amândouă. Nici una. Da.

Cory și-a stăpânit un zâmbet.

– Știi că tu ești cel care a propus această aventură aiurită?

– Știu asta, da.

– Și ce ți-am spus eu când ai propus-o?

– Că aș face bine să renunț.

Ea a izbucnit în râs.

– Uite cine devine previzibil la bătrânețe.

Liam s-a întors spre ea și a zâmbit.

– Păi, oricum, pari destul de obosită în seara asta.

– O femeie adoră să audă așa ceva.

– Nu așa am vrut să sune, a zis el. Apoi s-a aplecat spre ea, i-a prins mâna și i-a sărutat palma. Iartă-mă, a șoptit.

Și, uite-așa, nu vorbea doar despre această seară. A băgat mâna în buzunarul paltonului. Și a scos un inel. Era același cu care voia s-o ceară de nevastă în seara dinainte de plecarea ei la facultate în California. Era un inel pe care de atunci îl mai scosese de o duzină de ori.

– Ce faci?

– Te cer de nevastă.

– O, pentru numele lui Dumnezeu! Trebuie să încetezi cu asta. Sunt bine.

El tăcea. Ea nu voia să-l audă. Totuși, chiar părea obosită. El avea să ducă această bătălie mai târziu. Avea să-l sune pe medicul ei. Avea să-l caute și pe Elliot. Avea să insiste ca ea să-și ia mai mult timp liber.

Liam i-a zâmbit.

– Nu-i prea târziu.

– Nu vreau să-l am. Soiul ăsta de regret. Hai să zicem că noi doi am făcut tot ce ne-a stat în puteri și s-o lăsăm așa.

– Nu vrei s-o faci odată, pur și simplu?

– Ce să fac?

– Vreau să mă trezesc lângă tine în fiecare dimineață, a zis el. Atâtea zile câte vom avea.

Ea l-a sfredelit cu privirea.

– Chiar trebuie s-o facem la fiecare șase luni? În fiecare an?

– Aș vrea să nu bagatelizezi asta...

– Tu ești cel care bagatelizează, sugerând că ar trebui să fim altfel.

El a privit-o în ochi, încercând să-și dea seama cum să-și pledeze mai bine cauza. Cum ar putea să-i explice? Nu era vorba că avea nevoie ca lucrurile să fie altfel între ei. Era că avea nevoie de ea. Întotdeauna avusese.

– Întreabă-mă când l-am cumpărat.

– Nu.

– Te rog, întreabă-mă.

Ea și-a înclinat capul într-o parte, privindu-l cu atenție.

– Nu. Pentru că n-o să faci altceva decât să-mi dai un răspuns care să mă facă să nu mai vreau să fiu supărată pe tine, și, sinceră să fiu, am chef să fiu supărată pe tine. E frig aici și acești pantofi au fost o greșeală. Și familia se uită la noi pe fereastră. Mama pare bănuitoare. Și uită-te la băiețel. Vrea să știe de ce doi ciudați stau în fața casei lui. O să-l facem să plângă.

Cory a coborât de pe bordură.

– Hai să plecăm.

– L-am cumpărat a doua zi după ce ne-am cunoscut, a zis el. Ai ieșit din dormitorul meu purtând rochia aceea verde, și l-am cumpărat a doua zi de la domnul Parker de pe Avenue A, cu optzeci și cinci de dolari și cincisprezece cenți.

Ea s-a întors spre el.

– De aceea am vrut să venim aici în seara asta, ca să-ți cer ce ar fi trebuit să-ți cer atunci.

– A doua zi după ce ne-am cunoscut? Asta ar fi mers bine.

Cory a păşit înapoi pe bordură. Apoi a întins mâna, şi-a plimbat degetul pe inel. Cercul. Nu era acolo un diamant. Nici măcar nu era ceva la care să te uiți. Era doar un cerc. Un cerc placat cu aur. Nu era nici măcar cu totul de aur. Domnul Parker se milostivise de el, reducând prețul.

– E perfect, a zis ea.

Apoi şi-a tras mâna înapoi.

El a întins inelul mai aproape de ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Grace, a trecut o jumătate de veac, ia blestemăția asta.

Ea a zâmbit. Nu-i spunea niciodată Grace, nu când erau singuri, decât atunci când începea să se înfurie.

– Oricât m-ar ispiti să fiu nevasta numărul patru, nu doresc să mă mărit cu tine, dragul meu.

– Păi, mulțumesc pentru asta.

– Cu plăcere.

El şi-a închis degetele peste inel fără să spună nimic. Strada copilăriei era luminată de felinar în spatele ei. Trecutul lui, prezentul lui. Cât de uşor ar fi să spui că ea era înfăşurată în totul! Cât de nepotrivit! Ea *era* totul.

– Uram oricum ideea acelei întâlniri, a zis ea. Aşa că aia nu-i o pierdere. Dar m-ai pus să mă dichisesc, aşa că hai să facem ceva. Să trecem pe la Sheet Music? Să cinăm? Mi-ar plăcea să-l cunosc pe Jack.

– Încă nu l-ai cunoscut?

– Doar l-am întâlnit atunci, pe stradă...

– O să-ți placă. E un om bun. Chiar este.

Ea l-a luat de braț pe când porneau spre mașină.

– E o laudă firavă.

– Nu, nu-i așa. E omul potrivit pentru ea, nu mă îndoiesc, a zis Liam, ridicând din umeri. Atâta doar că încă îmi place foarte mult Elliot.

– Hmm, a zis el. Pentru Nora sau pentru tine?

El a râs.

– *Touché.*

A deschis portiera și Cory a dat să urce în mașină.

– De asemenea, trebuie să gust acea pizza cu căpșune de care tot aud.

– Atunci hai să mergem și să ți-o luăm.

Liam a dat să pună inelul înapoi în buzunarul paltonului. Acela a fost momentul în care ea a întins mâna. Acela a fost momentul în care l-a oprit.

– Îl iau eu, mulțumesc.

A luat de la el inelul, făcându-și palma căuș în jurul lui. Nu și l-a pus pe deget, nu atunci, dar l-a luat. Apoi i-a zâmbit. Zâmbetul acela.

– Fără căsătorie, asta-i ceva sortit eșecului, a zis ea. Dar împreună, în aceeași casă? Am putea face asta.

El a încuviințat din cap.

– Cred că avem casa.

Grace s-a așezat pe locul pasagerului, strângându-și bine rochia pe trup.

– Bine, atunci.

A spus-o atât de dezinvolt, încât lui ar fi putut să-i scape. „Bine, atunci." După tot acest timp, de parcă ar fi fost atât de simplu.

Poate că era atât de simplu. Nu era asta ceea ce putea să fie iubirea, la urma urmei? Fie că îți trebuie un minut ca să ajungi acolo sau o viață întreagă ca s-o faci. Și, la urma urmei, continuă să fie mai bine când sunt cu tine.

Liam s-a aplecat, și-a lipit nasul de al ei, respirând-o.

– E plăcut să știu că încă nu te-ai săturat până peste cap de mine, a zis ea.

– Nu. Nu încă, a zis el. Niciodată.

MENIUL DE PRIMĂVARĂ

E un restaurant frumos.

Se află într-o căsuță cu țigle, la marginea unui drum de pământ, înconjurată de grădini de zarzavaturi, cu stupi și o vatră sub cerul liber – o vatră sub cerul liber unde cei destul de norocoși ca să facă rost de o rezervare stau și beau cocktailuri înainte de cină.

Singurul fel în care poți să știi că e un restaurant de două stele Michelin și nu locuința cuiva este mica firmă de la marginea aleii din față. EST. 2012.

Stau la bar și comand cina. Îmi vin patru feluri. Sunt perfecte. Se pare că felul meu preferat e nou în meniu. E o lipie coaptă de două ori cu roșii prăjite, anșoa crocant și verdețuri condimentate. Ceea ce, într-un fel, e cel mai sofisticat sendviș cu salată verde și roșii pe care am avut vreodată norocul să-l mănânc. E altfel, e cu totul altceva.

Ideea este: felul meu preferat, ca întotdeauna, este creația lui.

După desert întreb dacă pot să vorbesc cu bucătarul. Spun că mi-ar plăcea să-i fac complimente personal.

– Nu-i prea place să facă asta, zice ospătarul.

– Vrei să-i spui că îl cunosc? zic. Sunt un client obișnuit la Sheet Music. Spune-i că, dacă vrea să plec, o s-o fac.

Bucătăria e uimitoare. Designul e nordic, cu blaturi Dekton[12] în punctele de lucru și cu acoperiș jos, în pantă.

Jack stă lângă ferestrele din fund, spălându-se pe mâini într-o chiuvetă rustică enormă. E cu tunica

albă de bucătar și șapcă de baseball. Și-a lăsat barbă. O urăsc. Aproape că nu pot să respir când îl văd în carne și oase.

Ospătarul îl strigă.

El ridică privirea. Și când vede că eu sunt persoana care stă acolo, face un pas în față. Apoi, gândindu-se mai bine, face un pas înapoi.

– Tu ești, zice.

– Eu sunt.

Încuviințează din cap în semn de „mulțumesc" spre ospătar, care pleacă și ne lasă singuri lângă chiuvetă, lângă acele ferestre mari. Între noi e cam o jumătate de metru. Ar putea la fel de bine să fie un kilometru. Ar putea la fel de bine să nu existe.

– Cina a fost excelentă, zic.

– Lung drum pentru o masă, zice.

– De fapt, am petrecut ceva vreme la Windbreak, ceea ce a făcut să fie ceva mai ușor.

– Windbreak?

Încuviințez din cap.

– Lucrez la două proiecte în Santa Barbara și Ventura... Și aranjez o casă în apropiere. De fapt, pentru fratele meu.

– Cum a mers asta? întreabă.

A mers bine, pot spune cu mâna pe inimă. Sam e bine. Dă un interviu pentru un post de căutător de talente la San Francisco Giants. Are de gând să zboare la New York să-i vadă pe bebelușii lui Tommy, care ar putea să se nască în orice moment. Plănuim să facem asta împreună.

– Bine, zic. Și, știi... e mai bine decât să fiu acasă fără tine.

Pe față îi apare un zâmbet mic. E mic, dar e acolo. Apoi își mușcă buza, iar zâmbetul dispare.

Se uită la mine, așteptând să audă ceea ce am venit să-i spun. Am avut la dispoziție un drum cu mașina de opt ore ca să hotărăsc de unde vreau să încep.

Opt ore, patru feluri de mâncare, Jack din nou în fața mea.

„Doar mă întreb", vreau să spun. „Mă întreb dacă o să mă ierți. Mă întreb dacă crezi măcar că e ceva de iertat. Mă întreb dacă vrei să vii la Windbreak și să vezi dacă vrei să locuiești acolo cu mine o vreme. Am putea să deschidem Sheet Music West jos, pe plajă. Să stai cât ai chef. Sau, știi tu, să stai cât o să mai trăim noi doi."

Înainte să spun orice din astea, trebuie să știe că vreau să le spun pe toate. Pentru că se uită la mine cu acei ochi, din nou deschis, dorind să asculte. Așa e el. Așa suntem unul pentru celălalt. Și știu că, dacă asta nu merge, dacă el nu vrea să încerce din nou – dacă e rândul lui să nu știe cum să arunce un pod peste ceea ce ne desparte –, tot așa va fi între noi. Peste zece ani de acum încolo sau peste douăzeci. El tot o să fie persoana de care sunt sigură înainte să-mi amintesc de ce. El tot o să fie persoana pe care o recunosc înainte să știu măcar pe cine văd.

Așa că rămân la simplitate.

– Mă întrebam dacă în seara asta, după serviciu, ai vrea să mergem la o înghețată.

El scoate un mic hohot de râs. Apoi își șterge mâinile pe prosopul de la brâu. Și vine spre mine.

Vocea îi este joasă și blândă.

– S-ar putea să trebuiască să mergem o vreme cu mașina, zice. Ca să găsim ceva deschis...

– Nu mă deranjează un drum cu mașina.

Își pune mâna pe obrazul meu, cu fața lipită de a mea.

– Nu?

Fac semn cu capul că nu. Pielea lui pe pielea mea, fruntea lui pe fruntea mea. O să trag de timp cât de mult pot să rămânem amândoi aici. Cât timp pământul și soarele, și cerul conspiră să mă lase, și mai mult decât atât, dacă izbutesc vreodată să-mi dau seama cum s-o fac.

– Atunci sună bine, zice. Sună perfect.

MULȚUMIRI

Am început să scriu această carte în 2021. Dar m-am gândit la povestea lui Liam și Cory cu mulți ani înainte de asta. Vă sunt atât de recunoscătoare, Suzanne Gluck și Marysue Rucci, pentru entuziasmul pe care mi l-ați arătat când mi-am găsit calea spre povestea pe care voiam s-o spun aici! Vă mulțumesc pentru clarviziune, îndrumare și comentariile spirituale, pentru convorbirile noastre telefonice de miercuri și pentru nenumăratele feluri în care ați făcut ca fiecare pagină să fie mai îndrăzneață și mai bună.

Nici că aș putea să le fiu mai recunoscătoare editurilor Simon & Schuster și Marysue Rucci Books pentru că le-au dat cărților mele un cămin fantastic. Mulțumiri speciale lui Jonathan Karp, Libby McGuire, Richard Rhorer, Elizabeth Breeden, Jackie Seow, Jessica Preeg, Clare Maurer și Emmei Taussig; Selinei Walker și incredibilei mele echipe editoriale de la Century, UK; Laurei Bonner, Matildei Forbes Watson, lui Lane Kizziah, Paige Smucker și Ari Greenburg de la WME; lui Jamie Feldman; precum și lui Liz Biber și Meredith O'Sullivan de la Lede.

Sylvie Rabineau, au trecut douăzeci de ani și încă mai sper să fiu ca tine când o să fiu mare. Îți mulțumesc că ai făcut să se împlinească atâtea visuri.

Această carte îi datorează o imensă recunoștință lui Scott Dunlap de la NBBJ pentru împărtășirea cunoștințelor sale despre neuroarhitectură; lui Brandon Sampson și Liz Leber; lui Katherine Eskovitz pentru cunoștințele juridice și lui Kate Capshaw, care mi-a arătat documentarul *My Architect: A Son's Journey* într-un moment esențial.

Aș dori, de asemenea, să le mulțumesc echipelor de la Wildflower Farms, San Ysidro Ranch, Ventana Big Sur, Hotel Jerome și Las Ventanas pentru că mi-au oferit asistență la cercetare și inspirație. Și lui Noah Kahan, ale cărui cântece minunate mi-au ținut tovărășie de această dată în timp ce scriam.

Pentru că ați citit primele versiuni și mi-ați oferit comentarii pătrunzătoare, vă mulțumesc: Emily Usher, Allison Winn Scotch, Lawrence O'Donnell Jr., Wendy Merry, Stephanie Abram, Liz Squadron, Jonathan Tropper, Shauna Seliy, Jennifer Garner, Dana Forman, Allegra Caldera, Sasha Forman, Emma Destrubé, Lexi Eskovitz și Brenda Serpas. Și mulțumiri speciale Kirei Goldberg pentru că a crezut de la bun început în acest roman.

Le mulțumesc familiilor Dave și Singer, precum și minunaților mei prieteni, pentru că au citit unele paragrafe și m-au iertat că tot car cu mine peste tot pagini de manuscris răzlețe, și pentru că îmi oferă multă iubire și sprijin; și cititorilor, librarilor, bloggerilor, recenzenților și bibliotecarilor care continuă să-mi promoveze romanele. Vă mulțumesc pentru că vreți să comunicăm, vă mulțumesc pentru că vreți să vorbim despre proză și piese de teatru și poezie, vă mulțumesc pentru că faceți din librării locurile mele preferate.

Vă sunt recunoscătoare din adâncul inimii pentru toate acestea.

În cele din urmă, iubirilor mele.

Jacob, băiatul meu preferat, asociatul de cercetare preferat, orice preferat. Nimic pe lume nu mă face mai fericită decât să te privesc jucând baseball. În afară de a te privi cum ești tu însuți. Ador să te țin în siguranță, puștiule. Și iubesc tot ce ține de tine.

Josh, reușesc să fac munca pe care o iubesc pentru că ești genul de soț și tată care ești. Îți mulțumesc pentru asta. Îți mulțumesc pentru că crezi în mine. Îți mulțumesc, mai mult decât orice, pentru că îmi

spui toate poveștile tale. O să mă îngrijesc de ele și de tine cu tot ce am în mine. Pentru totdeauna.

Entertainment and Sports Programming Network – canal TV profilat pe sport
Partitură
Noon – amiază, respectiv *no one* – nimeni
Dummy light – semafor așezat în mijlocul intersecției, nu lateral sau deasupra
Los Angeles International Airport
Firmă care produce, printre altele, lenjerie de pat de lux
Speranță
Fotbal american
Bomboane rotunde de ciocolată umplute cu mentă
Acadele lungi, răsucite, cu diferite arome
Shortstop – apărătorul dintre baza 3 și baza 2 la baseball
Marcă de suprafețe de cea mai bună calitate pentru bucătării și băi